KATHELEEN EAGLE

La fel ca altădată

Traducerea şi adaptarea în limba română

de CORNEL ROMOŞAN

ALCRIS

Capitolul 1

Căldura care dogorea peste aceste câmpii înalte s-ar fi dovedit o încercare serioasă pentru oricine.

Erina O'Neill îşi trecu limba peste buzele uscate, agasată de vântul cald care îi bătea în faţă. îşi dădu la o parte pletele blonde care îi fluturau pe obraji şi se rezemă de portiera Toyotei ei roşii, uitându-se la tânărul indian care era de gardă în spatele barierei. O placă pe care scria „Intrarea interzisă" era agăţată de bariera care nu permitea trecerea mai departe.

Santinela se legăna de pe un picior pe celălalt, stânjenit întrucâtva de privirea acuzatoare a intrusei. Era intrarea în rezervaţia indienilor de la Crimson Eagle. îmbrăcat cu pantaloni şi un bluzon de blugi, avea o bandă roşie legată în jurul capului şi era încălţat cu mocasini de piele.

Nu părea deloc dispus s-o lase pe Erina să treacă hotarul. Terenul care era în spatele lui îi aparţinea... Asta era tot.

Tânăra femeie văzu un nor de praf ridicându-se în depărtare. Se uită atent la el până când acesta luă înfăţişarea unei maşini albe, destul de asemănătoare cu a ei. Gardianul nu catadicsi să facă nici o mişcare până ce maşina albă nu opri în spatele lui. Atunci, cu supleţea unei feline, se aplecă să ridice bariera. Automobilul demară din nou cu un scrâşnet de pneuri şi frână la câţiva metri de

Erina. Ea îşi mobiliză toată energia ca să străbată distanţa care-i despărţea dar, înainte să facă primul pas, şoferul celeilalte maşini coborî.

Erina O'Neill şi Hunter Wolf se uitară în linişte unul la celălalt. Se împlineau doisprezece ani de când nu se văzuseră.

în ziua aceea, un Hunter mai amărât ca astăzi îi ridicase bărbia şi se uitase adânc în ochii ei.

- O să te întorci, Erin, declarase el. Să nu uiţi.

Apoi, fără să ţină seama de mulţimea care forfotea în jurul lor pe aeroport, o luase în braţe şi o sărutase.

- Să nu uiţi, îi repetase privind-o cum pleca.

- Bună ziua, Erin... Ce mai faci... după atâta timp?

Avea aceeaşi voce caldă şi profundă care o captivase.

- Hunter. Mă gândesc că ar trebui să fiu surprinsă şi totuşi.

- Surprinsă să mă vezi? Lumea este foarte mică, Erin. Ne era scris să ne întâlnim într-o bună zi.

Cu o mişcare a mâinii, femeia arătă spre colinele roşiatice care se întindeau până în zare.

- Vroiam să spun mai precis, aici, în această tabără. Credeam că tu.

El îşi înălţă sprâncenele.

- Fără îndoială, nu prea te-ai gândit la mine, o întrerupse bărbatul. Eu ar trebui să fiu surprins să te găsesc aici, dar nu sunt, pentru că am aflat că te întorci printre noi.

- Aici lucrezi, Hunter? Aici e "mica ta întreprindere"?

Dacă aşa stăteau lucrurile, asta i-ar fi permis să adopte o atitudine rece şi dispreţuitoare faţă de el, ceea ce i-ar fi făcut poate sarcina mai uşoară de acum înainte. Dacă se schimbase atât de mult, nu-i va fi greu deloc să uite

atracţia pe care o simţise faţă de el, în urmă cu doisprezece ani.

Hunter confirmă clătinând din cap, puţin surprins.

- Prietenul nostru comun, Johny Parker se ocupă de asta, după ce a fost arestat Ray Bows. Bănuiesc că îţi aduci aminte de Johny.

Johny, Hunter şi Erina. I se trezi imediat în minte imaginea celor trei tineri, pe fundalul unui apus de soare. Se plimbaseră în după- amiaza aceea până la marginea cimitirului indian şi priviseră cerul cum se înroşea pe măsură ce soarele se pregătea să dispară după linia orizontului.

Erina schiţă un zâmbet, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra santinelei.

- Omul ăsta pretinde că nu pot să intru, declară ea.

- în cazul ăsta, chiar nu poţi să intri.

Tânăra femeie nu părea dispusă să se lase intimidată.

- I-am spus că mă duc să caut pe cineva în tabără ca să încerc să-l conving.

- Dacă gardianul nu te-a lăsat să intri, este pentru că n-ai fi bine primită. Tu eşti o wasicu. o femeie albă.

De multă vreme nu mai auzise cuvântul ăsta. îşi privi cu atenţie interlocutorul. Ochii lui negri nu trădau nici o emoţie.

Ea îşi mai dădu o dată părul pe spate, trase adânc aer în piept, apoi începu:

- Sora mea a murit aici, Hunter. Si ea a fost o wasicu.

- Ăsta e motivul pentru care nu te vor aici. Nimeni nu poate garanta că o să fii în siguranţă.

- De ce? pufni ea. Aici s-a hotărât ca femeile albe să fie decimate? Acum şase luni, sora mea a fost asasinată în tabăra asta şi vreau să ştiu de ce.

Hunter îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Am fost toţi aici, Erin. Louise avea într-adevăr multe calităţi. Venise să ne dea o mână de ajutor. Nimeni nu-i dorea moartea.

- Nimeni. în afară de cel care a omorât-o. Aş vrea să văd locul unde s-a întâmplat această infamie, să vorbesc cu oamenii care au văzut-o ultima dată. într-adevăr, s-a desfăşurat o anchetă, s-au făcut chiar câteva arestări, dar până acum nimeni n-a fost inculpat. Demersul meu mi se pare justificat.

Hunter oftă.

- Din păcate, nu pot să-ţi dau nici cel mai mic indiciu. Şi mă tem că nimeni n-ar putea.

- De ce nu-mi dai voie să verific eu însămi?

Bărbatul întoarse încet capul spre terenurile care se aflau în spatele lui.

- Oamenii aceştia doresc să fie lăsaţi în pace. Au avut deja de suportat o grămadă de publicitate negativă.

Erina reacţionă imediat.

- Moartea surorii mele nu înseamnă altceva decât o „publicitate negativă“? întrebă ea, furioasă. Incidentul ăsta a tulburat liniştea locurilor, şi toată lumea vrea ca totul să fie dat uitării? Nu-mi vine să cred.

Tristeţea se întipări brusc pe chipul lui Hunter, dar Erina nu dădu nici o atenţie acestui lucru.

- Indienii sălăşluiesc aici, pe acest teritoriu federal, cu scopul să alerteze opinia publică pentru soarta lor. Vor ca lumea să se intereseze de problemele, de revendicările lor. în loc de asta, se trezesc implicaţi într-o crimă care impune prezenţa unor agenţi FBI.

- Scuză-mă, te rog, dar în momentul ăsta, nu mă interesează deloc soarta lor!

Hunter o înţelegea. Era normal să reacţioneze aşa la

pierderea unei persoane apropiate.

Acum doisprezece ani, Erina venise în regiune să-şi petreacă vacanţa. La sfârşitul verii, studenta se întorsese în turnul ei de fildeş, având în minte legendele pe care i le povestise el.

Povestea Louisei era alta. Venise împreună cu soţul ei la Crimson Eagle cu un scop umanitar. Nu vroiau să participe la demersurile politice ale indienilor din rezervaţie, ci vroiau pur şi simplu să le dea o mână de ajutor. Hunter le apreciase demersul.

-Ascultă-mă, Erin, interveni el în cele din urmă. Sunt mai puţin implicat în viaţa din această tabără decât crezi. Sunt jurnalist. Nu fac altceva decât să transmit nişte informaţii, atâta tot.

- Perfect. Ar trebui deci să-mi spui cine mi-a ucis sora.

El clătină din cap

- Ar fi bine să ştiu. Am urmărit ancheta îndeaproape. Poliţia s-a mulţumit să-i aresteze pe cei pe care-i ştia turbulenţi, fără să aibă nici o dovadă. Până la urmă a trebuit să fie eliberaţi, şi ăsta e motivul pentru care povestea nu mai face nici un pas înainte.

Glasul îi deveni ameninţător când adăugă:

- Mi-ar plăcea într-adevăr să aflu cine a omorât-o pe Louise, şi să pot să stau de vorbă cu el. sau cu ea, înainte să-i ia poliţia.

- Mă impresionează ceea ce spui. cu toate că nu sunt convinsă de sinceritatea spuselor tale.

Hunter îşi trecu nervos degetele prin părul negru. Situaţia i se părea insuportabilă.

- Ceea ce am spus n-are absolut nici o legătură cu tine, ripostă el pe un ton sec. Dispariţia tragică a Louisei mă afectează profund pentru că era o femeie minunată, de o generozitate exemplară. Am pierdut cu toţii o prietenă excelentă. Intrarea ta în tabără nu va aduce nici o

schimbare, şi prin urmare, este mai bine să n-o faci.

Bărbatul ezită, dar continuă:

- De ce nu te întorci la tine, în Connecticut, şi să-i laşi pe agenţii FBI să-şi facă treaba?

Ignorându-i această remarcă, ea insistă:

- Depinde doar de tine să intru în tabără!

- Nu vreau să te las să intri.

- Foarte bine. Am să găsesc pe altcineva .

- Am încredere în tine. Mi-ai dovedit deja ce eşti în stare, replică el privind-o cu subînţeles.

Jignită de aceste cuvinte, femeia îi întoarse spatele şi se duse în maşină. Imperturbabil, el rămase s-o privească, în timp ce Erina se chinuia cu îndârjire să pornesc' motorul. Vehiculul trase câteva rateuri după care demară într-un nor de praf.

Hunter ştia din propria experienţă că n-ar fi reuşit să raţioneze într-un asemenea moment. Bătăile accelerate ale inimii vorbeau de la sine.

Vreme de doisprezece ani, încercase s-o uite pe Erina O’Neill. Apoi, ea apărea din nou, pe neaşteptate, şi el îşi dădea seama că nu reuşise.

Ridică din umeri şi se instală la volanul maşinii. Neînţelegând ce-i spunea tânărul gardian, îi răspunse făcându-i un semn vag din cap şi porni la drum. Probabil că Erina se va întoarce. Era deci obligat s-o urmărească până la McLaughin, satul în apropierea căruia locuia el.

Cu doisprezece ani înainte, o rugase să se întoarcă după ce-şi va fi terminat studiile. Ea îi promisese că aşa va face. Dar, bineînţeles, nu se ţinuse de cuvânt.

întoarsă în lumea civilizată, tânăra se reintegrase perfect şi uitase de sentimentele pe care le avea faţă de tânărul indian pe care-l întâlnise în vacanţă.

*

* *

Erina parcursese zece kilometri înainte de a-şi da seama că era urmărită de o maşină. Cu dinţii încleştaţi, se mai uită o dată în oglinda retrovizoare. Putea să fie o maşină albă oarecare, dar simţea că era vorba de maşina lui Hunter.

Distanţa care separa cele două maşini se micşora. Ghicind gândurile şoferului celeilalte maşini, care se afla la mică distanţă de ea, femeia îşi muşcă buzele.

Era deplin conştientă că fusese o laşă.

Drumul ăsta nu se mai termina o dată? Pe margine, nu se afla nici urmă de verdeaţă, nici un loc mai adăpostit şi se simţea stresată de caroseria albă din spate.

Cu siguranţă că o judeca şi, fir-ar să fie, avea dreptul s-o facă. Cufundată în gândurile ei, nu dădu nici un pic de atenţie panoului de semnalizare care anunţa o trecere de nivel. Oftă şi apăsă pe butonul radioului. Se auzi imediat un cântec vechi al lui Bob Dylan, un cântec care-i plăcuse atât de mult în adolescenţă. Dădu volumul mai tare şi, neauzind şuieratul expresului care trecea printre două coline, se pregătea să traverseze calea ferată.

Cu ochii măriţi de spaimă, Hunter se agăţă de volan. Nu se putea ca Erina să nu fi văzut panoul de avertizare.

- Pentru Dumnezeu. Erina. opreşte! ţipă el copleşit de panică.

Dar bineînţeles că nu-l auzea. Dacă nu frâna imediat, era pierdută.

Ea frână în ultimul moment... cu câteva clipe înainte ca trenul să-i taie calea.

Ca şi cum ar fi simţit primejdia, maşina se opri la doar câţiva centimetri de calea ferată. Sau poate roţile din faţă ajunseseră la şină. Erina nu mai ştia. Nu mai înţelegea decât un singur lucru: nu putea să mai evite trenul care venea drept spre ea.

Scena se derula cu o viteză halucinantă, şi totuşi, avea impresia că o trăia la ralanti. într-o fracţiune de secundă, văzu botul locomotivei şi groaza care se citea pe chipul mecanicului.

Pământul se cutremura sub ea. O asurzi un şuierat strident. Trenul trecu pe sub ochii ei, chiar prin faţa ei, aproape atingându-i maşina. ca să oprească ceva mai departe cu un scrâşnet infernal. Pe urmă, totul fu învăluit în ceaţă.

- Era cât pe ce să te zdrobeeesc!! urla mecanicul.

- De ce naiba n-ai oprit. Cum te simţi? Eşti nebună! Hei! Răspunde-mi.

Victima recunoscu glasul lui Hunter, care o scutura de umeri. Femeia deschise ochii şi-l privi, absentă. El o zgâlţâia, în vreme ce mecanicul nu se oprea din zbierat:

- Era cât pe ce să te zdrobeeesc!! Dumnezeule.

încă nevenindu-şi în fire, Erina se uita la amândoi, pe rând, fără să spună nimic.

- Erin. eşti rănită? insistă Hunter. Te implor, răspunde-mi!

- Era. era cât pe ce să mă calce trenul, murmură ea în cele din urmă.

- Da, într-adevăr, era cât pe ce. replică bărbatul, răsuflând uşurat.

- Nu l-am văzut.

- Aşa mi s-a părut şi mie. Dar ce naiba făceai de n-ai remarcat panoul indicator. n-ai auzit nimic?

- Of! Hunter. Nu. Nu ştiu.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în braţe şi o strânse la piept câteva clipe, s-o liniştească.

Mecanicul ridică din umeri şi-i părăsi, dându-şi seama că era de prisos.

- S-a întâmplat atât de repede, şopti femeia cuibărindu-

se la pieptul lui. Atât de repede.

Hunter se cutremură, închipuindu-şi pentru o fracţiune de secundă scena îngrozitoare la care ar fi putut să asiste.

-Acum nu mai este nici un pericol, Erin. Ai scăpat teafără, ăsta-i esenţialul.

La câteva minute după ce-şi revenise, o ciupi afectuos de vârful nasului şi o întrebă:

- Ei, domnişoară O'Neill, te simţi mai bine?

Ea încercă să schiţeze un zâmbet.

- Da. Am avut o şansă extraordinară. Mă şi vedeam zburând în mii de bucăţele. A fost îngrozitor.

- Nu ştiam că ai un asemenea temperament de kamikaze! Ce s-a-ntâmplat?

Dându-şi seama dintr-o dată de apropierea de trupul lui, îşi stăpâni cu greu un fior.

- Nu ştiu. Priveam peisajul şi nu-mi mai aduc aminte la ce mă gândeam, minţi ea.

- Da, bineînţeles, replică el necrezând nici un cuvânt. Drumurile astea pot avea un impresionant efect de hipnoză. Acelaşi peisaj arid atâţia kilometri, şi deodată.

Se priviră câteva clipe în tăcere. Ea avea aceiaşi ochi verzi cu sclipiri aurii, uneori atât de visători. Gura îi era la fel de delicat conturată.

Buzele lor s-au unit, instinctiv, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume care s-ar fi putut întâmpla între ei.

- Trebuie să mă întorc, murmură ea cu o voce gâtuită de emoţie.

- O să te conduc eu. Eşti încă prea bulversată ca să conduci maşina. E mai bine aşa.

- Nu, Hunter, te asigur.

-Vorbeşti prostii, Erin. Uite cum tremuri ca o frunză în vânt.

îi puse o mână pe umăr cu un gest hotărât, ca şi cum

ar fi vrut s-o liniştească.

- Nici nu se pune problema să conduci în starea în care te afli acum, insistă bărbatul.

- Dar. maşina mea.

- Dacă vrei, putem să mergem cu a ta. Pe a mea am s-o încui şi vin mai târziu s-o iau. Nu suntem prea departe de McLaughin.

Femeia îi aruncă o privire plină de recunoştinţă şi lui îi veni s-o sărute din nou. în loc să facă asta, îi zâmbi.

- Hai să mergem. îţi promit să-ţi ofer o băutură care să te liniştească.

- Nu cred că mi-ar fi de folos. La drept vorbind, o cană cu ceai şi un pic de odihnă ar trebui să fie de-ajuns.

- Perfect. Nu mi se pare prea complicat.

Hunter îşi lăsă maşina pe marginea drumului şi se instală la volanul Toyotei.

- N-ai de ce să te temi. M-am maturizat şi am devenit mai prudent.

- Ce lucru ciudat. Te acuzam de fiecare dată că şofai ca un nebun, şi astăzi, eu sunt cea care a fost cât pe ce să aibă un accident.

Si el îşi aducea aminte de plimbările cu Jeepul de-a lungul nesfârşitelor preerii. Cu cât o simţea mai temătoare, cu atât apăsa mai mult pedala de acceleraţie.

Acum se strădui să conducă încet ca să nu o sperie şi mai mult.

- Cât timp vrei să rămâi aici? o întrebă şoferul.

- Nu ştiu. Cât o să fie nevoie... Stau la misiunea creştină şi Marlys mi-a propus s-o ajut la bucătărie. Aşteaptă nişte oameni la sfârşitul săptămânii, pentru că se organizează un fel de conferinţă şi.

- Ce înţelegi prin „cât o să fie nevoie“?

Erina oftă.

- Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu Louise.

Hunter se întoarse spre ea. Chipul lui exprima în acelaşi timp simpatie şi dezaprobare.

- Pe sora ta a împuşcat-o un necunoscut, spuse el. S-a întâmplat în timpul nopţii, într-un loc în care trăiesc o mulţime de „indieni activişti“, din care o mare parte sunt înarmaţi. Au fost arestaţi şi interogaţi trei suspecţi care însă n-au putut fi învinuiţi. Ancheta continuă. E o anchetă foarte dificilă.

- Ceea ce mi-ai spus, ştiam deja. Dar nu e de-ajuns. Asta nu explică de ce cineva, într-o seară, a.

Ea ridică din umeri, neputând să-şi ducă fraza până la capăt.

- Poate n-o să aflăm niciodată cine e asasinul. Poate mobilul crimei nu va ieşi niciodată la iveală. Un mobil pe care tu nu poţi să-l înţelegi, pentru că eşti o wasicu.

O privi pieziş şi adăugă, pe un ton obosit:

- Descoperirea asasinului n-o va face pe Louise să revină printre noi.

Erin nu se simţea în stare acum să discute acest subiect. întorcându-se către fereastră, privi peisajul care-i defila prin faţa ochilor.

Louise era plină de viaţă şi dinamism. Se hotărâse să folosească această forţă ca să-şi ajute apropiaţii. Dar n-a avut noroc.

- îşi termina studiile superioare când am venit aici pentru prima dată, spuse femeia ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi. La început, după ce mi-a ascultat povestirile din vacanţă, a avut o impresie foarte romantică despre aceste locuri. Apoi, încet-încet, şi-a dat seama de problemele multiple care erau aici. Atunci s-a hotărât să contribuie la ameliorarea soartei celor care locuiesc aici, prin intermediul bisericii. Doar pentru că simţea că era datoria

ei.

- Le aducea mereu mâncare şi haine celor din rezervaţie, îi îngrijea pe bolnavi, se ocupa de copii.

- Hunter, după părerea ta. de ce a fost omorâtă? îl întrebă încet.

El clătină din cap.

- Din păcate, nu pot să-ţi răspund la această întrebare. Ştiu pentru ce a trăit. Niciodată nu m-am îndoit de idealul ei.

Erina încuviinţă. Spera să se vorbească despre ea în termenii aceştia după moartea ei.

Se uită la mâinile lui Hunter. îi plăcuseră întotdeauna mâinile lui. în acelaşi timp lungi şi puternice, îi inspirau încredere. îşi amintea şi felul cum o liniştea mângâind-o pe păr.

Hunter frână şi se angajă pe un drumeag care ducea la o casă fără etaj, vopsită cu var, în faţa căreia era o grădină.

- Unde suntem?

- Acasă la mine.

El îşi dădu seama că rostise aceste cuvinte cu mândrie şi îşi reproşă imediat această atitudine ridicolă. Erina ar fi putut să fie impresionată de apartamentul lui din Los Angeles, dar cu siguranţă nu de această construcţie simplă, situată în apropierea uneia dintre „aglomerările“ din preerie.

După ce coborâră din maşină, Erina descoperi o altă clădire, care până atunci fusese ascunsă de casă.

- Şi uite antrepriza mea, adăugă el făcând un semn spre construcţia respectivă.

Erina îşi ridică sprâncenele în faţa unui asemenea edificiu de beton, o construcţie aparent severă, situată la vreo cinci sute de metri de casă. Citi în depărtare firma

care purta inscripţia „Edition Wof“.

- Clădirea asta nu exista acum doisprezece ani, nu-i aşa? Pare destul de nouă.

- într-adevăr. Am terminat construcţia abia acum trei ani.

O invită pe aleea care ducea spre casă. Un foxterier se grăbi să le iasă în întâmpinare lătrând.

- Nu-i acorda nici o atenţie! Nu-i plac vizitele, declară gazda.

Animalul se opri din lătrat abia după ce Hunter se aplecă să-l
mângâie.

- De-ajuns, Blondie! Am văzut că eşti vigilentă, spuse bărbatul râzând, în vreme ce căţeaua se gudura pe lângă el.

Intră în hol, cu animalul pe urmele lui.

- Uite ce mi-a rămas din eşecul meu matrimonial. Fosta mea nevastă a păstrat apartamentul, şi eu, pe Blondie!

Aşadar, fusese căsătorit. Curios lucru, până acum nici nu se gândise la asta. Ce credea despre el? Că îşi petrecuse tot timpul aşteptând-o, în vreme ce ea nu fusese în stare să-şi respecte promisiunea?

- Apartamentul tău? Unde se afla?

- în Los Angeles. Am locuit acolo şapte-opt ani. Acolo am învăţat. Dar n-are nici o importanţă. Vrei ceai?

Femeia încuviinţă. El o conduse în bucătărie şi-i arătă unde se găseau cănile.

- Pune toate astea pe măsuţa din salon. Trebuie neapărat să faci ceva ca să nu te mai gândeşti la ce-ar fi putut întâmpla.

Erina se conformă zâmbind şi se uită la salon, o încăpere destul de spaţioasă şi confortabilă. îi mai tremurau mâinile şi fu cât pe ce să răstoarne tava pe care

o ţinea.

Câteva minute mai târziu, veni şi el cu ceainicul. Turnă în căni, apoi se instală lângă ea, pe canapea. Femeia nu îndrăznea să ia cana de teamă să n-o scape din mână.

-Eu.. nu reuşesc să mă liniştesc, oftă ea. Chiar mă întreb unde-mi era mintea când.

- Erina, ştii şi tu la fel de bine ca mine că am fost amândoi copleşiţi de trecut. în timp ce conduceam, îmi spuneam că erai în acelaşi timp la fel ca înainte şi totuşi diferită de fata pe care am cunoscut-o.

O mângâie pe obraz şi adăugă:

- Chipul tău arată că te-ai maturizat. Fii sinceră. Cum de n-ai remarcat trenul decât în ultima clipă?

Femeia trase adânc aer în piept, pe urmă se hotărî să-i mărturisească adevărul:

- Eram. bulversată. Trebuie să ai o părere foarte proastă despre mine.

Hunter schiţă un zâmbet.

- Mult timp te-am urât. Astăzi, mi-au rămas doar amintirile frumoase. Şi pe urmă, m-am străduit să profit de timpul care a trecut şi să-mi fac un viitor.

- Povesteşte-mi ce-ai făcut.

-Am lăsat la o parte reticenţa şi m-am înscris la universitate ca să „reuşesc în viaţă“, atât profesional cât şi social. Cred că până la urmă am reuşit.

îi făcu cu ochiul.

- Nu m-am îndoit nici o clipă de aptitudinile tale, replică ea, puţin stânjenită.

- Glumeşti?. o luă el peste picior. Pe vremea aceea, câştigam cinci sute de dolari pe lună de la misiune, plus masă şi casă, pentru ca să am grijă de vite. Cheltuiam aproape toţi banii pe care-i câştigam pariind, în zilele de rodeo. Dacă într-o bună zi o să am o fată care să

întâlnească un asemenea tânăr, n-aş şovăi s-o încui în cameră ca să nu se poată întâlni cu el.

- Şi eu m-am refugiat în dezertarea mea.

- Nu am de ce să te învinuiesc. Am fost uimit să aflu că ţi-ai reluat numele de fată. Cum te numeai înainte. de a divorţa?

- Bates, răspunse ea, absentă.

- Erina Bates. murmură el. Nu-i prea frumos. Ai avut dreptate să redevii Erina O'Neill. Numele ăsta m-a făcut întotdeauna să mă gândesc la Scarlett O'Hara.

Această remarcă o făcu să pufnească în râs.

- Scarlett s-ar fi trezit imediat după ce ar fi dat trenul peste ea!

El se gândi o clipă, apoi replică, serios:

- De asemenea, Scarlett ar vrea să răzbune moartea surorii ei.

- Eu nu vreau să mă răzbun, ci doar să se facă dreptate.

Hunter o privi sarcastic.

- Nu asta vrem toţi? Erina O'Neill, a venit timpul să înţelegi că revendicările noastre cele mai lăudabile nu se îndeplinesc totdeauna. Justiţia nu mi se pare atât de uşor de aplicat aici.

- TotuşI, am de gând să fac ceva în sensul ăsta, insistă ea.

Bărbatul ridică din umeri.

- Bine, eu ar trebui să-mi recuperez maşina. O să dau telefon să vină cineva cu mine. Până mă întorc, te sfătuiesc să te instalezi confortabil. Câteva exerciţii de relaxare cred că ţi-ar face bine.

înainte de a pleca, îi propuse să cineze cu el.

- N-o să întârzii prea mult. Pe curând!

Erina clătină uşor din cap şi-l privi cum pleacă. Când puse mâna pe clanţa uşii, se întoarse spre ea.

- Erin. Sărutul de adineauri. a fost doar în amintirea trecutului. Nu-ţi face griji pentru asta.

Ea îşi muşcă buzele. Senzaţia impactului iminent cu trenul o tulburase, o terorizase chiar. Dar nu putea să nege că sărutul o bulversase.

Erina se apropie de fereeastră. O tânără blondă era la volanul unei camionete pe care scria „Edition Wolf“. Ea îi cedă lui Hunter locul şoferului îndată ce-l văzu venind.

Erina mai bău o ultimă înghiţitură de ceai, apoi se hotărî să plece înainte de a se întoarce Hunter.

Capitolul 2

Clădirile misiunii erau de un alb orbitor în soarele dimineţii. Erina se uită pe cer, apoi îşi puse ochelarii de soare. Aerul era atât de curat în această regiune încât albastrul viu al cerului devenea orbitor.

îi fusese atribuit un apartament. Urmând drumul care ducea la sala de mese, Erina a avut impresia că era acum zece ani. Peisajul era identic, parfumul care plutea în atmosferă, de asemenea. Cântecul păsărelelor răsuna ici şi colo, tulburând liniştea înconjurătoare.

Nu-şi aducea aminte să fi avut parte de un asemenea calm pentru că, atunci când venise, aleile erau pline de adolescenţi şi îndrumători veniţi aici pe timpul vacanţei. Misiunea nu mai primea tabere organizate. Pastorul Wilkins şi soţia lui, Marlys, îşi consacrau toate eforturile pentru bunăstarea indienilor din regiunile înconjurătoare. De asemenea, organizau conferinţe.

Intrând în holul sălii de mese, Erina auzi zvon de glasuri, care se domoli atunci când un bărbat luă cuvântul să anunţe programul zilei. Reverendul Carter Wilkins avea un talent oratoric formidabil. Vara, slujba de duminică se ţinea de multe ori în sala de mese, şi multă lume o asculta cu mare plăcere.

Când intră în bucătărie, Erina fu surprinsă să nu-l găsească acolo pe Hunter aşezat în faţa unei căni cu cafea. Ca pe vremurile acelea.

- Bună ziua, îi spuse Marlys. Ora micului dejun a trecut, dar am reuşit să-ţi pun deoparte porţia!

Scundă, Marlys Wilkins era o femeie plină de energie. Avea cu zece ani mai mult decât Erina, care o văzuse tot timpul forfotind în jurul plitei, dându-şi osteneala pentru o cauză socială, pe scurt, având încredere în sarcinile pe

care le considera esenţiale.

-îmi pare rău că m-am trezit atât de târziu, se scuză Erina primind cana cu cafea pe care i-o întindea Marlys. Hotărâsem să te ajut.

- N-o să fie decât o petrecere restrânsă, draga mea: suntem douăzeci şi trei la masa de prânz!

Marlys închise uşa care dădea în sala de mese şi se apucă de treabă.

- Sunt curioasă să ştiu cum a decurs expediţia de ieri, spuse ea imediat. Te-au lăsat să intri?

- Nu.

- Ti-am spus eu. Dacă eram sigură că îmi vor da voie să intru, m-aş fi dus acolo şi i-aş fi explicat acestui Johny Parker ce cred eu despre felul lor de a acţiona! Poliţia l-a arestat pe Ray Tow Bows pentru că a provocat un scandal care s-a lăsat cu bătaie sau cam aşa ceva. Ar fi trebuit să fie suficient ca să închidă tabăra.

Clătină din cap şi continuă:

- Biata Louise. N-am fi crezut niciodată că se va putea ajunge la aşa ceva.

Marlys îşi privi cu atenţie interlocutoarea şi adăugă:

- De ce porţi ochelari de soare?

Cea întrebată îi scoase imediat.

- Ah! Pur şi simplu am uitat de ei.

- De ce ai ochii umflaţi?

Erica lăsă capul în pământ.

- Mmm. Ieri m-am întâlnit cu Hunter. Ieşea din rezervaţie.

în ajun, plecând de la el, nu se simţise în stare să se întoarcă
imediat la misiune. Era încă prea bulversată ca să răspundă

întrebărilor care de bună seamă aveau să-i fie puse. Străbătuse deci câţiva kilometri cu maşina, cinase la Mobridge, pe urmă fusese la cinematograf.

Când s-a întors în cele din urmă, s-a culcat şi a plâns mult timp, până să adoarmă.

Marlys oftă.

- N-am ştiut că ai fost acolo. Ti-am spus eu că până la urmă o să-l întâlneşti. Mai devreme sau mai târziu. Cum a reacţionat când te-a văzut?

- I-am cerut să mă ajute să intru, dar m-a refuzat. în afară de asta, a fost foarte bine.

Tânăra femeie puse pe masă felia de pâine prăjită pe care o mânca şi continuă, cu o voce tremurătoare:

- Oh! Marlys . Niciodată nu mi-a fost atât de frică. A fost cât pe ce să mă lovească un tren pe care nu l-am văzut. Hunter venea după mine cu maşina. M-a dus la el şi.

Marlys aşteptă să termine fraza. După câteva clipe, insistă:

- Da? Şi ce s-a-ntâmplat?

Erina ridică din umeri şi Marlys avu impresia că în faţa ei se afla adolescenta pe care o cunoscuse cu doisprezece ani înainte.

- Am stat de vorbă în timp ce am băut o cană de ceai. Nu pare să fie supărat pe mine, aşa cum mă temeam. Aş spune chiar că a fost foarte amabil, tratându-mă ca pe o prietenă veche.

Sau aproape. Nu o sărutase cu deosebită tandreţe? Pe urmă îşi aduse aminte de tânăra blondă din maşină şi adăugă:

- Ceea ce mi se pare normal, la urma urmei. Anii au trecut şi ne-am schimbat amândoi.

Marlys zâmbi. îşi aducea aminte de serile frumoase de

vară din vremea aceea, de perechile de tineri care se plimbau prin preerie, mână în mână. începu să depene amintiri, visătoare.

- Când l-am cunoscut pe Carter, era îndrumător într-o tabără de vacanţă. S-a întors după cinci ani, în calitate de pastor al Bisericii
Anglicane. Oamenii au fost foarte surprinşi să-l vadă însurându-se cu o tânără indiancă de aici. La drept vorbind, nimeni nu ştia că mă îndrăgostisem de el când aveam cincisprezece ani. Pe vremea aceea, îi pândeam sosirea la ora mesei, prin fereastra aceea, în timp ce o ajutam pe mama la treabă.

- Si el? Stia ce simţi pentru el?

- Probabil, pentru că îl serveam cu porţii duble faţă de ale celorlalţi! răspunse ea râzând.

- De altfel, aşa faci şi acum!

- Si e tot atât de slab.

Clătină din cap şi continuă:

- Am văzut trecând prin faţa noastră atâţia îndrumători, în fiecare an, încât eu şi Carter am început să ghicim care sunt cei care se vor întoarce şi anul următor. Locul ăsta atrage irezistibil unele persoane.

- Credeaţi că. am să mă întorc?

- Am fost convinşi de asta. Numai că ai întârziat mai mult decât prevăzuserăm noi.

- Să ştiţi totuşi că n-am să rămân. Nu sunt aici decât. din cauza datoriei pe care o am faţă de Louise.

- Prostii! ripostă imediat Marlys. Louise a murit, nu-i mai eşti datoare cu nimic. Pe teritoriul indienilor este o regulă de aur: „Să nu te amesteci niciodată în treburile altora“.

Fu rândul Erinei să riposteze.

- Moartea surorii mele mă priveşte!

- Bineînţeles. Dar n-ai nevoie să ştii cine a împuşcat-o pe Louise. Erin, nu trebuie să iei legătura cu cei care se află în afara legii!

- Biserica a făcut-o. A făcut-o şi Louise.

- Eu şi bărbatul meu nu suntem întotdeauna de acord cu politica asta, oftă Marlys. Unele grupuri bisericeşti colectează haine şi mâncare, şi Louise făcea parte din grupul celor care le duceau la destinaţie. în principiu, Biserica nu susţine genul ăsta de activităţi.

- Louise nu putea să nu-i ajute pe apropiaţii ei. Marlys. spune-mi sincer. Tu ce părere ai despre toate astea?

-Vrei să spui despre rezervaţie? Eu o consider o vastă antrepriză publicitară. Dar. este greu să judeci lucrurile. Câţi oameni n-au murit pentru o cauză ca aceea a drepturilor omului, de exemplu? Erina. Poliţia trebuie să rezolve cazurile de crimă. Şi Hunter să se ocupe de publicitate. Tu nu poţi să joci nici un rol în povestea asta.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele.

- Nu mă aşteptam să-l întâlnesc pe Hunter acolo. Nu m-am întors pentru el.

-Asta n-are o importanţă prea mare. L-ai revăzut şi, dacă mă iau după expresia ta, cred că te-a tulburat profund.

- Nici “accidentul“ de tren nu e străin de reacţia asta.

- Cum ţi s-a părut Hunter? insistă Marlys, ignorând ultima remarcă. S-a schimbat mult? Eu nu-mi dau seama pentru că-l văd în fiecare zi. Erina se gândi câteva clipe.

- Nu ştiu. Seamănă foarte mult cu imaginea pe care o păstram în amintire, dar mă surprinde că s-a lansat în cariera de jurnalist.

- Tu ce-ai fi crezut c-o să devină?

- Nu ştiu, repetă ea. Un supraveghetor de ponei sălbatici. Un visător.

Marlys zâmbi, amuzată.

- Din păcate, cu visuri nu poţi să-ţi cumperi o casă, maşini, o antrepriză.

- Da, bineînţeles. Dar nu poţi să-ţi întemeiezi o familie fără visuri, îşi descărcă sufletul interlocutoarea. Bărbatul cu care m-am măritat era absolut lipsit de fantezie. îşi planificase riguros viaţa. Şi pe a mea, cu această ocazie. Lucrul ăsta s-a dovedit a fi o catastrofă de la bun început. Mă întreb şi acum de ce nu ne-am dat seama mai devreme.

Slavă Domnului, nu avuseseră copii. Arthur prevăzuse să fie tatăl unui băieţel şi al unei fetiţe, dar mai târziu. între timp, Erina înţelesese că rolul de „doamnă Arthur Bates“ nu i se potrivea deloc.

- Ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe Hunter, declară gazda aşezându-se din nou în faţa interlocutoarei sale. Este un mare visător şi pe deasupra un idealist. Ăsta este şi motivul pentru care a pus bazele lui „Editions Wolf“. A început meseria de jurnalist la Los Angeles, unde a căpătat o oarecare faimă. Pe urmă a hotărât că meritäm ca în regiunea noastră să avem un ziar independent, condus de un indian, şi a revenit să se instaleze printre noi.

Ridică ochii şi o privi fix pe Erina.

- Este vorba despre o iniţiativă foarte curajoasă, pentru că demască tot timpul practici la limita legii şi îşi face astfel destui duşmani. Cu toate astea, toată lumea îi citeşte ziarul şi până la urmă, de la apariţia lui, unele lucruri s-au schimbat în bine.

- Louise îmi vorbea de multe ori despre Hunter în scrisorile ei. Stiam deci că se întorsese aici. Când i-am cerut să-mi dea veşti despre el, mi-a răspuns că o ducea

bine. în vremea aceea, o invidiam pe Louise. Părea atât de mulţumită de munca pe care o făcea aici.

Marlys se hotărî să abordeze un subiect la care se gândea încă de când se întorsese Erina.

- Ar fi un lucru pe care ai putea să-l faci. Care m-ar ajuta şi poate ţi-ar da satisfacţia că ai participat la crearea unei acţiuni sociale.

Erina ridică sprâncenele, curioasă.

- Uite, începu Marlys, aş vrea să pun pe picioare un proiect care să ajute femeile, aici, la misiune, dar ar trebui ca cei care participă la conferinţă să mă susţină. Ultima dată când le-am vorbit, mi-au spus că ar fi nevoie de un personal calificat şi că am avea nevoie de nişte bani cu care să-i plătim pe oamenii ăştia.

Marlyn îi făcu cu ochiul şi adăugă:

- Personalul calificat despre care este vorba. ai putea să fii tu!

- Dar. eu. sunt asistentă socială.

- întocmai!

- De ani de zile nu mi-am exercitat meseria. şi asta din cauză că sunt în şomaj. Pe deasupra, pregătirea mea nu este în domeniul de care ai nevoie, şi.

- Ce altceva ar putea să-şi dorească mai mult o asistentă socială aflată în şomaj? o întrerupse cealaltă. Vrei atât de mult să faci ceva încât ai accepta salariul modest pe care ţi l-ar putea asigura parohia.

Se ridică şi puse o mână pe umărul Erinei, privind-o drept în ochi.

- Ai venit aici.. să cauţi ceva. Poate o să găseşti ceea ce cauţi.

- Nu vreau să rămân prea mult timp.

- De ce să nu te preocupe. valorile. civilizaţiei indiene? Până la urmă, doar prezentul contează. O să vorbim despre

plecarea ta în momentul în care o să fii hotărâtă să pleci.

Chiar în clipa aceea, în bucătărie intră Carter Wilkins. îşi ridică sprâncenele dându-şi seama că întrerupea o discuţie serioasă, apoi îi adresă un zâmbet călduros soţiei.

- Doamnă Wilkins, începu el, prietenii noştri par a fi de acord cu proiectul tău. Nu cumva.

Marlys încuviinţă.

-Da. Tocmai discutam despre asta.

-Şi?.

-Erina nu mi-a răspuns încă, răspunse ea cu o grimasă.

Spunând aceste cuvinte, ieşi din încăpere împreună cu bărbatul ei, invitând-o şi pe Erina să-i urmeze.

-Vino, am nevoie de sprijinul tău ca să-mi apăr cauza.

Erina porni pe urmele lor şi se aşeză în partea din spate a sălii în care avea loc întâlnirea. Asistenţa era în majoritate masculină, cam în proporţie egală indieni şi albi. Unii dintre membri erau feţe bisericeşti, după cum o dovedeau gulerele albe care ieşeau din haine.

Ascultară toţi cu atenţie cuvintele lui Marlys, captivaţi de nota de sinceritate şi entuziasmul din glasul ei. Aceasta le explică în câteva cuvinte în ce consta programul.

Vroia ca una dintre clădirile misiunii să fie transformată într-un atelier artizanal unde să se realizeze ţesături cu modele locale.

Marlys mai sugeră ca produsele să fie prezentate pe plan naţional prin intermediul unor cataloage. Beneficiile realizate din vânzări urmau să fie folosite la cumpărarea de materie primă, îmbunătăţirea calităţii şi plata decentă a celor care lucrau.

Cită exemplele unor proiecte similare care avuseseră succes în munţii Apalaşi şi le arătă nişte cataloage care proveneau din această regiune.

în cadrul adunării, mai multe femei reputate pentru frumuseţea şi originalitatea lucrurilor făcute de ele, au susţinut propunerea lui Marlys, insistând asupra utilităţii unei asemenea iniţiative, date fiind dificultăţile de a găsi cumpărători în împrejurimi.

Erina începea să se întrebe care ar fi rolul unei asistente sociale în cadrul acestui proiect artizanal, când Marlys luă din nou cuvântul, propunând crearea în paralel a unui „refugiu“ pentru femeile care aveau parte de brutalităţi la casele lor. Ar putea fi găzduite aici împreună cu copiii, dacă vroiau. Pentru o scurtă perioadă de timp, totuşi.

Departe de căminul lor, ar avea răgaz să se gândească liniştite la problemele de familie, să discute cu o persoană care să le poată da sfaturi.

Zarva se instală din nou în sală. Marlys nu interveni să facă linişte. Propunerile ei cel puţin nu le lăsau indiferente pe femeile care făceau parte din asistenţă. Era hotărâtă să lupte pentru această cauză, şi o simţea pe Erina gata să o susţină şi să facă tot ce era necesar ca să fie utilă misiunii.

Prima întrebare nu întârzie prea mult.

- Vrei să adaugi această sarcină muncii deja considerabile pe care o face reverendul părinte Wilkins? întrebă unul din cei care participau la adunare.

- Sunt în măsură să-mi dau seama că părintele Wilkins nu are timp să şomeze! ripostă Marlys. Pur şi simplu ne va da o mână de ajutor pentru sfătuirea acestor femei aflate la necaz. Dar o să avem nevoie de o asistentă socială.

- O clipă, Marlys! interveni unul dintre participanţi. Mi se pare că eşti prea visătoare. Unde o să găsim o asistentă socială care să accepte să lucreze la misiune? De obicei, oamenii aceştia primesc şi un salariu pentru ceea ce fac.

Cum o s-o plătim?

Marlys o căută cu privirea pe Erina. Si înainte să spună ceva, aceasta din urmă declară:

- I-am spus lui Marlys că o s-o ajut să realizeze acest proiect.

Toate capetele se întoarseră către ea. Cineva întrebă:

- Dumneata. cine eşti?

- Noua asistentă socială, răspunse Erina, hotărâtă.

*
* *

La sfârşitul întâlnirii, toţi afişau un zâmbet încrezător. Multe persoane s-au apropiat de Marlys, felicitând-o pentru ideea ei genială. Nimeni nu s-a gândit s-o întrebe pe Erina cât va rămâne la misiune şi nici ea n-a crezut de cuviinţă să spună că probabil nu va rămâne mult timp.

Afirmase că o va ajuta pe Marlys să realizeze acest proiect. Nimic mai mult. Era nevoie de cel puţin două luni ca să pună lucrurile la punct. După care o va avertiza că pleacă. Totul depindea de felul cum aveau să se desfăşoare lucrurile. O incita perspectiva de a participa la această iniţiativă.

Soarele cobora spre asfinţit şi o uşoară briză făcea să foşnească frunzele copacilor. Cufundată în gândurile ei, tânăra femeie trecea printre clădirile misiunii, fără să le vadă măcar. Apropiindu-se de grajd, îi atrase atenţia un cal care, era sigură, nu aparţinea misiunii. Când îl întâlnise pentru prima dată pe Hunter, acesta avea un cal asemănător. Purta o cămaşă roşie ecosez şi nişte blugi decoloraţi. Se uitase atent la ea, apoi îi adresase un zâmbet fermecător, murmurând:

- Bună ziua, domnişoară.

Erina O’Neill fusese imediat sedusă. Ciuli urechea auzind un zgomot de galop şi întoarse capul în direcţia

călăreţului. Deşi era la distanţă, îl recunoscu imediat pe Hunter. De cum o văzu şi el, îşi ridcă pălăria s-o salute şi încetini calul îndreptându-se spre grajd.

îi deschise poarta. Când trecu pe lângă ea, simţi mirosul de transpiraţie al calului şi călăreţului. Atmosfera asta o purta spre trecut.

- Bună ziua, domnişoară, îi spuse Hunter zâmbind.

Opri la câţiva metri de ea şi, fără să coboare de pe cal, o privi atent, înainte de a o întreba:

- îţi mai place să călăreşti?

- Trebuie să recunosc că n-am mai făcut echitaţie de foarte mult timp.

- Pariez că nu mai eşti în stare nici să încaleci singură!

- Cu toate că n-am mai făcut-o de multă vreme, n-am uitat chiar de tot, Hunter!

- Nici nu vreau să cred aşa ceva! ripostă el râzând.

îi făcu un semn cu mâna spre un cal rămas în grajd şi continuă:

- Calul acela are nevoie de o porţie de alergătură, ca să se simtă şi el bine. înăuntru, este o şa agăţată pe perete. Mai ştii să pui o şa?

- Evident, replică ofensată cea întrebată.

Erina luă şaua şi se apropie cu prudenţă de calul murg.

- încet, Gambler, murmură Hunter.

Cu gesturi lente, femeia puse hamul în gura animalului.

- Gambler. repetă ea. Mi se părea mie că te cunosc. Cum ai reuşit să-l păstrezi, în ciuda deplasărilor pe care le-ai făcut?

- L-am vândut când am plecat şi l-am cumpărat din nou când m-am întors.

- în amintirea timpurilor trecute.

Hunter coborî de pe cal şi veni lângă ea, în timp ce

femeia strâmba din nas uitându-se la bidiviul pe care urma să-l încalece. Remarcându-i ezitarea, o ajută să urce pe spatele lui Gambler.

- Si când te gândeşti că acum câţiva ani puteam s-o fac singură, oftă călăreaţa, amuzată.

însoţitorul ei sări cu agilitate pe calul lui şi o privi zâmbitor.

-îţi propun să facem un concurs, cine ajunge primul la cimitir. Si ca să nu te defavorizez, te las să pleci cu un minut avans.

- Nu sunt atât de naivă să accept acum.

- Perfect, o lăsăm pe altădată, spuse bărbatul făcându-i cu ochiul.

Se simţi uşurată. Se temea ca el să nu pornească în galop, aşteptând să-l urmeze. Altădată, n-ar fi ezitat s-o facă.

- De ce nu-ţi ţii caii acasă, la McLaughlin, şi-i ţii aici, la misiune? întrebă ea, curioasă.

- E vorba despre o invitaţie a părintelui. El crede că ăsta-i singurul fel de a mă apropia de biserică!

- Si metoda asta dă rezultate?

- Mi se întâmplă uneori să mai asist la slujbă atunci când ajung duminica la misiune, răspunse el ridicând din umeri. Când eram copil, nu prea erau biserici pe aici. Trebuia să mergem mult până să ajungem la una. Ne petreceam acolo toată ziua şi ne întorceam acasă cu ultimul tren.

Clătină din cap zâmbind, în vreme ce femeia îl privea, surprinsă.

- Nu mi-ai spus asta niciodată.

- Eram prea tânăr ca să apreciez amintirile. De altfel, tu erai orăşeancă, şi nu vroiam să-ţi par ridicol cu asemenea

poveşti.

Erina zâmbi şi adăugă:

- Nu mi-ai spus nici că vroiai să devii jurnalist.

- Nici eu nu ştiam. Pe vremea aceea, nu ştiam ce vreau să fac.

Nu era şi cazul ei. Ea ştiuse dintotdeauna.

- Când ţi-a venit ideea asta?

- Când mi-am reluat studiile după ce am condus o fermă din Montana vreme de un an şi jumătate. La universitate, mi-am dat seama că mă atrăgea jurnalistica.

- De ce te-ai hotărât să te duci la Los Angeles?

Hunter făcu o strâmbătură.

-Aveam câţiva prieteni acolo, şi unul dintre profesori cunoştea pe cineva care lucra la „Times“.

Bărbatul îşi privi fix însoţitoarea.

- Bănuiesc că următoarea ta întrebare va fi:“de ce te-ai întors?“.

Ea încuviinţă, clătinând din cap.

- Excelentă întrebare, Erin O’Neill! exclamă el râzând. Din păcate, nu pot să-ţi satisfac curiozitatea, pentru că nici eu n-am găsit răspunsul. în orice caz, sunt sigur că întoarcerea aici nu are nici o legătură cu câştigul material sau cu celebritatea!

-Afacerea ta. nu este deci. rentabilă?

- Depinde ce înţelegi prin „rentabilă“.

Ajungeau în apropierea cimitirului indian. Hunter trase de frâu să-şi oprească bidiviul şi Erina făcu la fel.

- După părerea ta, cât crezi că ar trebui să fie beneficiul meu?

- Nu ştiu nimic despre cum funcţionează o imprimerie.

- Fie. în cazul ăsta, după ce criterii poţi să consideri că cineva a reuşit în viaţă?

- Nu există nişte criterii universale. în primul rând, trebuie să duci viaţa care ţi se potriveşte cel mai bine.

Hunter coborî din şa, îl mângâie pe Gambler pe gât, apoi o privi pe călăreaţă.

- în condiţiile astea, afacerea mea este rentabilă! Plimbarea asta nu a fost prea obositoare?

Auzind cuvintele acestea, Erina îşi dădu seama că era foarte încordată şi îşi simţi muşchii relaxându-se.

- Nu vrei să cobori puţin ca să-ţi dezmorţeşti picioarele?

O cuprinse cu mâinile de mijloc s-o ajute, lucru care îi făcu mare plăcere. Atingerea pieptului său puternic era extrem de liniştitoare.

O lăsă jos. Prinzând frâiele cailor porniră să se plimbe încet, admirând culorile câmpiei care le plăcea amândurora atât de mult. De câte ori se plimbaseră aşa, bucurându-se de liniştea serii?

- Am pornit această afacere pentru că eram convins că va fi utilă, declară Hunter. Comunitatea noastră are propriul „guvern“. Mi s-a părut deci firesc să aibă şi propriul ziar. De fapt, este vorba despre un ziar care atinge problemele specifice teritoriului nostru. Cu această ocazie, am hotărât să construiesc o imprimerie pe care o folosesc şi pentru prospecte publicitare şi altele. în realitate, din imprimerie ies banii. Dar ziarul,“Plaintalker“ este sufletul ei.

- Bănuiesc că n-a fost uşor la început.

- într-adevăr. Oamenii nu sunt obişnuiţi să aibă încredere în indieni şi, la început, puţini clienţi făceau comenzi la imprimeria noastră. A trebuit să le dovedim că la aceeaşi calitate care li se oferea în altă parte, noi le propuneam nişte preţuri mai avantajoase.

Erina se gândi o clipă în linişte, ca apoi să-l întrebe:

- Marlys ţi-a vorbit despre proiectul ei?

- Da.

- Crezi că o să meargă?

- N-am nici o îndoială în privinţa părţii artizanale. în schimb nu sunt sigur că femeile de pe aici se vor refugia la misiune, chiar dacă ar avea nevoie de linişte şi sfaturi. Pe aici, nu se dezvăluie prea uşor unui străin propriile probleme. Dar poate Marlys va reuşi să le facă să-şi depăşească reticenţa.

- Eu am s-o ajut.

O privi, surprins.

- Nu există mijloacele financiare pentru a recruta un psiholog sau o asistentă socială, adăugă ea. Si cum eu sunt licenţiată în psihologie.

- Cât timp vrei să stai, Erin?

- Destul cât treaba să înceapă cum trebuie.

- Eşti foarte pricepută în arta de a începe ceva, ca apoi să pleci! o ironiză el.

- Din câte îmi aduc aminte, nu eu am fost cea care a fisurat idila noastră, replică ea străduindu-se să-şi păstreze calmul.

- Poate că nu. Dar în orice caz, tu ai fost cea care i-ai pus capăt.

Bărbatul oftă şi continuă:

- în ceea ce priveşte proiectul lui Marlys, sunt destul de sceptic. Femeile vor veni poate să ceară un sfat, apoi se vor întoarce la casele lor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sper totuşi să obţină nişte rezultate bune.

- Ca să fiu sinceră, nu prea sunt pricepută în domeniu, dar n-are nici o importanţă; dacă sunt aici pot să încerc să fiu de folos.

- Şi. sora ta?

- N-am uitat-o. Am să fac tot posibilul ca această crimă să nu rămână nepedepsită.

Hunter se aplecă spre ea ca s-o ajute să urce din nou în şa, apoi încălecă pe Gambler.

- Te joci cu focul, murmură el, în timp ce porneau înapoi, spre misiune.

Erina îl privi cu răceală.

- Te înşeli. Nu mă joc.

- Cultura noastră se transmite prin viu grai şi nu prin cărţi, ca a voastră. Aici, totul se bazează pe cuvânt. Poveştile suferă astfel modificări cu timpul. Pentru cineva ca tine, este greu să accepte aşa ceva.

- Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

- Vorbeam despre jocuri, Erin. Regulile s-au schimbat de când ai plecat.

Capitolul 3

-Am ceva de lucru pentru tine.

Erina ridică ochii din dosarul în care se uita. Căldura lunii iulie era atât de stânjenitoare încât se mai întrebă o dată cum reuşea Marlys să fie întotdeauna atât de proaspătă. Aceasta îi puse un plic de hârtie galbenă pe birou.

Erina oftă.

-Contabilitatea n-a fost niciodată punctul meu forte. Sper să nu apară prea curând vreun inspector care să verifice ce-am făcut eu!

Marlys se uită la coloanele de cifre pe care prietena ei le completa cu grijă şi-i zâmbi încrezătoare.

Erina şovăi, apoi continuă:

- Marlys. Mă ocup în primul rând de contabilitate. Mai pregătesc şi cafeaua, dar. nu sunt sigură că ăsta este rolul unei asistente sociale. Eşti sigură că prezenţa mea este indispensabilă aici?

-Mai ai un pic de răbdare! Centrul nu s-a deschis decât de trei săptămâni şi, pentru moment, partea artizanală merge foarte bine. Trebuie ca perspectiva de „refugiu“ să le devină familiară femeilor.

-Dar. afişele care au fost împrăştiate nu vorbesc decât despre centrul artizanal! Nimeni nu ştie că, în paralel, există şi un centru de primire.

-Te înşeli. Pe aici, asemenea informaţii se transmit din gură în gură.

Erina ridică din umeri, aducându-şi aminte de cuvintele lui
Hunter. Pe urmă îşi îndreptă atenţia asupra plicului mare pe care-l deschise.

- Despre ce-i vorba? întrebă ea uitându-se la hârtiile

care erau înşirate pe birou.

-Despre o comandă care trebuie să ajungă la imprimerie. Avem nevoie de agenţi publicitari.

-Vrei să duc asta la McLaughin?

Marlys încuviinţă clătinând din cap.

-Aş vrea să am şi un deviz pentru faimosul catalog despre care am vorbit în timpul reuniunii.

*
* *

Bernadette Barker îi întâmpina pe toţi cei care treceau pragul de la Editions Wolf cu un zâmbet irezistibil. Bărbaţii erau în general cuceriţi instantaneu, cât despre femei, erau repede cucerite de farmecul unei asemenea manifestări de simpatie.

Bernadette înţelese totuşi imediat că Erina O'Neill manifesta o oarecare reticenţă faţă de ea. îşi întări această convingere văzându-i expresia în momentul în care Hunter intră în cameră.

- Domnişoara O'Neill are o comandă pentru imprimerie, declară Bernadette când Hunter se apropie de ea. Dar s-ar părea că nu prea are încredere în mine.

Bărbatul zâmbi.

-Vrei să spui că nu reuşeşti s-o convingi pe miss O'Neill că eşti la fel de competentă ca mine, Bernie?

El se întoarse spre Erina.

- N-am nici o îndoială, răspunse ea. Este vorba despre o comandă pentru misiune. M-am gândit că tu.

-Aha! Dânsa are nevoie de un tratament privilegiat, îi explică patronul secretarei atingând-o pe umăr. Vino în biroul meu, Erin.

Biroul pe care-l ocupa Hunter era prea mic faţă de numărul rafturilor pline cu dosare care acopereau pereţii. O invită să ia loc în faţa lui.

- Ce pot să fac pentru tine, Erin?

Ea îi întinse un plic mare.

- Uite o comandă de prospecte publicitare.

- Misiunea beneficiază de o reducere şi Bernie ştie acest lucru, declară gazda fără să deschidă plicul.

-Am mai vrea să ne faci un catalog, şi m-am gândit că ai putea să ne dai nişte sfaturi competente.

- Ce fel de catalog?

- Ceva care să atragă atenţia, cu fotografii ale diferitelor articole pe care vrem să le vindem.

- Nu avem aici materialul de care ar fi nevoie pentru asemenea fotografii color, dar ştiu pe cineva care s-ar putea ocupa de treaba asta.

- Cât ar costa?

- Nu pot să-ţi răspund imediat. Depinde de numărul de pagini, de calitatea hârtiei şi de timpul cât va dura să elaborăm broşura. Dacă ne-ai prezenta o machetă a punerii în pagină, v-ar costa mult mai puţin.

-Ar trebui să găsesc un fotograf, replică femeia, gânditoare.

- Pot să fac eu asta, şi de asemenea am să te ajut la punerea în pagină.

Erina îl privi, surprinsă.

- înfiinţarea acestui centru artizanal este o idee excelentă, adăugă el. Cu un bun sprijin publicitar, ar trebui să meargă bine.

-în schimb, ai îndoieli în ceea ce priveşte reuşita celeilalte părţi a proiectului, nu-i aşa?

Hunter ezită, apoi întrebă:

- Cum staţi la capitolul ăsta?

- Nu avem prea multe vizite. în momentul de faţă. Prezenţa mea nu a ajutat încă la nimic.

Bărbatul îşi trecu nervos o mână prin păr. Totul se întâmpla aşa cum prevăzuse, dar asta nu-l bucura deloc. Dacă tentativa eşua, Erina n-avea să mai stea mult pe aici. La urma urmei, nu tot avea să plece, mai devreme sau mai târziu? Evident, ar fi fost bine să fie cât mai târziu.

- Toată lumea este de acord că este nevoie de un asemenea refugiu, murmură Hunter.

- însă crezi că nu sunt persoana cea mai potrivită să joc rolul psihologului.

- N-are nici o importanţă ce cred eu. La momentul potrivit, o să vezi singură dacă postul îţi convine sau nu. Dar până atunci, trebuie să ne ocupăm de catalog.

Erina vroia să-i pună o altă întrebare, dar preferă s-o lase pentru mai târziu. Hunter o conduse într-o cameră spaţioasă unde se aflau mai multe mese pline cu machete tipografice. Mai erau şi câteva maşini de scris şi trei calculatoare. O indiană tânără lucra la unul dintre ele.

După aceea, intrară într-o altă încăpere unde se afla maşina de tipărit. Hunter îi ceru unuia dintre muncitori s-o pornească pentru a-i face o demonstraţie Erinei. Aceasta era fascinată de etalarea tehnică ce se desfăşura sub privirile ei.

- Vrei să vedem şi camera obscură? o întrebă amfitrionul.

Vizitatoarea încuviinţă clătinând din cap şi-l urmă de-a lungul
unui culoar.

- Este camera mea preferată, îi explică el zâmbind.

îşi încrucişară drumul cu Bernie, care întrebă veselă:

- Cum se desfăşoară vizita?

- Nemaipomenit! răspunsă Erina, bine dispusă.

- Insistă să nu-ţi arate camera obscură! Este încăperea

mea preferată!

Vizitatoarea se strâmbă şi se duse după Hunter în laboratorul foto.

-Am angajat un fotograf excelent care lucrează cu mine, explică el. Si Bernie se interesează de câtăva vreme de partea foto. Trebuie să spun că se descurcă foarte bine. Mă întreb ce m-aş face fără ea. Când am angajat-o, nu ştia absolut nimic despre jurnalistică şi acum ştie aproape tot atât cât mine.

Hunter îi arătă diferitele aparate care se găseau în laborator, apoi o conduse într-o încăpere luminată cu o lampă roşie.

- Ai mai intrat vreodată într-o cameră obscură? De fiecare dată când deschid uşa asta, am impresia că descopăr o lume magică.

Femeia infirmă clătinând din cap.

- Nu ştiam că eşti şi fotograf.

- Am învăţat multe lucrând la „Times“.

Ochii lui se opriră asupra mâinilor ei. Erau atât de fine, atât de delicate . Nu rezistă tentaţiei de a-i cuprinde degetele subţiri în palmă.

- Bernie poate se întreabă ce. spuse ea încet.

- N-are nici o importanţă.

Se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu un sărut. Erina se înfioră.

- Nu cred că e bine.

Făcându-i cu ochiul, bărbatul o conduse către ieşire.

- într-adevăr. Si de altfel, este prea cald în camera asta.

- Am crezut că este „camera ta preferată“. Si a lui Bernie de asemenea.

- Bineînţeles, răspunse el trăgând aer în piept. însă până acum n-am remarcat că este atât de cald!

Traversară din nou culoarul în direcţia biroului lui

Hunter.

-Va fi gata mâine, spuse el arătând plicul. Sau poate preferi să mai aştepţi un pic.

- Nu mă grăbesc. în timp ce tu te ocupi de prospecte, pot să răsfoiesc câteva numere vechi din „Plaintalker“?

-Acesta de acum şase luni ar fi bun?

- Poate să fie şi mai vechi. Aş vrea să citesc câteva articole referitoare la rezervaţie înainte de. moartea Louisei.

- Sunt sigur că presa naţională s-a ocupat de afacerea asta şi ai citit deja o mulţime de articole despre acest asasinat.

Erina îşi înfundă mâinile în buzunare fără să-l scape din ochi.

-Evident, dar sunt curioasă să cunosc părerea ta din ceea ce ai scris.

- De ce?

- Pentru că respect punctul tău de vedere, răspunse ea cu sinceritate.

Hunter ridică din umeri şi deschise un dulap imens în care erau depozitate toate numerele „Plaintalker“-ului, aşezate după data apariţiei.

- Poţi să te aşezi la biroul meu.

- Nu vreau să te deranjez.

- Nu mă deranjezi deloc, pentru că n-am treabă aici, deocamdată. Angajaţii vor pleca în curând, însă vreau să lucrez până mai târziu astă-seară, prin urmare nimeni nu te obligă să pleci.

- Mulţumesc.

Adâncită în articolele vechi ale ziarului, Erina nu-şi dădea seama de trecerea timpului. După câteva ceasuri, femeia tresări văzându-l deodată pe Hunter lângă ea. El îi

aşează pe birou o pungă de hârtie.

- Dacă ai de gând să citeşti ziarele toată noaptea, cred că n-ar fi rău să şi mănânci ceva, declară bărbatul, amuzat.

Cu părul blond legat într-o coadă de cal şi ochii mari şi verzi, uimiţi, semăna cu adolescenta pe care o cunoscuse cu doisprezece ani înainte.

- Cât e ceasul? Eram atât de absorbită de lectură încât am pierdut noţiunea timpului. Sper că nu te-am ţinut prea mult.

- Nu. Am avut de lucru. Dar m-am trezit că mi-e foame şi m-am gândit că şi ţie ţi-ar putea fi. Aşa încât am adus ceva de mâncare.

- Pun pariu că ai cumpărat pizza, hamburgheri şi cartofi prăjiţi.

- Ai câştigat!

Femeia vârî imediat mâna în pungă şi scoase un pachet mic care conţinea un hamburger.

- Te-ai gândit să iei şi ketchup?

El încuviinţă clătinând din cap.

- Cum aş fi putut să uit? Nu te-ai schimbat deloc!

- Depinde, replică femeia muşcând încântată din hamburger.

Hunter răsturnă conţinutul pungii pe birou şi se servi.

- Ai găsit ceva interesant? întrebă el între două înghiţituri, făcând semn spre ziarele răspândite peste tot.

- Nu-ţi face griji. Am să le pun pe toate la loc. Da, am aflat multe lucruri pe care nu le ştiam. Scrii foarte bine, Hunter.

- Nu sunt singurul care scriu articolele din „Plaintalker“.

- Fără îndoială, dar stilul tău este uşor de recunoscut. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că.

- Că aş putea să scriu? întrebă Hunter, sarcastic.

- Pe vremea aceea, nu te interesau decât caii sălbatici şi muzica country. Nu vorbeam decât despre cinematografe în aer liber şi iepuraşi de ciocolată!

- Dar şi despre culorile amurgului, şi cât ne-ar trebui să ajungem pe jos până la lună.

Obrajii tinerei femei se împurpurară în timp ce evoca aceste amintiri.

- De ce nu mi-ai vorbit atunci despre proiectele tale?

- Pentru că nu aveau prea mare importanţă pentru mine. De altfel, s-ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

- Bănuiesc că unele dintre articolele tale au stârnit mânia Celui de sus!

- într-adevăr, replică el clătinând din cap. Uneori mi se întâmplă să am discuţii incendiare cu cei pe care i-am atacat. Sunt riscurile meseriei!

- Cu siguranţă că uneori ai primit ameninţări.

- Da. De altfel consider asta ceva normal. Nu poţi să fii pe placul tuturor.

- Comentariile tale despre Biroul Afacerilor Indienilor nu sunt deloc blânde.

- B.A.I.-ul nu are rigoare şi fermitate. Depindem tot de guvernul federal. Suntem împotmoliţi în birocraţie şi ne temem să nu pierdem totul încercând să ne eliberăm.

- Si ce propui?

- Slavă Domnului, rolul meu de jurnalist nu mă obligă să fac nimic. Mă mulţumesc să transmit informaţiile şi să ridic unele probleme care mi se par esenţiale.

- Ceea ce nu este puţin lucru, remarcă ea începând să strângă resturile picnicului lor. Cei mai mulţi oameni ar vrea să obţină răspunsuri la întrebările lor fără să studieze problemele respective.

Hunter se ridică s-o ajute. Privirile lor se întâlniră în timp ce întindeau amândoi mâinile spre sticla cu ketchup.

- Erin, mi-am pus de mii de ori aceeaşi întrebare, vreme de doisprezece ani.

Ea îşi lăsă ochii în pământ când vorbi.

- Oamenii se schimbă. la fel şi răspunsurile.

De când se întorsese, nu reuşise să-şi dea seama dacă se schimbase, şi cât se schimbase.

Un zgomot ciudat se auzi atunci afară. Intrigată, Erina îşi înălţă sprâncenele şi-l întrebă pe Hunter din priviri ce se întâmpla. După expresia lui încordată, înţelese că era vorba de ceva grav.

Zgomotul răsună din nou, de data asta foarte aproape, şi un geam se sparse. Acum nu mai era nici o îndoială: era vorba despre o împuşcătură.

- Erina, lasă-te jos!

Surprinsă, femeia nu reacţionă imediat. Făcând ochii mari, se întoarse spre fereastră. Apoi îl văzu pe Hunter repezindu-se spre ea şi trântind-o jos, chiar în clipa în care se auzi o altă împuşcătură.

- Oo! Dumnezeule! exclamă el cu voce sugrumată.

Erau amândoi întinşi pe jos şi el o ţinea în braţe.

- Erina!. Erina?. Eşti teafără?

Capitolul 4

Neputând să răspundă, Erina încerca să-şi recapete suflul. Se uita la cioburile de sticlă care acopereau podeaua până lângă ea. Fără s-o lase, Hunter întinse mâna să stingă lampa de pe birou.

- Hunter. Ce se-ntâmplă? întrebă până la urmă.

- Nu ştiu. Trebuie să sting cât mai repede plafoniera.

Se ridcă imediat. Femeia se pregătea să facă la fel când el îi strigă:

- Nu te mişca! Stai jos!

Erina se conformă, urmărindu-l cu privirea. Câteva clipe mai târziu, camera era scăldată în întuneric şi răsună o altă împuşcătură, urmată de zgomot de geamuri sparte.

- Sper că eşti asigurat, se trezi ea spunând.

El nu răspunse. îl auzi umblând prin dulap.

- Cineva ne ia drept. ţintă? întrebă femeia, speriată.

- Se pare că aşa stau lucrurile.

- Eşti sigur că e vorba despre. noi?

- Deocamdată, doar ferestrele sunt în colimator.

Obişnuindu-se cu întunericul, el se duse la birou, ridică receptorul telefonului, apoi trase o înjurătură trântindu-l la loc.

- Nu poţi să ceri ajutor?

- Firele sunt tăiate.

Hunter se lungi din nou lângă femeie, oftând. O altă împuşcătură tulbură liniştea nopţii.

- Dacă. continuă să tragă aşa, or să intre în alertă vecinii. şopti ea, cu o sclipire de speranţă în glas.

- Poate...

O cuprinse cu braţul pe după umeri, s-o liniştească şi să se liniştească şi el.

- Dar mă îndoiesc că aşa va fi, adăugă Hunter. Ne aflăm la marginea satului. N-ai recunoscut de la început şuierul gloanţelor, nu-i aşa?

- Trebuie să recunosc că nu prea sunt obişnuită cu un asemenea fundal sonor.

- Bravo, Erin O' Neill! Faci pe detectivul şi nu eşti în stare să deosebeşti o împuşcătură de uruitul unui motor! Poate că nu la fel stau lucrurile cu cei care stau la ţară. Ei vor crede că este vorba de o joacă de copii de-a cowboy-ii şi indienii. Dacă avem noroc, cineva o să-şi dea seama că este vorba despre o armă adevărată.

- Si dacă n-o să fie aşa. ce-o să se-ntâmple cu noi?

Asta era varianta cea mai probabilă. Hunter oftă.

- Nu pot să-ţi răspund. Nu ştiu care sunt intenţiile agresorului nostru. Vrea să mă omoare sau doar să mă sperie?

- Ti-e. frică? îl întrebă ea, speriată.

- Nicidecum, răspunse el cu cinism.

- Perfect. în cazul ăsta, ce crezi că ar trebui să facem?

- O să ne ascundem.

- Unde? întrebă Erina, descumpănită.

- Vom fi la adăpost în camera obscură. Ai încredere în experienţa mea. Uneori este mai bine să aştepţi decât să ataci.

Spunând acestea, se ridică şi Erina auzi zgomotul unor sertare metalice deschizându-se şi închizându-se la loc.

- Ce faci?

- Am pus o puşcă aici undeva, dar nu reuşesc s-o găsesc în întunericul ăsta.

Tânăra femeie se cutremură. Si-l închipuia pe Hunter trecând pragul clădirii, cu puşca în mână. în clipa următoare, avea să fie împuşcat de agresor.

- Dar. n-ar fi mai bine doar să ne ascundem? remarcă ea cu o voce tremurătoare.

- Bineînţeles. Prefer totuşi să fiu înarmat, câtă vreme este şi el. Eşti pregătită?

Fără să mai aştepte răspunsul, Hunter porni către uşă, mergând aplecat, cu femeia pe urmele lui. Pe ea o pufni râsul, în faţa acestei situaţii nefireşti.

- Nu te recunosc cu umorul ăsta ciudat, o luă peste picior bărbatul, vorbind în şoaptă.

- Totul mi se pare atât de neverosimil. Nu se poate aşa ceva. în curând o să ne trezim.

- Din păcate, nu!

Erina se poticni în întuneric şi se prinse de braţul însoţitorului ei. îşi muşcă buzele simţind că tresare la această atingere caldă şi umedă.

- Dar. ce. ce-ai păţit? îl întrebă imediat, îngrozită.

- Linişteşte-te, nu-i decât nişte sânge. M-am tăiat în nişte bucăţi de sticlă. Bernie a pus peste tot truse sanitare. Sper să fie una şi în camera obscură.

Se aflau undeva în mijlocul clădirii şi era greu să înainteze fără nici un pic de lumină. Hunter cunoştea locurile şi o luă de mână s-o conducă. Pusese mâna pe clanţa unei uşi când se auzi o nouă bubuitură.

- Prietenul nostru s-a hotărât să ne ţină companie mai mult timp, declară el făcând o grimasă.

- De ce crezi că vom fi mai la adăpost în camera obscură? şopti Erina.

- Pentru că n-are ferestre şi este greu de găsit pe întunericul ăsta.

Se abţinu să-i spună că, după zgomotul pe care-l făcea, carabina agresorului era probabil în stare să treacă uşor

prin zidul nu prea consistent.

- Si. dacă ajunge totuşi acolo? insistă femeia.

- Ei bine, atunci n-am să şovăi să folosesc puşca. Dar cu siguranţă că nu vom ajunge până acolo. Cred că vrea doar să ne sperie.

Erina se simţi uşurată când ajunseră în camera luminată cu lampa roşie. Hunter se apropie de chiuvetă şi lăsă apa rece să-i curgă peste rană. Erina dezinfectă tăietura care nu era adâncă şi puse deasupra un pansament.

- N-o să scape atât de uşor, mormăi ea îngrijindu-l. O să descoperim cine este. O să fie arestat şi învinuit!

- Chiar aşa?.

- Bineînţeles! Nu mi se pare normal ca un individ sinistru să se amuze trăgând în alţii!

Hunter clătină din cap, cu un zâmbet sarcastic.

- Ar trebui să-i spună cineva. Fără îndoială, nu ştie că legea nu-i permite să se amuze în felul ăsta!

- Of! Termină cu glumele! Crimele astea trebuie pedepsite. Trebuie să se aplice justiţia. Poliţia ce face? Să luăm exemplul Louisei.

Hunter îi tăie avântul prinzând-o de mână.

- întocmai! Uite ce s-a întâmplat cu sora ta! Nu înţelegi că pe aceste meleaguri justiţia nu se aplică la fel ca în Connecticut? Nu putem să ieşim afară ca să aflăm cine este acolo. Mâine, o să depui plângere la poliţie. Cât despre mine, am să scriu despre episodul ăsta în Plaintalker. Asta-i tot!

- Stiu foarte bine cum se desfăşoară afacerile de felul acesta.

- Bineînţeles că ştii! remarcă Hunter exasperat, ridicând ochii în tavan. Acum doisprezece ani, ai petrecut

trei luni aici şi consideri că ştii totul în legătură cu obiceiurile indiene, nu-i aşa?!

El trase adânc aer în piept şi continuă, mai calm de data asta:

-Am să mă răzbun, când va veni momentul. împuşcăturile astea n-au nici o legătură cu tine. Eu sunt cel vizat.

Erina îşi muşcă buzele, jignită că fusese exclusă din această aventură. Nu erau amândoi înăuntru, hărţuiţi de împuşcăturile care-i ameninţau?

- în primul rând, de unde ştii că agresorul nostru este bărbat? se răsti ea. Poate este vorba despre prietena ta care e furioasă pe mine! Bernie, de exemplu.

Hunter o privi, uimit la culme.

- De ce Bernie?

- Pentru că sunt pe punctul de a-mi petrece noaptea cu patronul ei în camera obscură, care vă place amândurora!

- într-adevăr, mi se pare un argument plauzibil! remarcă bărbatul râzând.

Ea ridică din umeri, oftând:

- N-o să plece înainte de a se lumina, nu-i aşa?

- Eu aşa aş face.

- Suntem deci condamnaţi să ne petrecem noaptea aici?

- Mă tem că da. Numai să nu intre în panică din cauza absenţei tale. Crezi că Marlys.?

- Marlys m-a trimis aici. Stie că sunt cu tine. Nu mai am optsprezece ani, şi prin urmare, dacă nu mă întorc la o oră rezonabilă, n-o să-şi facă nici o problemă.

El încuviinţă clătinând din cap, amintindu-şi de nenumăratele scuze pe care le inventau când ajungeau

mai târziu în sala de mese. Erina se uita fix la pansamentul lui Hunter pentru ca el să nu-şi dea seama că se înroşise. Pe vremea aceea, era în stare să facă orice ca să mai stea cu el încă puţin. Orice, în afară de a-şi ţine promisiunea pe care i-o făcuse la aeroport.

Hunter îi ghicise gândurile. îşi amintea cum i se zbătuse în braţe, furia cu care o dusese într-un lan de bumbac, arzând de dorinţă. Nu uitase niciodată intensitatea privirii ei, şi în ziua aceea înţelesese cât o iubea. Atunci se hotărâse să lupte până ce o va cuceri.

- Mulţumesc, murmură uitându-se la pansament.

- Crezi că mai sângerează?

- Nu.

El se uită de jur împrejur prin încăpere şi adăugă:

- Mi-ar plăcea să te instalezi mai confortabil, dar tare mi-e teamă că aşa ceva nu e posibil. Linoleumul este cam tare ca să poţi dormi pe el.

Se aşezară pe jos, unul lângă celălalt.

- Vezi tu, Erin O'Neill, dacă nu m-ai fi părăsit în urmă cu multă vreme, aş fi tentat să cred că eşti geloasă.

- Pe Blondie? Nici pomeneală! îşi vopseşte părul!

Numai o femeie poate să remarce un asemenea detaliu!

- îţi atrag atenţia că Blondie este numele căţelei mele, remarcă el cu un zâmbet batjocoritor. Bernie este mâna mea dreaptă.

Erina ridică din umeri, înainte de a continua:

- în ceea ce priveşte plecarea mea, ţin să-ţi precizez că nu mi-a fost chiar atât de uşor cum crezi. M-am gândit mult la presupusa întoarcere. Cred că eram prea. diferiţi.

- Ai optat deci pentru siguranţă? întrebă Hunter pe un ton neutru.

Chipul femeii se crispă. Hunter şi Arthur. Nu înţelegea cum
de îl alesese pe acesta din urmă.

- într-adevăr, l-am ales pe Arthur pentru că mă simţeam mai în siguranţă cu el. întotdeauna a fost extrem de curtenitor. Eram soţia lui, prin urmare mă respecta.

- Rolul ăsta îţi convenea? Erai fericită?

- Cred că eram mulţumită. Un timp, cel puţin. Credeam că situaţia se va îmbunătăţi de la sine.

- Ai copii?

Pe buzele lui Hunter, cuvintele acestea erau atât de blânde, în timp ce, atunci când adusese vorba Arthur despre aşa ceva, Erina se cutremurase de oroare.

- Ne-am dat repede seama că mariajul nostru era o greşeală. Ori, copiii nu rezolvă problemele deja existente într-un cuplu.

Trebuia să-l mintă spunându-i că-i părea rău de eşecul căsătoriei?

- Despărţirea a fost deci planificată? La fel cum a fost şi căsătoria?

Chiar aşa se petrecuseră lucrurile? Mania lui Arthur de a nu lăsa nimic la voia întâmplării o influenţase atât de mult? Nu. îşi amintea perfect cât de uşurată se simţise în ziua în care îi spusese soţului ei:

- Nu pot să mai continuu să trăiesc cu tine.

Se simţise dintr-o dată eliberată.

- Recunosc că m-am înşelat în calculele mele, declară ea, dar cred că a fost o lecţie pentru mine. Acum evit să mai stabilesc planuri pentru viitor. Dar tu? Ai găsit ce căutai?

- Cel puţin am impresia că sunt de folos. îmi plăcea treaba pe care o făceam la Los Angeles, dar oricare alt

jurnalist ar fi putut să facă acelaşi lucru. Ceea ce nu se întâmplă aici. Sunt singurul ziartist din regiune.

- Dar Bernie?

Abia rostise întrebarea şi-i părea deja rău că o pusese, iar el îşi dădu seama privind-o.

- Nu uit că are un rol important în buna funcţionare a afacerii.

O altă împuşcătură răsună în noapte, urmată de un zgomot de
geamuri sparte.

- Poate nu este vorba decât despre un vandal, sugeră Erina cu o notă de speranţă în glas. Poate nici măcar nu ştie că sunt doi oameni înăuntru.

- Era lumina aprinsă în birou când a venit, remarcă bărbatul punându-i o mână ocrotitoare pe umăr.

- în cazul ăsta, de ce nu merge până la capăt? De ce nu intră să ne caute? Focurile astea intermitente îţi macină nervii!

- Cred că asta şi este intenţia lui.

- Mi-e frică, murmură femeia tremurând.

- Recunosc că nici eu nu eram prea liniştit la început. Dar acum, sunt convins că va rămâne unde este, ceea ce înseamnă că aici suntem la adăpost. O să plece în zori.

- Credeam că ţie nu ţi-e frică niciodată, spuse Erina, uimită.

- Pe vremea aceea, eram prea nebun ca să-mi dau seama, sau prea orgolios ca să recunosc.

- Bănuiesc că nu este prima dată când se întâmplă un asemenea incident, nu-i aşa?

- într-adevăr. Cineva mi-a spart într-o zi geamurile camionetei.

- N-ai descoperit cine a făcut asta şi de ce?

- Niciodată, deşi aveam nişte bănuieli. Indienii proprietari de terenuri sunt în permanenţă în conflict cu crescătorii de animale. într-un articol, am fost de partea indienilor. A doua zi, mi-au fost sparte geamurile maşinii.

Hunter ridică din umeri.

- Săptămâna următoare, am scris un alt articol în care luam apărarea crescătorilor. A doua zi, cineva mi-a tăiat cauciucurile camionetei.

- S-ar părea că este o situaţie din care nu se poate ieşi.

- Nu-i chiar aşa. Puţin după aceea, le sugeram celor

două părţi să se întâlnească şi să ajungă la un compromis. Atunci am primit scrisori de felicitare şi încurajări şi dintr-o parte şi din cealaltă. Ceea ce înseamnă că nu este pierdută orice speranţă.

- Pe cine ai atacat ultima dată? întrebă femeia, neliniştită.

- Compania mea de asigurări. care nu va întârzia să refuze să mă despăgubească! răspunse Hunter pe un ton teatral.

După părerea lui, această ofensivă provenea din tabăra Crimson Eagle, dar preferă să nu-i spună Erinei, temându-se să nu-i mai stârnească interesul.

- întotdeauna ţi-a plăcut pericolul, suspină ea.

El o privi în adâncul ochilor. îi despărţeau doar câţiva centimetri.

-Timpul nu are nici o influenţă asupra ta. Mi se pare că eşti mai frumoasă ca acum doisprezece ani.

Deodată, nu mai putu să reziste chemării buzelor ei întredeschise. O trase lângă el, apoi îi strecură degetele pe sub cămaşă. Erina gemu şi se agăţă de umerii lui când îi simţi răsuflarea caldă în ceafă. Nu cunoscuse asemenea senzaţii nebune decât în braţele acestui bărbat. Numai el putea s-o facă să-şi piardă minţile.

Un zgomot răsună brusc în interiorul clădirii. Hunter se dădu imediat înapoi. Cu răsuflarea tăiată, Erina se uită la el.

- Ce.? începu ea.

El îi puse imediat palma pe gură ca să n-o mai lase să continue. Zgomotul răsună din nou, mai aproape. Instinctul îi spunea lui Hunter să aştepte ca intrusul să ajungă la ei. Dar nu vroia s-o expună pe Erina nici unui risc. Se aplecă spre ea şi-i şopti:

- Nu face nici o mişcare.

Groaza se întipări pe chipul femeii îndată ce înţelese că avea s-o lase singură. O mângâie pe obraz cu un sărut, luă puşca şi stinse lampa roşie înainte de a ieşi din cameră în vârful picioarelor.

O linişte înfiorătoare domnea peste clădire. După un moment care i se păru să dureze o eternitate, uşa se deschise din nou. Erina se cutremură.

- îl uitasem pe Merlin, spuse Hunter aprinzând lumina.

Ţinea în braţe un ghem negru de blană. Femeia oftă uşurată,
recunoscând o pisică.

- Uite-l pe gardianul de la Editions Wolf!

Puse animalul jos şi acesta se grăbi să iasă din nou. Erina îl urmări cu privirea. Copleşită de mângâierile lui Hunter, nici nu auzise zgomotul care îl alertase pe el.

- Crezi că agresorul mai este afară? îl întrebă în cele din urmă.

- Să fiu sincer, n-am nici un chef să ies să mă conving!

- Nu, bineînţeles. O să aşteptăm să se lumineze.

Bărbatul închise din nou uşa şi se aşeză pe jos, cu spatele rezemat de perete. Puse puşca pe genunchi.

- Unul dintre noi ar trebui să doarmă, remarcă el. Si cum sunt singurul care ştiu să folosesc arma asta, ar fi bine să nu fiu eu acela.

- Am să stau şi eu trează ca să-ţi ţin de urât, replică ea cu jumătate de glas.

Hunter ridică sprâncenele, zâmbind.

- Ar fi mai bine să dormi, Erin. Aş fi mai puţin tentat ...

- Hunter, eu.

El o întrerupse făcându-i un semn cu mâna.

- La ce bun să negăm ceva clar, Erin? Poate suntem

atât de diferiţi cum pretinzi tu, dar în acelaşi timp ne simţim atraşi unul către celălalt. Un fel de atracţie chimică.

Femeia clătină din cap în sens de negare.

- Dar, chimia nu mă interesează mai mult ca tine, continuă el. Dacă numai despre asta este vorba, mai bine rămânem în afara laboratorului!

Erina se uită de jur împrejur, cu un zâmbet sarcastic pe buze. Ironia soartei: erau închişi amândoi într-un laborator foto!

- Sugestia ta mi se pare târzie. observă femeia.

-Adu-ţi aminte ce ţi-am spus, Erin: regulile jocului nu mai sunt aceleaşi. Si acum, pune capul pe umărul meu şi dormi!

Dezorientată de această bruscă schimbare de atitudine, se conformă spuselor lui şi în scurtă vreme adormi, pentru că era epuizată.

*
* *

Era puţin trecut de cinci şi jumătate dimineaţa când Hunter o scutură uşor ca s-o trezească. Vroia să se întoarcă acasă cât mai repede ca să verifice dacă linia telefonică fusese tăiată.

El schiţă un zâmbet în timp ce Erina ofta deschizând ochii.

- Hmm! Am avut nişte visuri aşa de ciudate. Totul era roşu.

- Cum te simţi?

Cea întrebată se strâmbă încercând să se ridice într-un cot.

- Destul de amorţită!

- Să fiu cinstit, şi eu. Data viitoare când o să vrei să-ţi petreci noaptea cu mine, spune-mi dinainte, Erin O’Neill. Vom încerca să găsim un pat.

-Hunter Wolf, data viitoare când îţi voi aduce o comandă, să nu te simţi obligat să mă faci să asist la o

reprezentaţie de tir!

Cu paşi şovăitori, se duseră amândoi la chiuvetă şi se spălară pe faţă cu apă rece. Se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs.

- Si acum, ce mai avem în program? întrebă Erina.

- Cred că am să trag o fugă până acasă să fac o cafea.

Chipul femeii se întunecă.

- Si. el?

- Dacă ţii morţiş, putem să-l invităm să bea o cafea cu noi, răspunse Hunter pe un ton sec.

- Foarte nostim! Eşti sigur că a plecat?

Bărbatul se aplecă să-şi ia puşca de jos.

- Aproape. Dar o să aflu imediat, adăugă el ducându-se către uşă.

- Hunter! ţipă femeia pornind după el. Poate aşteaptă să ieşim. Cred că e mai bine să nu facem nici o mişcare până nu vin angajaţii tăi.

- Nu. A venit timpul să luăm situaţia în mână. Gluma asta nu mai poate dura.

Se întoarse spre ea şi ridică mâna s-o oprească.

- Nici nu se pune problema să mergi cu mine. Păstrează puşca, declară el întinzându-i arma.

- Habar n-am cum.

- N-are de ce să-ţi fie frică. Nu-i vorba de o armă periculoasă; o folosesc doar să împuşc şerpii şi să-i sperii pe intruşi, îi explică bărbatul arătându-i cum s-o folosească.

- Doar n-ai de gând să pleci aşa, fără nimic să te poţi apăra! exclamă ea speriată.

- O să fug până acasă, o să pun în priză maşina de făcut cafea şi o să mă întorc la tine. Dacă telefonul funcţionează, poliţia va fi aici în câteva minute.

Cu inima strânsă, se duse la fereastră şi-l privi cum străbate repede distanţa care despărţea cele două clădiri. De cum ajunse la uşă, oftă uşurată şi lăsă puşca să-i scape.

*
* *

Poliţistul Joe Tiger închise uşa şi bocancii lui răsunară pe gresia din bucătărie.

- Omul nostru a făcut o treabă bună. N-au mai rămas întregi decât câteva ferestre. Hunter, te-ai certat cu cineva în ultima vreme?

- Cu femeia asta, răspunse cel întrebat desemnând-o pe Erina. însă mă tem că are un alibi excelent.

Poliţistul zâmbi, apoi continuă:

- Trebuie să facem o listă cu diversele ipoteze. Ai rănit pe cineva în ultimele tale articole?

- Nu-mi amintesc nimic precis, răspunse Hunter ridicând din umeri.

- Sper că te-ai abţinut să formulezi vreo critică la adresa şefilor indieni. interveni Erina.

-Apropo, ce se întâmplă cu prietenii noştri din Crimson Eagle? întrebă Joe Tiger. Cu câtva timp în urmă, ai scris un editorial care denunţa activitatea unor elemente străine de rezervaţie, care creau probleme. După informaţiile mele, se pare că ai avut dreptate.

- Da? făcu Hunter lăsând jos cana cu cafea. Despre ce este vorba, mai precis?

Erina ridică o sprânceană, privindu-i atent pe cei doi bărbaţi. După câteva minute, înţelese că vorbeau pe ocolite şi nu reuşea să înţeleagă sensul spuselor lor. Se părea că-i cunoşteau destul de bine pe cei care locuiau în tabără, în afară de cineva venit în ultima vreme şi care devenise prietenul apropiat al lui Johny Parker de când acesta conducea Crimson Eagle.

De îndată ce Joe Tiger plecă, Erina îl întrebă:

- L-ai întâlnit pe străinul ăsta?

- Mi s-a întâmplat să-l întâlnesc.

- Ce crezi? De unde vine?

Hunter amestecă un timp cu linguriţa în cana cu cafea înainte de a răspunde:

-Johny spune că este originar dintr-un orăşel din New Mexico.

- Crezi că este adevărat ce spune?

- N-am de unde să ştiu.

- Era deja la Crimson Eagle când a fost asasinată Louise?

- Mă tem să nu ajungi la concluzii pripite, Erina.

- Nu la el făceai aluzie când vorbeai în articolul tău despre elemente perturbatoare?

- Era vorba despre mai mulţi.

- Cum îl cheamă?

- N-am să-ţi spun. Si tu eşti străină, nu-i aşa?

-Poate. Dar eu mi-am pierdut sora acum şase luni, mi-am petrecut noaptea închisă într-o cameră obscură pentru că un nebun furios s-a amuzat trăgând în noi! Cred că am dreptul să pun câteva întrebări.

- Din păcate, nu sunt în măsură să-ţi răspund, cu toate că întrebările tale sunt legitime.

Ridicând din umeri, adăugă:

-Acum, nu pot să fac decât nişte simple presupuneri. Până se vor linişti lucrurile, cred că ar fi bine să te întorci la misiune ca să-ţi faci treaba de asistentă socială. Acolo o să fii mai în siguranţă decât aici.

Erina înţelese că discuţia se terminase. îl părăsi pe Hunter cu inima strânsă.

Episodul din noaptea care abia se încheiase nu era deloc liniştitor. Era clar că Hunter ştia mai multe despre acest „străin“, dar nu vroia să spună. în ce relaţie era cu el?

Cine era omul acela? Cum se numea? Louise îl cunoscuse? Hunter adopta o poziţie critică faţă de mulţi oameni. Nu faţă de Louise.

*
* *

- Sam? Salut. Hunter la telefon. Aş vrea să-mi dai câteva informaţii.

Carnetul de adrese era deschis în faţa lui la litera L. Maşinal, citi P.I.L., Sam.

-Bineînţeles, Hunter. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Sam Whiteman lucra ca detectiv de poliţie la Los Angeles pe vremea când Hunter era angajat la „Times“. îşi făcuse din el un aliat şi aşa reuşise să scrie nişte articole de senzaţie.

-Tot problema indienilor, oftă Hunter.

- Tabăra Crimson Eagle? Credeam că s-au hotărât să se liniştească.

- Cineva a avut aseară ca ţintă biroul meu.

Urmă o tăcere.

- Tu unde erai? întrebă până la urmă Sam, puţin neliniştit.

- Aşezat la masa de lucru.

- Sper că ai avut reflexul să te arunci pe jos! îl luă peste picior poliţistul.

- Cu o rapiditate uimitoare! îi răspunse Hunter pe acelaşi ton.

- Bine. Ce vroiai să ştii?

- Mă interesează un grup de terorişti pe care i-ai anchetat nu cu mult timp în urmă: Pan-Indian Liberation.

- Crezi că unul dintre ei se află în tabără?

- Poate. Pretinde că este dintr-un orăşel din New Mexico, dar nu cred să fi trecut pe acolo.

- Ai o fotografie a omului? întrebă Sam, vizibil interesat.

- Nu încă.

- Cum îl cheamă?

Hunter se gândi câteva clipe. Probabil că era un nume fals, dar din păcate nu putea să-i spună altceva.

Rick Morales, răspunse el în cele din urmă.

Capitolul 5

Sala misiunii rezervată atelierului de artizanat nu era goală niciodată. Femeile se organizaseră: unele veneau dimineaţa, altele după-amiaza sau seara. Marlys angajase şi câteva dădace, astfel încât copiii mici să nu-şi întrerupă tot timpul mamele de la treabă.

O sporovăială permanentă domnea în încăpere. Cele mai multe femei vorbeau un amestec de engleză şi dialectul Lakota. Erina se simţea foarte liniştită în această atmosferă feminină. Stia că era considerată încă o străină, totuşi era acceptată.

Aşadar, se aşeza printre muncitoare şi le asculta. Somajul era în floare în regiune, şi de multe ori femeile acestea erau singurele care câştigau un ban ca să-şi hrănească bărbaţii şi copiii. în ciuda multiplelor probleme, erau întotdeauna bine dispuse, râdeau de propriile nereuşite împodobind ţesăturile cu broderii în culori vii.

Erina nu participa la munca propriu-zisă, dar se dovedea de folos având grijă de copii, pregătind cafeaua sau servind băuturi răcoritoare. îşi dădea seama că întrunirile acestea le erau femeilor la fel de utile ca sfaturile pe care le-ar fi putut da între patru ochi. Era vorba practic despre o psihoterapie de grup care se făcea spontan.

într-o după-amiază, erau toate la un loc să admire centura cu perle pe care tocmai o terminase una din ele, când în sală se auzi un glas de bărbat.

- Eşti în stare să faci şi tu aşa ceva, Erin?

Aceasta se întoarse imediat, recunoscând glasul lui Hunter.

- N-aş avea nimic de pierdut dacă aş încerca! răspunse ea.

-în schimb, cred că te pricepi foarte bine să pregăteşti cafea şi că o să-mi oferi şi mie una.

O urmă pe drumul spre bucătărie. Oamenii de aici beau cafea indiferent de vremea de afară sau de oră.

îi întinse o cană lui Hunter care îşi umplu şi un pahar cu apă.

-Ai înlocuit geamurile de la ferestre? îl întrebă ea invitându-l să ia loc la masă.

- Da, însă am câteva probleme cu compania de asigurări. Vor să-mi facă un contract cu „risc mărit“.

- Bănuiesc că agresorul nostru este încă în libertate, murmură femeia.

- Nu pentru multă vreme. Poliţia lucrează la afacerea asta.

Trecuseră trei săptămâni de la noaptea aceea în care se
sărutaseră cu atâta pasiune. Trei săptămâni interminabile în care nu se văzuseră.

- S-ar părea că atelierul funcţionează de minune, remarcă el. De fapt, am venit aici pentru că aş vrea să fac un reportaj despre proiectul lui Marlys. Rezultatele acestei iniţiative întrec cu mult aşteptările.

- Cred că vânzările vor creşte considerabil după ce vom avea catalogul. Apropo, i-am lăsat un mesaj lui Bernie să te.

- Da, mi-a spus, o întrerupse el.

Era în birou când sunase, dar nu vrusese să stea de vorbă cu ea.

- De altfel, am adus şi un deviz ca să vă faceţi o idee asupra preţului. Marlys a luat o hotărâre în legătură cu dimensiunile fotografiilor?

Erina ştia că el o sunase într-o zi pe Marlys ca să-i pună întrebarea asta.

-încă nu ne-am hotărât. Aşteptăm subvenţiile bisericii şi nu le vom cunoaşte decât peste câteva zile. După aceea ne vom face calculele.

Bărbatul ridică din umeri.

- N-are importanţă. Devizul meu are mai multe variante.

-Avem deja câteva piese frumoase, şi altele sunt în lucru. Cred că ar fi bine să le însoţim cu textele unor legende de aici.

El încuviinţă clătinând din cap, gânditor. Erina fusese întotdeauna pasionată de istorie şi poveşti. Cu doisprezece ani înainte, nu prea îi convenise că avea această înclinaţie. Insista să-i arate vestigiile trecutului în timp ce el nu-şi dorea altceva decât s-o ţină în braţe. Acum, îi împărtăşea interesul pentru cultură şi era de acord cu ideea ei.

- Fără disertaţii interminabile, evident, adăugă ea. Doar câteva rânduri care să trezească interesul oamenilor.

-Ai dreptate, încuviinţă el pe un ton amar. Oameni dornici de exotism!

-Bănuiesc că mă incluzi şi pe mine în această categorie. Ei bine, te înşeli. Cel puţin de data asta. Am de făcut o treabă aici, şi mi s-a spus să am grijă de acest lucru. Nu eram singura persoană capabilă să ducă la bun sfârşit această sarcină, dar în orice caz, singura calificată. Si deocamdată, totul se desfăşoară cum trebuie.

-Ce părere ai, cât timp crezi că va mai dura interesul tău pentru proiectul ăsta?

Femeia se încruntă.

- N-am avut eu ideea asta, ci Marlys. Deocamdată, sunt încântată să particip. Totuşi, spre deosebire de tine,

ştiu că nu sunt indispensabilă aici.

- Eu şi Marlys suntem din aceste locuri.

-Din cauza culorii pielii, sau pentru că aveţi un rol de jucat aici?

- Si una şi alta. Si de asemenea, din cauza moştenirii noastre culturale. care pentru noi nu are nimic exotic.

Erina îşi sprijini palmele de masă şi-l privi, cu atenţie.

-Foarte bine, Hunter. N-am trecut cu succes testul de loialitate, ştiu. Am trăit cu sentimentul de vinovăţie timp de doisprezece ani şi, în tot acest timp, m-am întrebat dacă.

Privirile lor se întâlniră şi ea continuă, cu un glas în care se simţea nervozitatea.

- Mi-am pus o sumedenie de întrebări. Printre altele, dacă aş putea să fiu utilă aici. Pe scurt, m-am întors şi se vede că Marlys are nevoie de mine. Mai devreme sau mai târziu, poate am să fiu înlocuită de o persoană mai competentă, dar pentru moment, prezenţa mea este necesară.

Hunter zâmbi. Femeia descrisese foarte bine situaţia. Când plecase, îi simţise teribil lipsa; continuase totuşi să trăiască fără ea. Si dacă pleca din nou, ar fi fost la fel. îi era „necesară“ dar nu „indispensabilă“, aşa cum spusese chiar ea.

- Cred că şi tu ai fost în aceeaşi situaţie când lucrai la „Times“, în Los Angeles. Când ai plecat de la ziar, altcineva ţi-a luat locul. Aşa se va întâmpla şi când voi pleca eu, dar o să am satisfacţia de a fi creat un post, de a fi început ceva.

O scânteie de mândrie îi sclipi în ochi, şi interlocutorul simţi dorinţa de a o încuraja pe acest drum, să se implice cu adevărat în această sarcină. în loc de asta, murmură, cu

un zâmbet pe buze:

- Da. Stiu că ai felul tău de „a începe ceva“.

De data asta, ea nu-i răspunse.

Hunter ridică din umeri şi începu o discuţie despre atelier, punându-i întrebări pertinente despre funcţionarea lui. Discutară mult timp despre acest proiect, Hunter jucând rolul jurnalistului.

Erina remarcă surprinsă că era în acelaşi timp identic şi foarte diferit de tânărul pe care-l cunoscuse cândva. O atrăgea la fel de mult, dar astăzi îl găsea mult mai interesant. Timpul trecuse, transformând adolescentul într-un bărbat sigur pe sine. Dar şi el afirma despre ea că nu se schimbase.

Hunter urmase cursurile universităţii, se angajase şi lucrase în jurnalistică, probabil că trăise mai multe aventuri sentimentale, şi se găsea astăzi în fruntea unei afaceri înfloritoare. în timpul acesta, ea ce făcuse?

îşi terminase studiile şi se măritase cu Arthur. Mai participase la acţiuni de binefacere, îşi terminase cursurile de asistente sociale fără să practice nicidată această meserie.

După interviu, Marlys insistase să cineze cu ei. După cină, fiind o seară plăcută, invitatul îşi exprimă dorinţa de a face o plimbare călare.

Ridică privirea, recunoscând-o pe femeia care se apropia de grajd. Era extrem de elegantă, deşi era îmbrăcată în blugi.

- Te-ai schimbat, remarcă el.

- M-am gândit că poate o să-mi ceri să te însoţesc.

- Mi-ar face plăcere.

Bărbatul îl înşeuă pe Gambler. Ea încălecă şi făcu câţiva paşi cu calul aşteptându-l pe Hunter să fie gata. Cu

un salt agil, el se urcă în şa şi-i făcu cu ochiul. Aceasta izbucni în râs.

- Bravo, cowboy!

- Eşti gata să mergem mai mult decât ultima dată?

Ea încuviinţă clătinând din cap şi porniră pe un drum pe care îl cunoştea, printre colinele aride. Soarele se pregătea să apună la orizont. Peisajul acesta trezea amintirile Erinei. îşi dădea seama că nu uitase nimic în cei doisprezece ani.

Hunter se întoarse încet spre ea, ghicind la ce se gândea. Cu siguranţă, trecutul reînvia cu tot atâta forţă şi în el.

Dădu pinteni calului care porni în galop. Ea nu şovăi să-l urmeze. Simţea suflarea vântului în faţă, accentuând senzaţia de libertate. Alergară mult timp aşa, croindu-şi drum prin întunericul care se lăsa încet-încet, apoi făcură drumul înapoi cu pas liniştit.

O linişte apăsătoare se aşternuse între ei.

- Crezi că nu sunt în stare, nu-i aşa? întrebă în fine Erina, cu o voce gâtuită.

- în stare să ce?

- Să duc proiectul la bun sfârşit.

El nu răspunse.

-înţeleg că ai îndoieli în privinţa mea. îţi înţeleg şi reticenţa faţă de străini. Dar deocamdată mă simt bine. Am impresia că fac ceva util. Bineînţeles că nu pentru asta m-am întors, dar acum sunt încântată că Marlys a făcut apel la mine. Sunt convinsă de succesul acestei iniţiative.

Bărbatul îşi trecu degetele prin păr şi o întrebă:

- în realitate, de ce te-ai întors?

- Nu mai sunt foarte sigură. în primul rând, din cauza Louisei.

- Să-l găseşti pe cel care a ucis-o? N-are nici un sens.

- De ce nu?! exclamă femeia, agasată. De ce să nu plătească asasinul?

- N-am spus asta. Cred pur şi simplu că n-ai nici o şansă să găseşti singură identitatea acestui om. Si o ştii şi tu la fel de bine. Prin urmare, răspunde-mi sincer: de ce te-ai întors?

După câteva clipe, veni şi răspunsul:

- Louise era sora mea mai mică. A venit aici, crezând c-o să meargă pe urmele mele, şi şi-a croit drumul propriu. A rămas aici, în timp ce eu n-am avut curajul. A trăit pentru o cauză. şi a murit pentru ea. Aş vrea să încerc să aflu ce era în mintea ei.

Clătină din cap, murmurând:

- Totul este atât de confuz.

Hunter îşi înălţă ochii spre cer. Era lună plină, ca o bilă de argint, care lumina câmpia ce-i înconjura. Erina îi urmări privirea şi exclamă:

- N-am văzut nicăieri un cer atât de frumos ca aici! Noaptea, este un fel de magie care nu mai există în altă parte.

Hunter îşi opri calul şi descălecă. Erau lângă un pod mic ce lega cele două maluri ale unei albii de râu peste care trecea o cale ferată.

întinse mâna s-o ajute să coboare. îi dădu drumul după ce puse picioarele pe pământ. Cu chipul înfundat în părul ei blond care mirosea a vară, bărbatul o luă în braţe. Ea îi oferi buzele şi se sărutară îndelung.

Cu răsuflarea tăiată, se îndepărtă de tânăra femeie zâmbind.

-Ai cam uitat să iei frâiele în mâini. Când o să înveţi asta, Erin O’Neill?

El legă caii şi o luă de braţ. Ca să ajungă la râu, trebuia să treacă peste o barieră de sârme încolăcite şi să meargă prin iarba înaltă. O ajută să depăşască această barieră, apoi mai făcură câţiva paşi.

- Nu ţi-a plăcut niciodată drumul ăsta, nu-i aşa? o întrebă el zâmbind.

- Mi-era groază de el!

- îmi aduc aminte totuşi că l-am străbătut cu tine.

Cum ar fi putut să uite? Abia îndrăznea să înainteze. în seara aceea tremura, agăţată de braţul lui.

- Din câte-mi amintesc, a fost vorba de un pariu, spuse ea încet.

- Un pariu?! Să fi pariat că. o să accepţi să fii a mea?

- Nu. Parcă îţi mai aud glasul. Ti-am spus:“Nu aici.“ Si tu mi-ai răspuns:“Erin, nu putem să mergem în altă parte.“

Clipocitul apei râului care curgea nu departe ajungea până la ei. Erina se sprijini cu spatele de o stâncă mare şi îşi privi însoţitorul.

- Chiar eşti speriată? o întrebă el cu blândeţe.

- întotdeauna mi-a fost frică să fac dragoste cu tine, Hunter. Mi-era frică de consecinţe. Frică de sentimentele mele.

Clătinând din cap râzând, adăugă:

- Excelai în materie, şi îmi spuneam că. Era uşor pentru tine, deoarece aveai experienţă. Dar tu ai fost primul meu bărbat. Si după aceea, nu a mai fost decât Arthur.

Cu dinţii strânşi, Hunter întoarse privirea. Nu vroia să audă vorbindu-se despre Arthur. De altfel, ştia că pe vremea aceea, nu „excela în materie“, cum pretindea ea. O dorea atât de mult încât nu reuşea să-şi controleze îmbrăţişările.

Astăzi, dimpotrivă, nu se îndoia de plăcerea pe care o

simţeau unul în braţele celuilalt.

O înlănţui din nou cu braţele şi puse stăpânire pe buzele ei cu o infinită blândeţe. O blândeţe care lăsă repede locul pasiunii. Agăţată de el, Erina se lăsa ameţită de atingerea buzelor lui.

Hunter îi acoperi chipul cu sărutări uşoare, apoi se îndepărtă de ea.

- E de-ajuns? o întrebă pe un ton maliţios.

- Ce anume?

-Jocul acesta nevinovat care ne aminteşte de adolescenţa noastră.

- Nu, răspunse ea cu o voce răguşită în timp ce el îi mângâia sânii. Vreau. să fiu a ta, Hunter.

- Si eu , Erin. Dar nu aici. Acum pot să-ţi ofer mai mult.

- N-are importanţă, eu.

Puse mâinile pe umerii femeii şi o privi drept în ochi.

- Te înşeli. Are importanţă, murmură el. Spui că mă doreşti, dar ştii exact ce vrei de la mine?

Ea îl privi surprinsă.

- Aşa cred.

- Din păcate, eu nu sunt la fel de sigur ca tine. Vrei să-ţi petreci noaptea cu mine. sau viaţa? Vrei să rămânem împreună trei luni? Poate şase? Te-ai gândit la asta?

- Nu m-am.

- Nu, evident! i-o tăie el sec. Bănuiesc că n-ai avut timp să analizezi liniştită situaţia. în doisprezece ani! Forţa care te-a împins să te întorci şi pe care nu reuşeşti s-o defineşti este legată de mine, Erin. Când te vei hotărî să recunoşti?

- Nu ţi-am spus deja ce simţeam pentru tine? Nu ţi-am dat deja.totul?

- Da. Ca să iei imediat înapoi.

El clătină din cap şi continuă, îmblânzit:

- Si eu te doresc, Erin. Vreau să mă lungesc lângă tine în aşternut. Vreau să fac dragoste cu tine până vom adormi, epuizaţi, unul în braţele celuilalt. Vreau să am un copil cu tine.

Cu trăsăturile încordate, Erina închise ochii.

- Asta te sperie, nu-i aşa? o întrebă el ridicându-i bărbia. Nu-i uşor să faci angajamentul ăsta. Eu mă simt în stare astăzi să-l fac. Tu. când vei fi gata?

Femeia clătină violent din cap.

- Eşti atât de sigur pe tine. spuse ea pe un ton acuzator. Nu ţii seama de consecinţele care pot apărea, pentru că te simţi în stare să le înfrunţi. Tot nu ţi-ai dat seama de importanţa pe care o va avea relaţia aceasta pentru mine? Tot n-ai înţeles cât ţineam la tine şi cât de greu mi-a fost să pun capăt idilei noastre?

- Nu, replică el liniştit.

Erina lupta cu sine însăşi să nu izbucnească în plâns. Hunter se apropie de ea şi o strânse în braţe.

- Nu, nu înţeleg, insistă el. Te-a obligat cineva să iei hotărârea asta?

- Nu! Eu singură sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat.

Hunter se depărtă puţin şi trase adânc aer în piept.

- E târziu, articulă bărbatul cu dinţii încleştaţi. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Capitolul 6

Brenda Chase aranja florile de pe biroul Erinei. Tânăra femeie bea un pahar cu apă rece privind degetele negre şi subţiri ale celor care mânuiau cu pricepere andrelele.

- Nu-mi mai place, declară Brenda cu vocea ei ascuţită. E un mitocan. Nu mai vreau să trăiesc cu el.

- Eşti pregătită să-l părăseşti? se îngrijoră Erina.

- O să mă întorc la mama.

Asta însemna că Brenda se va întoarce acasă în mai puţin de o săptămână.

- Poţi să vii să stai aici, dacă vrei, îi propuse Erina. Vei avea timp să te gândeşti.

Brenda lăsă ochii în jos.

- Nu vreau să-i fac necazuri. N-are nici un rost să se amestece poliţia în treaba asta.

- Tu eşti singura în măsură să hotărăşti. Dacă vrei să faci o plângere, vin cu tine la comisariat.

- Nu, şopti tânăra indiancă.

În câteva săptămâni, Erina se obişnuise să-şi asculte interlocutoarele fără să le judece pentru cele întâmplate. Femeilor care veneau să-i ceară sfatul le oferea mai multe soluţii, dar evita să le dea sfaturi. Le propunea să le găzduiască la misiune, un loc unde se puteau simţi în siguranţă, dar nu răspundea confidenţelor lor cu replici de genul: „Ţi-am spus eu“ sau „Ar fi trebuit să mă asculţi“.

Nici un bărbat nu ridicase niciodată mâna asupra Erinei, nici tatăl ei şi nici Arthur. Dar câţi ani îl suportase pe Arthur înainte de a pune capăt relaţiei lor? El acceptase s-o lase să-şi continue studiile, dar se opusese dorinţei ei de a profesa. Până la urmă acceptase rolul pe care i-l pregătise soţul, simţindu-se din ce în ce mai inutilă lângă un om care nu-i mai inspira nici un sentiment. îi reproşase de mai

multe ori că mai ţinea la Hunter, şi se întrebase şi ea uneori dacă nu avea dreptate.

Optase pentru siguranţa personală atunci când se măritase cu Arthur, pe urmă îşi dăduse seama că stilul acesta de viaţă nu-i convenea absolut deloc.

Se îndrăgostise de Hunter de cum îl văzuse. Dar o şi speria un pic. îl găsea prea indiferent faţă de viitorul lui. Ce-i propunea el? Casă, masă şi să împartă patul. Asta era tot.

în septembrie, când plecase din Dakota de Sud ca să se întoarcă acasă, era convinsă că el îi oferea suficient. Apoi, în lunile următoare, fusese atentă la recomandările pe care i le făceau părinţii şi cunoscuţii. începuse să aibă îndoieli în privinţa unei uniuni în condiţii atât de precare.

Hunter şi Erina aparţineau unor lumi diferite. Pasiunea lor avea să se domolească o dată cu trecerea timpului şi între ei avea să apară o prăpastie care să-i despartă. Vroia copii? Dar o să aibă cu ce să-i întreţină? Copiii vor fi indieni sau albi?

Risca să-i facă mai mult rău decât bine lui Hunter. Până la urmă, va ajunge s-o urască şi chiar şi ea va regreta într-o bună zi că nu ascultase decât de sentimente.

Eşecul ei matrimonial o distrusese. Erina avea acum nevoie să-şi reconstruiască un univers stabil, să creadă din nou în nişte valori morale. Poate ăsta era motivul pentru care se întorsese.

Si Brenda se afla în aceeaşi confuzie ca ea. însă tânăra indiancă era speriată, ceea ce nu mai era cazul Erinei, pentru că ea îl părăsise deja pe „celălalt“. Totuşi, de câte ori nu repetase în sinea ei cuvintele pe care urma să i le spună lui Arthur când va fi găsit curajul să-l înfrunte?

Brenda era acum la acea răspântie, perioadă foarte

dificilă pentru un cuplu în criză. Trebuia să pună lucrurile în balanţă ca să ştie exact unde se afla în relaţiile cu bărbatul ei. Refugiul de la misiune era locul ideal ca să-şi poată pune asemenea întrebări.

- Brenda, avem un poliţist aici, în incinta misiunii, o anunţă asistenta socială. Perry Trueblood şi soţia lui stau într-un apartament lângă dormitorul bărbaţilor. în consecinţă, poţi să stai liniştită. Nimeni n-o să vină aici să-ţi caute nod în papură.

- După ce o să se liniştească, o să-şi dea seama că nu s-a purtat cum trebuie şi o să-i pară rău. întotdeauna se întâmplă aşa.

Femeia ridică privirea cu un gest energic ca să-i arate Erinei că nu era dispusă să mai şteargă atât de uşor cu buretele un asemenea episod.

- Asta n-o să schimbe cu nimic situaţia, reîncepu indiana. Nu sunt obligată să-l suport până la sfârşitul zilelor, nu-i aşa?

- Nu, Brenda, bineînţeles. Să ierţi este uşor, dar să uiţi este aproape imposibil.

- A fost dat afară. se plânse tânăra. Lucra pe un şantier de construcţii. Lucra după ce făcuse o pauză de mai bine un an. îi e mult mai bine când are ceva de făcut.

- Te iubeşte?

Brenda ridică din umeri.

- Nu ştiu.

- Dar tu. îl iubeşti?

Ea încuviinţă. Asta era problema!

- O să fie de acord să stea de vorbă cu cineva care i-ar putea da nişte sfaturi ca să-l ajute? întrebă Erina. Nu neapărat cu mine.

- Oh! Nu! reacţionă imediat Brenda, îngrozită. N-o să

fie niciodată de acord. De altfel, dacă ar şti ce vorbim acum, ar.

Nu-şi termină fraza. Erina o privea atent. Brenda era o tânără încântătoare cu ochi mari şi negri, părul lung şi o siluetă zveltă şi graţioasă.

- Nu-ţi fie frică, o linişti Erina zâmbindu-i. Discuţia asta se poartă doar între noi două. Nimeni n-o să ştie. Când bărbatul tău o să-şi dea seama că ai plecat, va începe să te caute peste tot. Până la urmă va ajunge şi aici. Atunci, cred că ar fi bine să-l lăsăm pe părintele Wilkins să aibă grijă de el.

- Gary n-o să vrea să discute cu el. Nu merge niciodată la biserică.

-Te înşeli, Brenda. Sunt sigură că va fi mai îngăduitor dacă vrea să te vadă din nou. Ar trebui să fie nebun să nu vrea.

- De multe ori, îmi vine să cred că e nebun!

Erina avea o sarcină deloc uşoară să-i împace pe cei doi tineri indieni.

*
* *

Hunter puse receptorul în furcă şi scrise ceva pe foaia de hârtie care era în faţa lui. PAN INDIAN LIBERATION, scrisese cu litere mari. Sam Whiteman îl căuta pe unul dintre conducătorii lor, şi descrierea pe care i-o spusese lui Hunter corespundea destul de bine cu Rick Morales. Aştepta ca Sam să-i trimită o fotografie a acestuia.

Liberatorii constituiau un grup neînsemnat. Era vorba în cea mai mare parte de disidenţi provenind din America latină care se infiltrau puţin câte puţin în comunităţile indiene din Statele Unite, cu speranţa de a crea probleme şi a face să crească nivelul de tensiune în rândul

populaţiei. Pretindeau că luptă pentru unitatea indienilor însă actele lor, deseori teroriste, nu corespundeau deloc cu idealurile pe care le trâmbiţau.

CRIMSON EAGLE. Fără să-şi dea seama, Hunter scrisese cu litere mari pe hârtia din faţa lui. Tabăra fusese creată pentru a se obţine nişte înţelegeri referitoare la drepturile indienilor. La început, revendicările se desfăşuraseră foarte calm, dar situaţia evoluase de atunci.

Liberatorii ăştia veneau din ţări în care se înregistrau frecvente lovituri de stat. S-ar fi putut spune că erau crescuţi cu arma în mână, într-un climat de permanentă violenţă.

Erau şi aici probleme, dar mult mai puţin complicate. Si rolul lui Hunter era tocmai de a le rezolva prin intermediul ziarului. însă aceşti pretinşi Liberatori era clar că habar n-aveau ce înseamnă o presă liberă, şi se părea că nu le era deloc pe plac.

Hunter îşi dăduse toată osteneala să convingă consiliul Tribal de binele pe care ar fi putut să-l aducă această iniţiativă. Acum, nu vroia să se certe cu cine ştie ce nebun, care găsea de cuviinţă să tragă în el pentru că nu-i împărtăşea opiniile.

Liberatorii erau de bună seamă interesaţi de ceea ce se întâmpla la Crimson Eagle. însă, de ce ar fi împuşcat pe cineva ca Louise, care nu făcea parte din nici o grupare sau mişcare politică? Sam reuşise să pună în spatele gratiilor doi membri ai acestui grup, dar spunea că nu reuşise să obţină nici o informaţie de la ei, pentru că refuzau să vorbească.

Oamenii ăştia erau nişte fanatici. Ce atitudine să adopte faţă de fanatici?

Hunter îşi puse stiloul pe birou şi se rezemă de spătarul

fotoliului. Un clasor îi atrase atenţia. Erau machetele catalogului Erinei. Nu. Machetele catalogului misiunii! De ce se gândise în primul rând la Erina? Poate pentru că o ţinuse în braţe, pentru că o sărutase.

Se ridică şi se duse la fereastră. Afară, soarele strălucea puternic. O zi ideală pentru fotografie.

* *

- Eşti încântătoare! spuse Marlys îndată ce Erina trecu pragul bucătăriei.

- Pur şi simplu nu mai sunt în blugi.

Marlys se apropie de ea şi o privi atent.

-Ai făcut şi duş, te-ai spălat pe cap, te-ai parfumat.

Mai avansă un pas.

-Te-ai şi machiat puţin! adăugă inspectoarea. Când trebuie să vină?

- Fii serioasă, Marlys! E cald afară şi am vrut să mă răcoresc puţin.

- Cinează cu noi? insistă Marlys.

Erina ridică ochii spre cer zâmbind şi capitulă:

- Nu ştiu. {tiu doar că o să vină pe aici în jurul orei două ca să facă nişte fotografii.

- Foarte bine. îl vom invita deci la cină. Am eu grijă de asta. tu poţi să te ocupi de restul!

- Marlys!. protestă ea înroşindu-se. Nu este o tentativă de seducere!

- Da? în cazul ăsta, poţi să-mi explici de ce te-ai parfumat?!

Erina îşi muşcă buzele.

- Pentru că îmi place apa asta de toaletă! replică ea, încăpăţânată.

Hunter se prezentă în biroul Erinei la două fix. Purta pe umăr o geantă care conţinea materiale foto şi ţinea o

pălărie în mână. Femeia fu din nou impresionată de eleganţa şi puterea pe care o degajau această siluetă perfectă.

- Eşti prea punctual!

- Am fost obligat să adopt această regulă când am ales cariera de jurnalist!

Erina zâmbi, apoi deschise sertarul în care să găsea dosarul care conţinea catalogul. îl invită pe Hunter să ia loc ca să-i spună la ce se gândise.

- Bine, acum să vorbim despre afaceri, începu el. Dacă terminăm treaba până la cinci şi jumătate, am dreptul la o invitaţie la cină! Din partea soţiei referendului.

Examinară împreună machetele după care ieşiră să înceapă şedinţa de fotografie. Natura înconjurătoare constituia un decor ideal pentru obiectele de artizanat realizate în culori vii. încântată ca un copil, Erina drapa artistic cuverturile, aşeza centurile, coşurile şi celelalte, astfel încât să pună în valoare minunăţiile fabricate de femeile din atelier. Una dintre ele a fost de acord să pozeze în nişte fotografii cu haine.

După câteva ore bune de lucru, Hunter începea să-şi strângă aparatul de fotografiat când Erina îl anunţă:

- N-am terminat.

- Cum aşa?

- Mai sunt nişte articole de îmbrăcăminte pentru bărbaţi. care ţi s-ar potrivi foarte bine!

- Nici nu se pune problema să mă foloseşti pe post de manechin! replică el râzând. Un fotograf nu poate să fie în acelaşi timp şi în faţa şi în spatele obiectivului aparatului. Si în plus, fotograful tău să moară curând de foame.

- După ce am văzut în bucătărie, se pare că Marlys ne

pregăteşte pui cu sos de lămâie.

- Hmm! Felul meu de mâncare preferat.

-Aşa mi-a spus. Dacă îmi aduc bine aminte, îţi place şi plăcinta cu mere, nu-i aşa?

- într-adevăr!
- Va fi şi aşa ceva.
- în cazul ăsta, să ne grăbim să ne întoarcem!

* *

Cina îi aminti lui Marlys Wilkins de serile de altădată din sala de mese. Erau acolo mai multe femei şi copii; unele erau de la centrul de artizanat, altele veniseră să caute un refugiu la misiune. Exista şi posibilitatea de a lua masa pentru o sumă derizorie.

După închiderea şcolii primare, Marlys regreta climatul de permanentă efervescenţă pe care-l creau copii. Se simţea din nou copleşită de mulţumirea oamenilor care o înconjurau. Se bucura că dăduse un nou elan misiunii prin intermediul centrului.

îi căută cu privirea pe Erina şi pe Hunter. Aşezaţi unul în faţa celuilalt, discutau cu însufleţire despre ceea ce făcuseră. Alcătuiau un cuplu atât de simpatic.

După ce terminară de mâncat, Hunter se ridică de la masă oftând de plăcere.

- A fost o mâncare delicioasă. Ca întotdeauna, de altfel. Si acum, dacă-mi dai voie, am să urc pe cal ca să încerc să mai dau jos din kilogramele pe care le-am pus pe mine la cina asta.

Imediat după aceea, se întoarse spre Erina şi o privi ca şi cum ar fi întrebat-o:“Vii cu mine?“. La fel ca altădată.

Femeia strânse farfuriile de pe masă şi porni cu ele spre bucătărie, spunându-i peste umăr:

- Cred că e rândul meu să spăl vasele.

Marlys ridică ochii în tavan.

- De câte ori ţi-am spus, Erin? Asta nu e treba ta.

Spunând acestea, îi făcu cu ochiul lui Hunter în semn de încurajare şi acesta porni după ea. O ajunse în bucătărie şi-i puse o mână pe umăr.

- Hei! De ce ai fugit aşa? Ţi-am propus doar să galopezi puţin alături de mine. Nimic mai mult. îţi promit că ne vom opri aici.

Erina îşi muşcă buzele. Petrecuseră împreună o după-amiază foarte plăcută şi nu vroia să-şi strice impresia asta, acceptând să-l însoţească. După ultima lor plimbare cu calul, se întorsese foarte decepţionată.

- Ne vom purta ca şi cum ar fi vorba de prima noastră întâlnire, completă el. Si, din câte îmi aduc aminte, niciodată nu se sărută la prima întâlnire.

- întocmai.

- Mă temeam de răspunsul ăsta! Dar în sfârşit, trebuia să te asigur de bunele mele intenţii.

Pufniră în râs amândoi. Chiar înclipa aceea, Marlys intră în bucătărie.

- Hunter, fii amabil şi ia-o pe femeia asta din drumul meu ca să pot face ordine pe aici. Este atât de înceată. de parcă ar fi mătuşa Minnie!

Hunter nu aşteptă să i se mai spună a doua oară. O prinse de mână şi porni spre uşă împreună cu ea.

- Nu mai stăm de vorbă cu nevasta reverendului. Este foarte urâcioasă.

Plimbarea lor se desfăşură aşa cum promisese Hunter: nici o oprire, nici un sărut, nici o aluzie la trecut. Erina îi povesti cum se desfăşura activitatea ei de asistentă socială şi el o ascultă cu vădit interes. Hunter îi vorbi despre demersurile pe care le făcea la guvern pentru ca în

rezervaţiile indienilor să fie realizate instalaţii de apă curentă.

Timpul trecu foarte repede, aşa cum îşi dorise ea şi, când se întoarseră la misiune, îşi luă rămas bun de la Hunter cu părere de rău.

în seara următoare, în vreme ce intra bucătărie să mănânce, Erina îl întâlni acolo, spălându-se pe faţă în bazinul cu apă din fundul încăperii. Avu impresia că se întoarce în timp cu câţiva ani când el o privi şi-i zâmbi.

- în timpul ultimei noastre plimbări, am observat câteva bucăţi din îngrăditura unui ţarc căzute. Deci, am venit să le pun la loc.

Purta nişte blugi tociţi şi o cămaşă roşie care data fără îndoială din vremea când făcea rodeo.

- Carter o să-ţi fie probabil foarte recunoscător, replică ea.

Stergându-se pe faţă cu un prosop, o întrebă râzând:

- Crezi că bătrâna lui nevastă o să-mi dovedească recunoştinţa invitându-mă la cină?

Imediat se auzi glasul lui Marlys, în spatele cuptorului:

- Hunter Wolf, din câte ştiu eu, doar caii tăi beneficiază de ţarcul acela. Atunci, mi se pare firesc să ai grijă de el!

îi întinse o lingură să guste din tocana care fierbea în cratiţă şi adăugă:

- Gustă asta!

El se conformă fără să mai stea pe gânduri.

- Mmm! O adevărată desfătare.

- Bine. Despre ce bătrână vorbeai adineaori?

Hunter se apropie de ea şi o sărută zgomotos pe frunte.

- De mătuşa Minnie, evident! răspunse el făcându-i cu ochiul.

- Perfect. Erin, mai pune un tacâm la masă!

* *

Relaţia lor luă curând o turnură foarte agreabilă. Se redescopereau cu o plăcere imensă, uitând treptat tensiunea din primele zile. Perspectiva plimbărilor pe înserate o umplea de fericire pe tânăra femeie. Cât despre Hunter, el îşi grăbea munca în timpul zilei ca să se poată întâlni cu Erina cât mai devreme.

Stăteau de vorbă, râdeau de orice şi privirile lungi pe care le schimbau parcă însemnau nişte promisiuni, totuşi abţinându-se să rostească un cuvânt pe tema asta.

- Unde este jurnalistul nostru? întrebă Marlys într-o seară intrând în biroul Erinei. De obicei, vine să cineze aici o dată la două zile.

- Probabil că s-a hotărât să facă o cură de slăbire, răspunse cea întrebată fără să ridice ochii. S-a dus vestea că îi îngraşi pe bărbaţi!

Erina termină de scris o pagină şi o puse în dosar.

- Ce făceai? întrebă Marlys.

- Scriam câteva texte pentru catalog. O să fie foarte frumos, Marlys. Hunter este un fotograf excelent.

Din zâmbetul ei radios, era clar că nu aprecia numai calităţile lui de fotograf.

- Crezi că o să vă înţelegeţi de data asta? întrebă Marlys, care n-avea obiceiul să înceapă cu preambuluri.

- Nu. ştiu. Unele lucruri s-au schimbat. au evoluat, altele nu.

- Si tu te-ai schimbat.

Erina simţea şi ea acest lucru, dar îi fu recunoscătoare lui Marlys că i-o spusese şi ea.

- în ce fel? insistă.

-Aşa cum se schimbă toate femeile de la douăzeci la

treizeci de ani. Ai învăţat să accepţi realitatea. Cred că acum ai înţeles ce este important şi ce nu.

- Hunter s-a schimbat şi el. A dobândit responsabilitate.

- Da. Nici nu-ţi închipui ce curaj îţi trebuie ca să faci treaba pe care o face el; să spui lucrurile care trebuie spuse şi nimeni să nu vrea să te asculte.

- îmi aduce aminte de Louise.

Se întunecă la faţă când adăugă:

- Hunter o respecta pe Louise. Admira felul în care se angaja în lupta asta. Dacă n-ar fi fost măritată când a venit aici.

- Ceea ce crezi tu nu s-ar fi întâmplat niciodată, o întrerupse Marlys. Louise era adorabilă, dar era foarte diferită de tine. Draga mea, îţi idolatrizezi sora într-un fel care nu i-ar fi plăcut nici ei.

Erina îşi muşcă buzele.

- Moartea ei este atât de. nedreaptă.

- Tu nu eşti deloc răspunzătoare pentru acest lucru.

- Bineînţeles că nu. Totuşi, Louise a vrut să meargă pe urmele mele. A fost o vreme când acest lucru mi se părea foarte agasant.

- Ascultă, Erin, Louise a venit aici pentru că a vrut, ăsta a fost destinul ei, replică Marlys pe un ton ferm. Nu ca s-o imite pe sora mai mare. Prin urmare, poţi să-ţi scoţi din cap ideea asta care te torturează tot timpul.

Tânăra femeie clătină încet din cap. Ochii îi erau înceţoşaţi de lacrimi. Marlys se apropie de ea şi-i puse cu blândeţe o mână pe umăr.

- Louise a fost împuşcată. Este îngrozitor, dar nici tu, nici altcineva nu poate s-o readucă la viaţă. Acum trebuie să te ocupi de tine, să-ţi rezolvi problemele tale.

- întocmai! Si una dintre problemele mele este Louise!

replică Erina.

- Constat că eşti la fel de încăpăţânată, spuse Marlys ridicând ochii spre cer. Prin urmare, crezi.?

Se întrerupse, recunoscând zgomotul paşilor soţului ei. Reverendul bătu la uşă şi intră imediat în cameră. Era întunecat la faţă.

- Birourile ziarului au ars noaptea trecută, anunţă el încordat. Nu ştiu cât de mari sunt pierderile, dar Hunter este rănit.

Capitolul 1

Maşina reverendului Wilkins mergea cât se putea de repede pe drumurile întortocheate. Crispată pe locul ei, Erina avea totuşi impresia că nu conducea destul de repede. Intrară hotărâţi în mica policlinică din McLaughin, dar nu putură să-l vadă pe Hunter. Li s-a spus că plecase după ce-i fusese administrat un tratament de urgenţă pentru arsuri.

- Slavă Domnului! exclamă Erina. Deci nu e grav rănit.

- N-aveţi dreptate, interveni infirmiera. Pur şi simplu a refuzat să fie spitalizat. L-am prevenit asupra riscurilor pe care şi le asumă dacă nu rămâne aici, dar nici n-a vrut să audă.

Erina şi părintele Wilkins plecară imediat.

Clădirea Editions Wolf părea intactă de afară, dar erau greu de estimat pagubele pricinuite de incendiu înăuntru. Un miros greu de fum plutea prin aer. Maşina lui Hunter era parcată în grădină.

Urmată de reverend, Erina bătu la uşă strigând de mai multe ori numele lui Hunter. Aşteptă vreo zece secunde după care apăsă pe clanţă şi intră tiptil în salon. Scrută semiîntunericul dinăuntru şi până la urmă îl văzu pe Hunter aşezat pe un fotoliu.

- Hunter. începu femeia cu o voce tremurătoare. Sunt Erina. Părintele Wilkins e cu mine.

- Te văd. Ochii nu mi-au fost atinşi.

Nu îndrăznea să se apropie de el.

- Am aflat că ai fost rănit.

- Exact. Trebuie să-ţi spun că n-am nici un chef să.

Declicul întrerupătorului se auzi în încăpere, urmat de ţipătul
femeii.

- Vai de mine, părinte. De ce ai venit cu ea astă-seară? Ea. Clătină din cap şi îşi îndreptă atenţia asupra femeii care venise
lângă el. îngenuncheată în faţa lui, se uita la bandajele care-i acopereau în întregime braţele.

După mai multe încercări, Hunter reuşise în sfârşit să-şi găsească o poziţie confortabilă. Era încă ameţit de calmantele pe care i le administrase infirmiera de la policlinică şi nu era în stare să se mişte.

Pe chipul tinerei femei se citea o expresie de durere.

- Nu e atât de grav cum crezi, încercă s-o liniştească.

- Nu m-a lăsat să fac altfel, se plânse referendul. Cred că n-ar fi ezitat să se culce dea latul drumului ca să nu-mi dea voie să plec fără ea!

Părintele stătea lângă uşă. De obicei, el era cel care căuta să-i ajute pe cei în suferinţă, dar era clar că Erina nu era dispusă să-i cedeze locul.

- Bine, adăugă el. Mi se pare că nu mai este nevoie de mine aici. Ai nevoie de mine, Hunter?

Acesta făcu o grimasă. Nu. Nu avea nevoie nici de părintele Wilkins, nici de Erina, şi nu se simţea în stare să vorbească despre ceea ce se întâmplase. Nu avea puterea să dea ochii cu prietenii.

- Erin, declară el pe un ton obosit, întoarce-te la misiune cu reverendul. Eu sunt bine.

- Cum poţi să spui aşa ceva?! explodă femeia, iritată. La ora asta ar trebui să fii la policlinică!

- Ceea ce vezi nu sunt decât nişte bandaje. N-ai de ce să-ţi faci griji. Au primit un nou stoc de bandaje şi s-au hotărât să scape de cele vechi! Am în primul rând nevoie să dorm.

- Stii foarte bine că n-o să reuşeşti să adormi. M-am ars şi eu cândva cu nişte ulei încins şi îmi aduc perfect aminte cum a fost noaptea care a urmat.

Se întoarse către reverend, care stătea în continuare cu mâna pe clanţă:

- Părinte, am să rămân cu Hunter. Infirmiera a spus că n-ar fi trebuit să plece acasă, şi sunt sigură că rănile care se ascund sub bandaje sunt mai grave decât pretinde el.

- Erin, nu înţelegi că prefer să rămân singur. pe întuneric? protestă rănitul.

- Nimeni nu te opreşte să mă dai pe uşă afară. Dar n-ai puterea s-o faci!

Hunter ridică ochii spre cer.

- Mă tem că nu sunt în stare să lupt cu tine .

- Bine, copii. E timpul să plec, spuse părintele Wilkins, nevrând să se amestece în această discuţie. Pe drumul de întoarcere, o să mă rog pentru cel care va ieşi învingător în această discuţie. Un Tatăl Nostru n-a făcut niciodată rău nimănui!

- Dar nici n-a adus linişte. mormăi Hunter. Mulţumesc părinte, eşti prea bun!

De îndată ce reverentul dispăru, Erina îl privi pe Hunter cu o expresie inocentă.

- De ce te deranjează atât de mult prezenţa mea? îl întrebă cu un zâmbet angelic. O să am atâta grijă de tine încât o să-mi fii recunoscător că n-am plecat, sunt sigură.

- Fie, oftă el resemnat. Dacă tot n-ai de gând să te răzgândeşti, atunci să te pun la treabă. Scoate-mi ghetele, te rog. Nu pot să fac absolut nici o mişcare.

Erina se conformă, zâmbitoare.

- Ce mai pot face ca se te simţi mai în largul tău?

- Să vedem.

Se gândi o clipă, apoi răspunse, privind-o ironic:

- Obişnuiesc să dorm în pielea goală. Ai accepta să mă dezbraci?

- Acum?

- Da.

- Foarte bine. Hunter, consideră-mă infirmiera ta de astă-seară. Nu şovăi să-mi ceri tot ce ai nevoie.

- Un intermezzo de iubire cu siguranţă că mi-ar uşura suferinţele.

îl privi atentă şi înţelese, după expresia de pe chipul lui, că nu glumea decât pe jumătate.

- Hunter, dacă este vorba de o nouă tentativă să mă faci să plec, trebuie să te previn că apropouri de felul ăsta nu mă impresionează! Ţi s-au dat nişte calmante la clinică pentru acasă?

- Da. Nişte comprimate pe care încă nu le-am luat.

îşi rezemă capul de spătarul fotoliului şi închise ochii.

- Vrei unul acum?

El refuză.

- Vrei să bei ceva? insistă infirmiera ad-hoc.

Nu acceptă nici asta.

- Să fii oare îmbufnat? adăugă femeia râzând.

Hunter nici nu se sinchisi să deschidă ochii.

- îţi aduci aminte când am fost lovit de un taur la acel rodeo de la Little Eagle? întrebă rănitul.

- Da.

Ţipase îngrozită şi fusese cât pe ce să leşine când văzuse taurul repezindu-se la Hunter.

- A fost o nimica toată, adăugă ea, cufundată în amintiri. De îndată ce ai primit primele îngrijiri, ai insistat să rămâi singur, ca să nu te deranjeze nimeni.

- Exact. Ei bine, cam aşa mă simt în seara asta.

- Linişteşte-te, Hunter, murmură ea. Nu ţin să-ţi impun nimic. Am să mă conformez dorinţelor tale. Ai mâncat?

- Nu, slavă Domnului!

- Ti-e foame?

- Sunt înfometat, dar.

Erina îl întrerupse cu un gest al mâinii.

- Perfect. E un semn bun. O să-ţi pregătesc repede ceva uşor. O omletă, de exemplu.

- Nu vreau să mănânc.

- Trebuie, totuşi, Hunter. Sunt siguri că asta o să-ţi uşureze suferinţa.

- Stiu.

Pielea de pe antebraţe era întinsă şi-l ardea, dar ştia că durerea nu ajunsese încă la punctul culminant. Era vorba despre un scurt răgaz. Braţele nu-i fuseseră atinse de foc şi arsurile de-abia urcau deasupra coatelor. Se hotărî până la urmă să accepte să i se dea de mâncare. în definitiv, era bine să profite de această situaţie, câtă vreme Erina se încăpăţâna să joace rolul infirmierei!

Puţin mai târziu, aşezat confortabil la masa din bucătărie, deschidea gura la fiecare furculiţă cu mâncare pe care ea i-o întindea, concentrându-şi toată atenţia asupra ochilor ei verzi. Ciudat, îi simţea privirea liniştitoare.

Stiind că răniţii aveau întotdeauna nevoie de o cantitate mai mare de lichid, ea îi turnă în mai multe reprize apă în pahar, până când rănitul protestă:

- Ajunge, Erin! Vrei să mă faci să explodez?

- Hunter Wolf, nu trebuie să urli aşa! Aşa ai face cu o infirmieră?

El îi adresă un zâmbet de scuză.

- Nu mi-e prea uşor să te consider o infirmieră. Eşti destul de şovăitoare.

Rănitul făcu o strâmbătură. Senzaţia de arsură se accentua, aşa cum bănuise. Dădu capul pe spate şi murmură:

- Nu vrei să mă întrebi ce s-a întâmplat?

-Aşteptam să fii pregătit să-mi spui.

De altfel, nu era sigură că vroia să asculte povestea asta. Până acum adoptase un ton lejer care făcea situaţia mai uşor de suportat, dar când îl vedea pe Hunter într-un asemenea hal simţea o teribilă tulburare. Respinsese din mintea ei imaginea incendiului care ar fi putut să-l coste viaţa.

- Cineva a provocat un incendiu în biroul meu, spuse el.

- Si tu. erai acolo, articulă ea cu o voce slabă.

- Da. Lucram în camera obscură când s-a declanşat focul. Am ieşit cu un stingător, dar cred că m-am apropiat prea mult de flăcări. Câteva dintre fotografiile pe care le-am ales erau pe birou. N-am putut să. bineînţeles că au ars.

Erina îşi muşcă buzele şi puse încet mâna peste cea a companionului ei.

- Hunter. Sper că nu te-ai rănit încercând să salvezi fotografiile acelea! spuse repede femeia.

- Erau excelente, dar mai am negativele. Cred că am acţionat aşa din reflex.

îşi reproşa că se comportase atât de imprudent, în vreme ce editorialul lui săptămânal era alături şi n-avea nici o copie a lui. Ce prostie! Dar bineînţeles, fotografiile acelea le asocia cu Erina. O dată incidentul depăşit, propria lui reacţie îl surprinsese.

- Crezi că este aceeaşi persoană? întrebă ea până la urmă. Cel care a luat drept ţintă biroul tău în seara când eram amândoi acolo?

- Probabil.

- Ai vreo idee despre identitatea lui?

- Nu sunt sigur.

- Ai vorbit la poliţie despre asta? insistă ea.

- Evident.

Abordase problema asta şi cu Sam Whiteman, care locuia în Los Angeles.

- Nu mai poate continua aşa. Trebuie să facem ceva.

- Aşa crezi? întrebă victima, zâmbind în faţa acestei indignări naive. Si ce sugerezi, dragă Agatha Christie?

- Nu mai glumi! Nu-i deloc amuzant. Omul ăsta nu poate continua să se comporte astfel în deplină libertate. Dacă poliţia
nu se dovedeşte mai eficace, ar trebui să ne adresăm Sfatului Tribal. Cu siguranţă că nu vor să se aleagă praful de ziarul ăsta!

- E o idee bună! De ce să nu le trimitem nişte „mesaje de fum“?

- Hunter! protestă infirmiera, furioasă.

- Da, ai dreptate. Titlul ăsta, fără îndoială, a mai fost folosit.

- Vorbesc serios. De ce te încăpăţânezi să nu iei în serios lucruri dintre cele mai grave? Umorul tău mă exasperează.

- Ăsta-i motivul pentru care.?

Nu. Nu vroia s-o întrebe asta. Nu acum. Acum vroia un singur lucru: s-o mângâie. O durere violentă îi traversă braţul în clipa în care încercă să-l ridice. Făcu o grimasă, dar îi atinse totuşi obrazul.

- îmi placi mult atunci când ai expresia asta serioasă, şopti el.

- Hunter. mi-e frică.

- N-am să dau voie nimănui să-ţi facă vreun rău.

Spunând acestea, se rezemă de spătarul fotoliului, cu ochii închişi. Suferinţa pe care i-o produceau rănile creştea cu fiecare clipă.

- Totuşi, nu eşti capabil să te aperi pe tine însuţi, replică femeia, cu o voce neliniştită.

Erina îşi aşează capul pe genunchii interlocutorului ei. I-ar fi plăcut atât de mult să se refugieze în braţele lui în seara asta.

- Mă tem pentru tine, Hunter. Nu-mi place să te văd aşa. Ai fi putut să-ţi găseşti sfârşitul de data asta. Nu se poate să continui să afişezi o asemenea nepăsare faţă de aceste evenimente succesive.

Hunter îşi muşcă buzele.

- în ciuda a ceea ce pare să crezi, iau situaţia în serios. De fapt, mă gândesc că, începând de mâine, o să fiu în măsură să acţionez împotriva unei anumite persoane.

Femeia ridică imediat capul.

- Cine?

- Liniştеşte-te, nu te interesează pe tine, îi răspunse el zâmbindu-i.

Aplecată aşa asupra lui, era extrem de tentantă.

- Persoana la care faci aluzie nu suportă adevărurile pe care le dezvălui în editorialele tale?

- Hmm. Fără îndoială.

- Despre cine e vorba? insistă ea.

Imaginea acestor ochi mari şi verzi care-l priveau de aproape, era un adevărat supliciu.

- Mi-e. mi-e sete, reuşi să articuleze. Aş vrea să beau ceva rece.

O expresie de nelinişte se întipări din nou pe faţa femeii.

- Da. bineînţeles. Ai febră?

îi puse imediat mâna pe frunte.

- Nu, Erin. Pur şi simplu mi-e sete.

- Bine, mă duc să văd ce găsesc în frigider.

Se întoarse cu un pahar de citronadă şi se pregătea să-l ajute să bea când el o opri, asigurând-o că va reuşi să bea singur.

- Erin, aşază-te aici, în faţa mea. Si să stăm de vorbă. Până când unul dintre noi va adormi.

Femeia se aşeză.

- Despre ce ai vrea să vorbim? o întrebă.

- Despre suspecţi. Să facem o listă a oamenilor care ar putea să-ţi vrea răul.

- Excelentă idee! Ce listă vrei să fie? Cea de săptămâna asta sau de săptămâna trecută?

- Te rog, Hunter, scuteşte-mă de sarcasmele astea! Pretinzi totuşi că nu eşti atât de nepopular. Fiecare ştie că un director de ziar are datoria să-şi exprime opinia proprie.

Bărbatul ridică ochii spre cer, amuzat de atâta naivitate.

- Desigur. Aşa cum toată lumea ştie că oamenii buni poartă pe cap o pălărie albă, iar cei răi, una neagră!

Vorbitorul clătină din cap.

- Erin, nu vorbim despre politica dintr-un orăşel, ci de cea a unui trib. Altădată, trebuia neapărat ca presa să fie întru totul de acord cu politica tribului. Era musai.

- Totul s-a schimbat după venirea ta aici, observă ea.

- Da. Si n-a fost deloc uşor. Mi-a trebuit un an să-i conving pe oameni de temeiurile unei prese libere şi încă un an să-i conving că o să fiu echidistant. Cu toate astea, nu sunt destul de radical după părerea activiştilor, şi nu destul de conservator după părerea bătrânilor. Degeaba le-am repetat de o sută de ori că nu fac altceva dect să transmit nişte informaţii, ei tot se încăpăţânează să mă acuze că sunt de partea celorlalţi.

-Vrei să spui că oamenii n-au încredere în tine? întrebă femeia, gânditoare.

Pe vremea când Hunter participa la rodeo, parcă era încununat cu o aureolă, o aureolă care li se conferă eroilor locali. Cum se făcuse că îşi pierduse prestigiul, deşi nu

plecase de acolo şi chiar „reuşise“ în viaţă?

- Dar. eşti aici. Ei te cunosc.

- Nu. Mă cunoşteau. O vreme am trăit în altă parte, şi m-am întors cu nişte idei pe care ei le consideră fanteziste.

- Doar nu crezi că. şefii Sfatului Tribal sunt amestecaţi în afacerea asta, nu-i aşa?

- Nu. Dacă unuia din regiune nu-i place ce-am scris, vine să-mi spună. De obicei stăm de vorbă faţă în faţă. De multe ori se întâmplă să ridicăm vocea, să ne insultăm, dar asta se întâmplă întotdeauna deschis, pe faţă. Asemenea metode laşe, cum au fost manifestările din ultimul timp, nu se potrivesc cu felul nostru de a fi.

Erina se temea ca interlocutorul ei să nu fie cumva prea optimist, dar pe de altă parte spera să aibă dreptate. Oricum, era cineva, undeva, care nu-l plăcea şi căruia nu-i era frică să arate acest lucru. Si mai era cineva, poate aceeaşi persoană, care, cu câteva luni înainte, nu şovăise s-o asasineze pe Louise.

Si Hunter nu se temea destul de duşmanul acesta. Când femeia se întoarse în bucătărie, încuie uşa de la intrare şi închise toate obloanele.

-Astă-seară, lucram la punerea în pagină a catalogului, când.

Nu-şi termină fraza. Erina se instală la capătul canapelei, cât se
putea mai aproape de el. Cu dinţii încleştaţi, bărbatul era clar că retrăia scenele incendiului. Trebuia să-l facă să vorbească, pentru a se elibera de tensiunea care creştea în el.

- Când ai fost alertat de mirosul de fum. continuă Erina în locul lui. Hunter, cred că va fi o reuşită, catalogul ăsta. O să mai avem un pic de aşteptat până să-l vedem tipărit.

- O să mă apuc din nou de treabă, de îndată ce.

probabil poimâine.

Senzaţia de arsură care se mai atenuase în timpul discuţiei devenea acum şi mai puternică.

- Dacă vrei, am să te ajut mâine să terminăm machetele, îi propuse ea. O să-ţi urmez întocmai instrucţiunile. Asta ne va permite să mai facem câţiva paşi înainte.

- Vom vedea.

Erina îi zâmbi din toată inima.

- Ce pot să fac pentru tine, Hunter? Aş vrea atât de mult să te ajut.

-Ai putea de exemplu să vorbeşti în continuare ca să-mi distragi atenţia. şi mai ales să nu iei în seamă proasta mea dispoziţie. Cum se desfăşoară munca ta la misiune? Femeile s-au hotărât până la urmă să vină să discute cu tine?

- Rezultatul îmi depăşeşte toate aşteptările, declară cea întrebată pe un ton teatral. Nu glumesc, Hunter. Sunt în acelaşi timp uimită şi încântată de această experienţă. Sunt mai stăpână pe mine şi femeile care mi se adresează au mai multă încredere.

- Ai obţinut rezultate concrete, până acum?

- Suntem abia la început, dar sper din ce în ce mai mult în reuşita acestei iniţiative. Bineînţeles că am fost acuzată că mă amestec în lucruri care nu mă privesc şi câţiva soţi au venit şi au zbierat furioşi în faţa porţilor misiunii. Ca să evităm orice complicaţie, acum avem în permanenţă un poliţist acolo. De altfel, îl cunoşti: Perry Trueblood.

- “Muntele de muşchi“? întrebă retoric Hunter, râzând.

- El însuşi. Ocupă un apartament alături de dormitorul băieţilor.

- Nimeni nu îndrăzneşte să conteste hotărârile lui Perry, oftă el. încă îmi aduc aminte cu emoţie de ultima întâlnire

pe care am avut-o cu el. întâlnire care m-a costat o amendă pentru exces de viteză.

-Ultima dată, nu mi-ai spus că întotdeauna ai respectat limitele de viteză? observă ea ridicându-şi sprâncenele.

- Evident. N-am depăşit niciodată limita de cincizeci de kilometri pe oră în localitate. Dar Perry pretindea că nu fusese aşa şi, după cum ţi-am spus, nimeni nu-l contrazice pe Perry. Prin urmare, sunt sigur că prezenţa lui vă fereşte de orice conflict.

O privi atent şi continuă:

-Este un proiect excelent. Mă bucur că îţi place şi că ai acceptat postul de asistentă socială. Când vei pleca, o să ai satisfacţia că ai contribuit la îmbunătăţirea vieţii de aici.

Să plece?. Nu se gândise la aşa ceva de multă vreme.

-Toate meritele îi revin lui Marlys, spuse femeia. Ea a venit cu ideea de a pune la un loc centrul acesta de primire şi atelierul de artizanat.

- Sunt ferm convins de succesul acestui demers în lunile următoare.

Erina fu încântată să audă aceste cuvinte. împărtăşea părerea lui Hunter şi, pentru prima oară în viaţă, simţea că-i fusese încredinţată o sarcină importantă din punct de vedere profesional. Evident, era încă novice în materie, dar ştia că o dată cu trecerea timpului se va descurca din ce în ce mai bine în munca asta.

- Relaţiile dintre bărbaţi şi femei sunt extrem de complexe, suspină ea. Sprijinul moral pe care îl ofer soţiilor deprimate n-o să rezolve problemele cuplurilor, dar încerc să le fac să vadă lucrurile mai clar.

- Cum poate o femeie să rămână cu cineva care.

Asemenea practici îl revoltau atât de mult încât nu ştia ce să spună.

- Femeile vor să fie iubite. Apriori, pare simplu, însă din păcate, nu-i aşa. Iubirea nu este un lucru pe care să-l păstrezi într-o cutie şi pe care-l oferi partenerului. Ca orice sentiment, mai suferă schimbări din când cînd.

Erina clătină gânditoare din cap şi continuă:

- Am văzut prea multe femei care consideră că soţul le iubeşte dacă le bate.

- Sau când le semnează cecuri importante.

Privirile lor se întâlniră.

- Si tu, Erin. ce fel de iubire cauţi? o întrebă cu blândeţe.

îşi pusese de mii de ori această întrebare. De ce nu se întorsese la el? Felul lui de a o iubi nu-i plăcea? Pasiunea de care dăduse dovadă de câteva ori o speriase? O pasiune care, ca şi el, se maturizase, se transformase într-un sentiment mai profund.

Erina se gândea.

- Cred că mai trebuie să caut în mine însămi, răspunse într-un târziu, cu glas tremurător. Multă vreme am crezut că-l voi găsi pe bărbatul care să-mi convină, să mă mut la el şi să-l las să mă facă fericită. N-a fost aşa şi mi-am dat seama că raţionamentul meu e fals. Acum trebuie să caut ce am eu de oferit celuilalt.

- Si bărbaţii vor să fie iubiţi. Numai că ei au mari dificultăţi să vorbească despre sentimentele lor. Să-i mărturiseşti dragostea unei femei, este aproape imposibil.

- Cuvintele nu sunt întotdeauna indispensabile, murmură ea, cu lacrimi în ochi.

Fără să ţină seama de suferinţa pe care i-o produceau arsurile, îi ridică bărbia şi o sărută. Sărutul acesta avea gustul lacrimilor de pe obrajii Erinei.

- în seara asta, îţi voi arăta tot ce ai de dat unui bărbat, Erin, şopti Hunter.

Abia rostise cuvintele acestea când o expresie de

durere se întipări pe chipul lui. Femeia se încruntă.

-Acum vrei să iei una dintre pastilele pe care ţi le-a prescris la spital?

- Nu. Nu cred în eficacitatea acestor medicamente. Fără îndoială că efectul lor este la fel cu al câtorva pahare cu whisky. Aş prefera să-mi dai o ţigară.

- Da? De multă vreme nu te-am văzut fumând.

Hunter nu fumase mult niciodată, dar îşi aducea aminte că-l văzuse de câteva ori cu ţigara în colţul gurii la sfârşitul câte unui rodeo, când comenta cu ceilalţi ce se întâmplase.

-Am renunţat la obiceiul ăsta prost, declară el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar am trecut pe la tutungerie când m-am întors de la policlinică, gândindu-mă că o ţigară ar putea să mă ajute în situaţia asta. Am pus pachetul pe birou.

Făcu un gest cu capul, arătându-i spre partea din spate a casei.

- Mă duc să-l caut.

Găsi ţigările pe masa de lucru, în camera care era clar că era a lui Hunter. încăperea îi semăna, cu fotolii confortabile de piele, gravuri ce aspecte de rodeo şi un pat imens. Camera era simplă, dar primitoare; te simţeai imediat în largul tău în ea.

Se pregătea să iasă în clipa în care o fotografie aşezată pe noptieră îi atrase atenţia. O recunoscu imediat. Era o fotografie a ei pe care i-o dăduse înainte de a-l părăsi.

- Si eu aproape o uitasem.

Glasul lui o surprinse. Se întoarse imediat. Hunter era în cadrul uşii.

O descoperise căutând un tricou în dulap cu câtva timp în urmă şi-i reveniseră în minte toate amintirile. Noaptea trecută, se uitase mult la ea, întrebându-se ce avea să se întâmple cu dragostea pe care încă i-o mai purta Erinei.

- Ai găsit ţigările?

Ea scoase o ţigară din pachet şi i-o întinse.

La primul fum pe care-l trase în piept, simţi că i se învârte capul. Se sprijini de tocul uşii fără s-o scape din ochi pe femeie.

- Există o cameră liberă, şi o periuţă de dinţi în dulapul farmacie. Bănuiesc că nu te gândeşti să stai aici, la noapte.

Erina îşi muşcă buzele.

- Poate nu este nevoie.

- într-adevăr, o luă peste picior. M-am străduit să te fac să înţelegi că nu este neapărat nevoie să ai grijă de mine. Ai refuzat totuşi să mă asculţi! Nu pot să-ţi pun la dispoziţie o cămaşă de noapte de dantelă, dar o să găseşti un halat pe uşa de la baie.

El ridică o mână şi încercă să se descheie la cămaşă. Erina se apropie să-l ajute. îi descheie nasturii unul câte unul, apoi, cu multe precauţii, îi scoase cămaşa.

Se cutremură revăzându-i pieptul pe care adormise altădată.

- Se pare că nu te simţi prea bine, spuse femeia. De ce nu te aşezi?

Neluându-i în seamă propunerea, el trase un fum din ţigară.

Erina îl privea cu inima strânsă. Era absolut magnific, îmbrăcat numai cu blugii ăia vechi. Lumina lămpii accentua licărirea sălbatică ce dansa în ochii lui.

- Ar trebui să te culci, insistă ea cu încordare în glas. Vrei să.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

- Să te dezbrac de tot?

El nu răspunse. Cu dinţii strânşi, femeia se aplecă spre catarama centurii când el o opri cu un gest al mâinii.

- N-are rost, murmură Hunter. Pot foarte bine să stau

cu ei. N-am de gând să dorm, ci doar să mă odihnesc puţin. Eşti drăguţă să-mi aduci o scrumieră? O să găseşti una în bucătărie.

Bărbatul oftă adânc de îndată ce rămase singur. Când Erina se întoarse cu scrumiera şi un pahar mare cu apă, îl găsi aşezat pe marginea patului. El ridică uşor capul auzind-o. Femeia îşi dădu seama că era palid şi în ochi i se citea o durere intensă.

îngenunche lângă el.

- Ti-am adus o aspirină. Doar n-o s-o refuzi şi pe asta.

înghiţi pastila fără nici un comentariu şi bău tot paharul cu apă.

Apoi schiţă un zâmbet de mulţumire.

- Am acceptat doar ca să-ţi treacă ţie durerea de cap, Erin. Te simţi mai bine?

- Of! Hunter. Dacă aş putea măcar să-ţi uşurez suferinţa aco.

Tăcu imediat şi lăsă ochii în jos.

- Acoperindu-mi arsurile cu sărutări? termină el.

Stinse ţigara în scrumieră şi continuă:

- Ar fi într-adevăr soluţia visată, dar mi se pare destul de fantezistă. Prima mea sugestie era de fapt versiunea adultă a propunerii tale. Există totuşi un compromis: să uităm camera de oaspeţi şi aşază-te lângă mine. în starea în care mă aflu acum, sunt complet inofensiv.

Ea reflectă o clipă.

- Mi se pare că este cam periculos. Dacă în timpul somnului am să-ţi ating cumva rănile.

- Sunt dispus să-mi asum riscul.

Ea ridică din umeri şi stinse lampa de pe noptieră. Rămaseră mult timp aşa, întinşi unul lângă celălalt, în întuneric.

Erina nu îndrăznea să-l atingă, dar îi simţea căldura

trupului foarte aproape de al ei. El însuşi nu era în stare să întindă mâna până la ea, totuşi prezenţa aceasta îl reconforta. Când femeia adormi în cele din urmă, el se lăsă legănat de ritmul regulat al respiraţiei ei.

Era încă întuneric când Erina se trezi şi văzu că Hunter nu mai era aşezat lângă ea. Pe pernă mai era urma capului său. Se ridică şi, de pe culoar, auzi un glas răguşit. Intră în salon şi-l găsi întins pe jos, cu braţele sub el.

- Hunter. şopti înnebunită, aplecându-se spre el. Ce se-ntâmplă?

- întoarce-te şi te culcă, Erin, replică el cu un glas gâtuit.

Femeia îi puse mâna pe frunte. Era fierbinte şi acoperită cu
broboane de sudoare.

- Lasă-mă, repetă el. Prefer să fiu singur.

Cu un nod în gât, ea se conformă, dar reveni câteva clipe mai târziu.

- Te rog. Erin. gemu rănitul. Nu vreau să asişti la un asemenea spectacol. Du-te! Eu. Câteva înjurături sunt sigur că o să-mi uşureze durerea.

- Mai sunt şi alte metode pe care nu le-ai folosit încă, şi care s-ar dovedi poate mai eficace, insistă ea.

- Vrei. să vorbeşti despre propunerea mea de la început? Nu mă simt în deplinătatea puterilor, dar continuu să cred că o noapte de dragoste.

- Nu, Hunter, i-o tăie scurt, forţându-se să zâmbească. Făceam aluzie la calmante. Cele pe care te încăpăţânezi să nu le iei.

- Erin. şopti bărbatul. Braţele parcă îmi ard şi sunt nervos la culme. Mi-e silă de medicamentele astea care or să mă liniştească cel mult o oră. întoarce-te în cameră.

Femeia dispăru în baie şi se întoarse în salon cu un prosop umed. îl şterse cu blândeţe pe faţă.

- Mâine o să te simţi mai bine, încercă să-l liniştească. Astă- seară, carnea încă îţi mai arde.

- Mâine. îţi propun să încercăm să facem dragoste, spuse el cu o grimasă care se vroia un zâmbet.

- Am încercat deja. cu mult timp în urmă. îţi aminteşti?

- Da, şopti el. îmi amintesc cu plăcere.

Imaginile femeii dezbrăcate îi defilau prin faţa ochilor.

- Erin?

- Da. Sunt aici.

- Mulţumesc că ai rămas.

Capitolul 8

Hunter nu ştia dacă durerea se mai atenuase în ultimele douăzeci şi patru de ore sau doar se obişnuise cu ea. Căuta totuşi să nu se prea mişte. De fiecare dată când întindea mâinile avea impresia că i se dezlipea pielea.

Erina insistase să se întoarcă împreună la policlinică. Infirmiera care-i schimba pansamentele îi repeta cu cinism că rănile arătau îngrozitor. Si el avea aceeaşi părere, bineînţeles, dar numai asta nu vroia să audă. Când ieşiră din clădire, rănitul trebuise să tragă de mai multe ori aer în piept ca să scape de tulburarea pe care i-o provocase această întrevedere.

Când se întoarseră acasă, telefonul începu să sune cu încăpăţânare. Fură mai întâi Wilkinşii, apoi cei dela poliţie, apoi compania de asigurări, pe urmă Bernie. Până la urmă, Erina se hotărî să scoată aparatul din priză.

După ce mâncară de prânz, Hunter acceptă să înghită o aspirină ca să-i treacă durerea de cap care nu-l lăsa de dimineaţă şi reuşi în sfârşit să doarmă puţin. Când senzaţia de arsură reveni, îşi concentră toată atenţia asupra profilelor ornamentale de pe tavan până reuşi să adoarmă din nou.

Marlys le-a făcut o scurtă vizită ca să-i aducă haine Erinei şi să vadă dacă n-avea nevoie de ceva. Infirmiera de ocazie se pregătea să facă un pic de ordine când văzu pe fereastra bucătăriei silueta lui Bernie în faţa clădirii jurnalului. Era clar că dădea indicaţii angajaţilor să repare stricăciunile produse de incendiu.

Erina era în salon când Bernie sunase dimineaţă, şi comentariile lui Hunter o cam enervaseră.

-Perfect, Bernie, spusese el. în orice caz, am deplină încredere în tine în privinţa asta. Cunoşti la fel de bine ca

mine cum stau lucrurile.

Bine. Bernie se ocupa deci de jurnal şi ea de casă.

După ce termină ce avusese de făcut în bucătărie, Erina se duse în baie. Jetul puternic al duşului o reconfortă. Se şterse viguros, apoi se hotărî să se îmbrace cu un minunat corsaj brodat şi să se parfumeze cu apa de colonie pe care Marlys se gândise că era bine să i-o aducă.

Aproape începea să se întunece când Hunter se aventură în bucătărie, aparent buimac, anunţând-o că-i e foame. Femeia pregăti o omletă uriaşă pe care bolnavul o devoră imediat, insistând în mai multe rânduri să bea multă apă, aşa cum îi recomandase infirmiera. Hunter se strâmbă dezgustat, aducându-şi aminte de încântătoarea. zgripţuroaică ce avusese grijă de el la policlinică, dar se abţinu să facă vreun comentariu.

După ce el se aşeză din nou, Erina îl întrebă pe un ton cât putea de neutru:

- Acum eşti pregătit să faci baie?

Un licăr de amuzament îi apăru în ochi în clipa în care el îi răspunse:

- Da. Dar mă tem că nu mă descurc de unul singur.

- Si sunt sigură că. ţi se rupe inima din cauza asta, replică ea cu mâinile în şolduri.

- Cum ai ghicit? întrebă el, nevinovat.

- Pură intuiţie feminină! Fie. Propun să începem spălându-te pe cap în bucătărie. Ar fi mai comod.

Femeia îşi trecu degetele prin părul lui des, negru ca pana corbului şi adăugă:

- Ai părul cam lung. Dacă ai o foafrecă bună, aş fi tentată să te tund un pic.

- De acord. O găseşti în sertarul biroului meu.

îl mângâie pe frunte.

- N-am mai văzut sprâncene atât de dese şi vraişte ca ale tale. Uneori, parcă eşti un sălbatic.

- Dar. sunt un sălbatic! replică el râzând.

îşi privi adânc în ochi interlocutoarea şi adăugă:

- Trebuie doar să ştii cum să mă iei ca să mă îmblânzeşti.

- Da? Ce vrei să spui cu asta?

- Că o femeie cu ochii verzi, înarmată cu o foarfecă bună, ar trebui să se descurce, răspunse el făcându-i cu ochiul.

- Hunter Wolf, nu e ora cea mai potrivită pentru asemenea glume. Poate o să fiu tentată să mă răzbun pe tunsoarea ta!

Operaţiunea se desfăşură fără nici o problemă şi el o felicită pe Erina pentru talentul de frizeriţă. Apoi aşteptă. Nu-i promisese c-o să-i facă baie?

- Hmm! în ceea ce priveşte baia, spuse ea până la urmă, sunt mai multe posibilităţi.

- Perfect. Să le vedem pe rând.

- Ei bine, este.

- De ce nu te aşezi în faţa mea?

Ea se conformă, inspiră profund şi începu din nou.

- Este o variantă care se cheamă „toaleta pisicii“.

- Aha! Ne-ar trebui şi o pisică. observă el, străduindu-se să rămână serios.

- Nu, expresia asta înseamnă.

Văzându-i sclipirea amuzată care-i lucea în privire, ea ridică ochii spre cer şi mormăi:

- Hunter. Trebuie neapărat să complici situaţia?! în orice caz, soluţia asta nu mi se pare cea mai potrivită. Rămâne bineînţeles baia stând „culcat“.

- Poftim?

-Aşa li se face baie la spital bolnavilor care nu se pot ridica, îi explică ea zâmbind.

-Dar. nu e cazul meu.

-Hmm. da.

-De fapt, mi-ar plăcea pur şi simplu o baie caldă. normală. în cadă. La fel ca toţi oamenii! declară el ca şi cum atunci ar fi descoperit soluţia ideală. Dar bineînţeles, o să trebuiască să nu-mi ud bandajele pe care abia le-am schimbat.

-E destul să ţii mâinile deasupra apei.

-Bineînţeles, aprobă el absolut inocent. Totuşi, mă simt încă impregnat cu fum. Aş avea nevoie să fiu săpunit şi clătit. De către cineva care ştie ce îndur. Cineva care.

-Foarte bine, i-o tăie infirmiera ad-hoc. Ti-am promis, o fac! Mă duc să dau drumul la apă în cadă.

Femeia îl ajută să se dezbrace de tot. Situaţia începea să se complice. în ciuda expresiei ei detaşate, Hunter era perfect conştient de privirea ei panicată şi de mâinile care-i tremurau puţin. Si asta îl tulbura teribil, amuzându-l în acelaşi timp. O ghicea cum se simţea şi-i privea cu interes evoluţia.

Când bolnavul ridică piciorul pentru ca să-i scoată blugii, nu putu să-şi stăpânească un hohot de râs.

-Miss O'Neill, eşti cam stacojie pentru o faţă palidă! Linişteşte-te. Doar nu este prima oară când mă vezi dezbrăcat.

- Nu, bineînţeles, bombăni ea. Dar este prima oară când te dezbrac eu.

- Exact. Eu te dezbrăcam întotdeauna. Si de altfel, dacă-mi amintesc bine, te înroşeai la fel ca acum.

Bărbatul oftă şi intră cu precauţie în cadă.

- Dar evident, continuă el, asta se întâmpla înainte să te hotărăşti să faci pe infirmiera desăvârşită. Pe atunci, corpul meu nu era pentru tine un obiect de îngrijire clinică.

Preferând să nu-i răspundă, puse mâna pe săpun,

hotărâtă să termine cât mai repede.

- încet, miss O'Neill! Nu uita că sunt rănit şi în consecinţă trebuie să mă tratezi cu o grijă deosebită.

Erina îl rugă să se întoarcă pentru ca să-l poată freca pe spate cu buretele.

- Hmm! murmură el, cu ochii închişi. Ce senzaţie plăcută.

- Nu te mai dor mâinile?

-Nuuu!! în momentul de faţă, nu mă mai doare absolut nimic.

Câteva minute mai târziu, când Hunter ieşi din cadă, nu mai era nici cea mai mică urmă de amuzament în privirea lui. Nici Erinei nu-i venea să glumească. îl înfăşură într-un prosop mare şi începu să-l şteargă cu băgare de seamă.

Hunter încerca să lupte cu dorinţa violentă care se trezea în el. Din prima clipă când o revăzuse pe Erina, ştiuse că vor face dragoste din nou. însă de data asta, era hotărât să aştepte momentul prielnic, să nu bruscheze evenimentele.

Si iată că era în faţa Erinei. Fiecare celulă din el o cerea. Braţele rănite îl împiedicau s-o strângă la piept, s-o mângâie.

în timpul spălării, corsajul femeii se udase. Sfârcurile sânilor se profilau acum de sub materialul transparent.

Privirile lor se întâlniră şi în clipa aceea Hunter înţelese că dorinţa pentru Erina era mai puternică decât durerea fizică. Se aplecă spre ea şi o atinse cu bărbia pe umăr, la baza gâtului, inspirând parfumul care se degaja din firele fine de păr blond.

Femeia se cutremură, apoi se prinse de el,

nerăbdătoare să-i mângâie pielea umedă şi mătăsoasă. Hunter întinse mâinile spre ea, uitând de răni, dar trebui să-şi aducă aminte şi să-şi întrerupă gestul. Mângâierile din ce în ce mai insistente ale femeii îl înnebuneau. Cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut care dură o eternitate.

Degetele ei fine îi trasau urme de foc pe spate, pe piept. Coborau pe abdomen. Când răsunară bătăi în uşa de la intrare.

- Oh! Nu. gemură la unison.

Aşteptară, încremeniţi în această poziţie, dar vizitatorul inoportun bătu din nou.

- Nu răspundem, sugeră Hunter.

în clipa aceea, uşa se deschise şi o voce de femeie îl strigă pe Hunter. Cu ochii ieşiţi din orbite, Erina se repezi imediat spre uşa de la baie care rămăsese întredeschisă şi o trânti. Se aplecă să ia de pe jos blugii lui Hunter şi-i întinse.

- Du-te şi întreab-o ce vrea, şuieră el.

- Trebuie să-ţi aduc aminte că este vorba despre braţul tău drept?. îl luă ea peste picior.

- Ascultă-mă Erin! Grăbeşte-te.

- De ce? O crezi în stare să vină să te caute până aici?

Privirea lui ucigaşă o determină să se conformeze rapid. Bernie
remarcă imediat ţinuta în dezordine a Erinei, dar se abţinu să facă vreun comentariu.

- Ce mai face Hunter? se interesă nou-venita.

- Hmm. Rănile sunt destul de grave.

Cu obrajii în flăcări, îşi trecu o mână peste faţă, doar ca să facă ceva.

- Dar îl cunoşti, continuă Erina. Nu vrea să se dea bătut.

Ca de obicei, Bernie era impecabil machiată şi coafată, şi purta o rochie care i se potrivea de minune.

- S-a. culcat? întrebă ea.

- Nu, răspunse Erina grăbită. Eu. Vine imediat.

Chiar în clipa aceea, Hunter intră în salon. Avusese timpul să adopte o expresie rătăcită.

- Bună seara, Bernie.

Bărbatul era cu pieptul gol şi Erina îşi spuse că şi Bernie îi împărtăşea părerea: Hunter era teribil de seducător.

- Ooof!! Hunter, mieună „mâna lui dreaptă“. Cum îţi mai simţi mâinile?

- Destul de rău, Bernie. Durerile sunt cumplite. Te-ai ars vreodată? o întrebă el prăbuşindu-se într-un fotoliu.

Era clar că Hunter tocmai făcuse baie. Si corsajul umed al Erinei dovedea că participase activ la această acţiune. Bernie bănuise tot timpul că patronul iubea în continuare o femeie pe care o cunoscuse cândva. Fără îndoială, femeia aceasta era Erina.

- Da, răspunse în cele din urmă cea întrebată, dar a fost vorba de nişte arsuri neînsemnate.

-în sfârşit. Mă simt deja un pic mai bine ca aseară. Ce-ai făcut pe ziua de azi?

-Am luat fotografiile din birou înainte să intre cineva, pe urmă oamenii au venit să cureţe şi să pună totul în ordine. Trebuie schimbată mocheta, scaunele, şi de cumpărat un nou aparat de fotografiat, pentru că ăsta nu se mai poate repara. Câteva dosare au ars, dar cea mai mare parte au scăpat, datorită ţie. Extinctoarele astea sunt miraculoase! Din păcate, spuma lor albă, împreună cu funinginea, formează un amestec greu de înlăturat. în fine, totul este aproape curat şi nu rămâne decât să sperăm că

mirosul va dispărea cât de curând.

Hunter îi făcu cu ochiul Erinei.

- Ce ţi-am spus? Femeia asta e uimitoare!

- Absolut. Se pare că este întotdeauna unde trebuie în momentul când este nevoie de ea.

Hunter îşi ascunse zâmbetul în faţa acestei remarce pline de subînţelesuri. Ştia că trebuia să joace scena asta cu multă diplomaţie.

- Săptămâna asta, Bernie o să-mi fie absolut indispensabilă - o dată în plus! - adăugă patronul. Fără ea, jurnalul nu va intra la timp în imprimerie, şi este nevoie să apară la data stabilită.

- Am fotocopii ale articolelor care erau pe birou, declară prevăzătoarea secretară aşezându-se în faţa lui. Si. la ce se referă editorialul?

- O să redactez altul în care o să fie vorba despre incendiu. Am să ţi-l trimit mâine dimineaţă la prima oră.

- Pot să.

- Hunter o să mi-l dicteze mie, interveni Erina fără să-şi scape rivala din ochi. O să-l bat la maşină şi o să ţi-l aduc.

- Pot să mă ocup eu de asta. propuse Bernie.

Una lângă cealaltă, cele două femei aşteptau verdictul pentru a rezolva o problemă aparent minoră. Femeile acordă deseori o importanţă exagerată unor astfel de lucruri.

- N-are rost, Bernie, spuse patronul zâmbind. Ai deja destule lucruri de făcut din cauza infirmităţii mele temporare. Mâine o să vin la birou şi va trebui să mă asişti mai mult ca de obicei încă o zi, două. De îndată ce va fi posibil, o să fac câteva vizite.

Vorbitorul sesiză o sclipire de interes în ochii Erinei.

- Câteva interviuri. speciale, sunt necesare, oftă el.

- Bine. Mâine dimineaţă vom stabili un plan de acţiune, decretă Bernie.

- Contez pe tine.

Bernie era satisfăcută. Ieşi afară, convinsă că patronul avea nevoie şi deplină încredere în ea. Convinsă de asemenea că atunci când femeia din Est va pleca, Hunter Wolf va fi tot acolo. Si ea de asemenea.

Când uşa se închise în urma lui Bernie, Hunter se întoarse spre Erina.

- Unde eram înainte de această vizită neaşteptată?

- Cred că eram pe punctul de a redacta un editorial. Unde găsesc nişte hârtie şi ceva de scris?

Hunter oftă resemnat.

- în birou.

Au lucrat împreună la articol bând în acest timp câteva căni cu cafea. Cu totul absorbiţi de treaba pe care o făceau, tresăriră amândoi când sună telefonul.

- E un apel de la distanţă, spuse femeia întinzându-i telefonul.

Erina nu vroia să se dovedească indiscretă, dar se surprinse
trăgând cu urechea la ceea ce spunea Hunter în legătură cu incendiul.

- Nu înţeleg de ce se încăpăţânează împotriva mea. Da, ştiu că sunt extremişti, dar pot să mă duc acolo şi. Evident. Nu. Mă simt bine. Nu. Doar dacă te hotărăşti să-mi donezi o bucată de piele!

în încăpere răsună râsul lui Hunter.

-Ascultă, Sam, trimite-mi tot ce ai. Seamănă destul de bine cu cel care se află la Crimson Eagle. Da, am unul, dar simt teribil nevoia unuia la fel cu al acoliţilor tăi!

Hunter izbucni din nou în râs.

-Nu. Nu se dă o dată cu cardul de presă! De acord, Sam. Ai grijă de tine. O să te mai sun. Pe curând.

Erina hotărî să fie sinceră. De ce să pretindă că nu ascultase?

- S-ar zice că eşti pe o pistă.

Bărbatul ridică din umeri şi bombăni ceva de neînţeles.

-Ai vreun plan în afacerea asta? se interesă femeia apropiindu-se de el.

- întotdeauna am planuri.

Ea înţelese că n-avea rost să insiste.

- Ce păcat că nu mi-ai spus asta acum doisprezece ani, declară Erina zâmbind.

- Pe vremea aceea, le spuneam vise. Ai fi vrut să le spun „planuri“?

- Poate. Astăzi, dimpotrivă, cuvântul „vise“ îmi place mai mult.

Femeia se aplecă spre el până când frunţile li se atinseră, şi el îi
puse mâinile pe umeri.

- Când o să reuşim să punem lucrurile la punct în relaţia noastră, Erin O'Neill?

- Tu ce-ai vrea să faci?

- Eu aş vrea să te seduc şi crede-mă. Parc-ar fi o picătură chinezească. Nu mi-e de loc uşor să mă descurc fără mâini.

îi făcu cu ochiul.

- Mi se pare că eram pe drumul cel bun când a bătut Bernie la uşă.

- Nu era decât un joc de copii care nu ar fi dus la nimic, afirmă interlocutoarea râzând.

El îi mângâie buzele cu un sărut.

- Eşti sigură?

Erina schiţă un zâmbet.

- N-am făcut nimic altceva în afară de un tratament tipic ce se administrează arsurilor: terapia apei.

- De obicei, apa stinge flăcările, şopti el. Or, tu mi-ai aţâţat dorinţa. De ce să nu încercăm să înfrângem răul cu rău? Să lăsăm să ardă focul pe care-l trezeşti în mine, şi poate asta o să-mi domolească durerea arsurilor.

- Hunter, e ridicol ce spui!

în timp ce infirmiera îi schimbase pansamentele la policlinică, Erina fusese şi ea alarmată de vederea cărnii arse şi de paloarea de pe faţa lui Hunter, în timp ce primea îngrijirile.

-Eu. Mi se pare. imposibil, bâigui ea.

-Lasă-mă cel puţin să încerc.

Se grăbi să pună din nou stăpânire pe buzele ei, şi Erina se avântă şi ea. Stia că era pregătită să colaboreze din toată inima în această tentativă.

Se apropiară încet de cameră. Acolo, Hunter o privi cum se dezbracă. I-ar fi plăcut să-i scoată el hainele una câte una, la fel ca altădată, însă situaţia asta parcă făcea

mai puternică legătura lor. Ea nu-l privea ca pe un om bolnav. Venea la el pur şi simplu ca o femeie spre un bărbat.

Hunter era întins pe pat. îl dezbrăcă fără să-l piardă din ochi şi pe urmă se lungi lângă el. El îşi înfundă imediat faţa în părul ei blond. Mirosea a primăvară.

- Miss O'Neill, îi şopti muşcând-o de lobul urechii, am să-ţi demonstrez că nu sunt complet handicapat.

Erina nu întârzie să constate acest lucru. Aplecat peste ea, Hunter îi acoperea tot trupul cu săruturi, cu mângâieri nebune care o făceau să-şi piardă capul. Cu degetele încleştate în părul lui negru şi des, femeia clătina din cap gemând de plăcere.

- Oh, Erin. te doresc atât de mult. îi şopti bărbatul.

- Si eu. acum sunt a ta.

- Nu, eu sunt al tău. murmură bărbatul întinzându-se pe spate.

îl acoperi cu trupul ei şi descoperiră împreună plăcerea pe care
o încercaseră cu mulţi ani înainte. Strânşi unul lângă celălalt, mişcându-se în ritmul pe care-l dicta dorinţa, ajunseră din aproape în aproape la momentul extazului.

Apoi nu se mai mişcară, copleşiţi de bucuria de a se fi întâlnit din nou.

- Nu s-a schimbat nimic, spuse femeia câteva clipe mai târziu.

- Cum?! o întrebă el surprins.

- între Hunter , cel pe care-l ştiam înainte şi cel pe care-l regăsesc astăzi. Vroiam să ştii asta.

- Totuşi, ai fost măritată.

- Si tu ai mai ţinut în braţe alte femei. A fost. ca acum?

- Nu, veni răspunsul fără şovăire.

- Nu mă îndoiam. Când. am făcut dragoste. am înţeles că am trăit amândoi la fel de intens momentul. Am avut strania impresie că m-am întors la locul căruia îi aparţin. Aici, cu tine.

O sărută uşor, pe tâmplă.

- De ce ai aşteptat atât?

- Of! Hunter. Pe vremea aceea, din păcate, nu eram în stare să trăiesc această relaţie la fel de simplu ca tine. Mai întâi teama, apoi încăpăţânarea şi orgoliul m-au împiedicat să mă întorc. Mă gândeam adeseori la tine. Mă întrebam dacă m-ai uitat.

- Nu te-am uitat niciodată.

- Când te-am revăzut, mi s-a părut că este în acelaşi timp ceva minunat şi îngrozitor.

- Nu prea te înţeleg.

- Se schimbaseră atâtea, şi până la urmă, totul e la fel ca altădată.

*
* *

Nu peste multă vreme, Erina adormi. Hunter, dimpotrivă, nu-şi găsi somnul decât în zori, când oboseala l-a răpus, atenuându-i durerile arsurilor.

Mai dormea încă, atunci când se auzi soneria telefonului. Erina se repezi spre aparat ca nu-l trezească şi pe el. Era Marlys.

- Brenda Chase a venit aseară, spuse ea. Vroia să stea de vorbă cu tine şi m-am gândit că ar fi bine să ştii. Pot să trec să te iau. Dacă vrei, poate o conving să vină la tine, la Hunter.

- Nu, n-are rost. Sunt mulţumită că m-a căutat. O să fiu gata într-o oră.

- Ce mai face Hunter?

Un zâmbet satisfăcut apăru pe buzele tinerei femei.

- Cred că a avut o noapte foarte agitată, dar acum, în sfârşit, doarme. Astăzi ar trebui să se întoarcă la clinică, prin urmare am să mă întorc mai târziu să-l conduc.

- Cunoscându-l destul de bine pe Hunter, cred că o să se înzdrăvenească repede.

- Da, evident. Dar n-aş vrea să-l fac să nu ia în serios lucrurile şi rănile să se infecteze. Te aştept la uşă, Marlys. în primul rând, spune-i Brendei să nu plece înainte să vin eu.

Ultima dată când aceasta se refugiase la misiune, nu rămăsese destul timp ca să analizeze situaţia în perspectivă. Se întorsese acasă de îndată ce bărbatul îşi ceruse scuze, şi era clar că se trezea încă o dată în faţa aceleiaşi probleme.

Erina îşi recuperă hainele de pe jos şi trase draperia astfel încât camera să rămână în penumbră. Aerul dimineţii era răcoros în vreme ce atmosfera încăperii parcă mai vibra încă după scena fierbinte de dragoste. Se uită la cearşafurile şifonate pe care se odihnea Hunter, şi un ciudat sentiment de posesiune o cuprinse.

Se încruntă şi se duse în baie. Un duş călduţ, de bună seamă că o va face să-şi vină în fire. După care se va ocupa de Brenda şi va încerca să se gândească exhaustiv la situaţia asta.

Reveni în cameră în vârful picioarelor ca să-şi caute sandalele pe care le uitase.

- Erin.

Se întoarse spre Hunter care o privea, cu ochii larg deschişi.

- Credeam că dormi.

- Te rog să-i duci editorialul lui Bernie şi să-i spui că o să vin şi eu acolo, mai târziu.

- Bineînţeles. Nu crezi că ar trebui.

- Am mult de lucru, şi tu la fel. Mă duc singur la policlinică. Orice-ai crede, n-am nici un chef să las arsurile să se infecteze.

Aşadar auzise ce vorbise cu Marlys.

- Bine. îţi pregătesc micul dejun.

- Nu. N-are rost. Marlys trebuie să sosească. Ar fi mai bine să te întâlneşti cât mai repede cu Brenda.

în primul rând, nu vroia să se obişnuiască prea mult cu prezenţa ei, astfel încât să nu se mai poată dispensa de ea. O dorea de ani de zile, dar nici nu se punea problema să-i devină indispensabilă. Refuza să sufere ca un condamnat.

Erina hotărî că era dreptul lui Hunter s-o întâlnească atunci când vroia el. Dimensiunile pe care le căpătase această noapte pentru ea o speriau puţin. Trebuia să se gândească mai bine, nu să se arunce înainte cu ochii închişi.

Femeia aşteptă o săptămână. O săptămână în timpul căreia el nu dădu nici un semn de viaţă, nici măcar să vorbească despre catalog. Când îşi călcă orgoliul în picioare şi sună la Edition Wolf, i se răspunse că Hunter nu era acolo. De fapt, plecase din oraş, şi Bernie nu ştia când se va întoarce. Nu, era imposibil de găsit la telefon.

La Crimson Eagle nu era nici curent electric, nici apă curentă, nici telefon. Erina îşi aminti de apelul de la distanţă la care asistase şi ea. Hunter făcuse aluzie la cineva care se găsea la Crimson Eagle. Sigur era acolo. îi puse câteva întrebări abile lui Bernie şi trase concluzia că avea dreptate.

Trebuia să se ducă acolo. Cineva la care ţinuse atât de mult fusese asasinat şi acum, altcineva pe care-l iubea, era în pericol acolo.

îmbrăcă nişte blugi şi un tricou larg, după care se duse

la Edition Wolf, neavând încă nici un plan stabilit. Camioneta firmei se afla în faţa biroului.

- M-a sunat Hunter. îi spuse lui Bernie. Vrea să-i duc camioneta la Crimson Eagle şi să-i iau maşina.

- De ce, mă rog? replică secretara, surprinsă.

Hunter îi spusese să nu-i spună Erinei că era la Crimson Eagle, dar se părea că se răzgândise.

- Nu ştiu, răspunse nou-venita, inocentă. Poate au nevoie de o maşină mai mare.

Bernie se încruntă.

- Ciudat. Mi-a spus să mă ocup de căţeaua lui, de casă şi de jurnal. De ce nu mi-a cerut să-i duc cămioneta până acolo?

-Bănuiesc că vrea să aibă pe cineva de încredere în permanenţă aici, să aibă grijă de bunul mers al lucrurilor.

Erinei nu-i plăcea linguşeala, dar în cazul ăsta era neapărat nevoie să câştige încrederea lui Bernie.

-Jurnalul ăsta este cel mai important lucru în viaţa lui şi ţi l-a încredinţat ţie. Doar ţie. Te invidiez, Bernie.

Rostind aceste cuvinte, îşi dădu seama cu amărăciune că nu spusese decât adevărul.

-Bine, oftă secretara. Mă duc să caut cheile.

Erina se hotărâse să facă aprovizionarea pentru locul unde se ducea. Pe drum, se opri în faţa unei băcănii şi cumpără un stoc de mâncare. Era o şiretenie care fără îndoială va face să fie bine primită la Crimson Eagle.

Gardianul de la intrarea în tabără nu era cel pe care-l întâlnise prima dată. Acesta părea mult mai puţin convins de utilitatea sarcinii pe care o avea de îndeplinit aici şi Erina avu chiar impresia că-l deranja.

-Hunter Wolf mi-a cerut să-i aduc camioneta şi să-i iau în schimb maşina. Comanda pe care mi-a trimis-o este încărcată în spate.

-Despre ce-i vorba?

-Mâncare, nimic altceva. Poţi să verifici singur.

Gardianul se conformă fără grabă, apoi îi făcu semn să meargă mai departe. Femeia urmă drumul prăfuit şi ajunse în vârful colinei, înaintea aliniamentului unor mici cabane cu aspect jalnic. Corturile de pânză păreau mai potrivite cu acest decor. Destul de stânjenită, Erina trebui să-şi continue drumul.

îşi continua drumul aproape la pas, când văzu un băieţel grăbindu-se să intre într-un cort. Hunter ieşi imediat de acolo. Opri motorul, coborî din maşină, cu un zâmbet nesigur pe buze. Bărbatul stătea cu faţa la ea, cu

trăsăturile încordate. Un al doilea bărbat ieşi din cort şi un al treilea scoase capul pe deschizătura cortului, intrigat de sosirea neaşteptată a camionetei.

- Erina, ce naiba cauţi aici? mormăi el încet, să nu-l audă ceilalţi.

- Am. adus provizii.

- Cum?!

Cei doi indieni se aflau acum la un pas de ei şi o priveau bănuitori.

- Vino să-ţi arăt ce am cumpărat, spuse femeia pe un ton care se vroia vesel.

Hunter o urmă. De îndată ce se găsiră la adăpost de privirile indiscrete în spatele uşii camionetei, o întrebă ameninţător:

- Erin, ce înseamnă asta?

- Trebuia să te întâlnesc.

- Cum ai făcut rost de camionetă? Doar i-am spus clar lui Bernie să nu-ţi spună unde sunt.

- Nu te-a dat de gol. Mi-a spus pur şi simplu că ai plecat din oraş. Eu am dedus că te-ai dus la Crimson Eagle, şi am inventat o poveste ca s-o fac să-mi dea cheile maşinii.

El îi puse mâinile pe umeri clătinând din cap.

- De ce?.

- E aici, nu-i aşa? Omul care.

Hunter puse stăpânire pe buzele ei cu o forţă uimitoare. Când el se retrase, femeia îi remarcă pe cei doi indieni care erau în imediata lor apropiere.

- Perfect, spuse el cu un zâmbet care o uimi pe tânăra femeie. Este exact ce avem nevoie. Sper că n-ai uitat nici carnea uscată, nici ouăle.

Erina confirmă, clătinând din cap.

- Hunter, spuse unul dintre cei doi bărbaţi. Nu avem

nevoie de „wasicu“ aici. Nu aduc decât probleme.

Un al treilea glas se auzi în spatele Erinei.

- Asta e treaba lui Hunter. O să aibă grijă de ea.

Erina se întoarse, cu zâmbetul pe buze, şi strânse mâna pe care i-o întindea Johny Parker.

- Oh! Johny! exclamă ea. Sunt atât de bucuroasă să te revăd. Nu te-ai schimbat deloc.

- Hunter mi-a spus că lucrezi la misiune.

- De ce-a venit aici? insistă unul dintre bărbaţi.

- Eu i-am cerut, Tim. Erina este femeia mea şi o să rămână aici până o să-i spun eu să plece.

- Vă las cortul meu, propuse Johny cu o strâmbătură comică. La fel ca altădată.

Hunter o prinse pe Erina de umeri şi se îndreptară spre ţarcul cailor.

- Ai grijă să nu abordezi subiecte spinoase, îi şopti la ureche. Trebuie să fie vorba despre o vizită conjugală. Scurtă şi tandră.

- Nebunul ăla periculos e aici, nu-i aşa?

- Erin, n-ar fi trebuit să faci o asemenea nebunie. Si acum, mi-e imposibil să te trimit înapoi. Avem de jucat o scenetă.

Spunând acestea, o sărută din nou, mimând patima.

- Se uită la noi? reuşi ea să-l întrebe în şoaptă.

- Probabil.

- De ce?

- Pentru că nu prea au încredere în noi. Prin urmare, dacă ai venit aici să faci pe detectiva, te sfătuiesc să schimbi rolul! E mult prea periculos. O să mergem două ore în cortul lui Johnny, astfel încât nimeni să nu aibă nici o îndoială în privinţa intenţiilor tale, apoi o să duci camioneta înapoi de unde ai luat-o.

- Nu plec decât dacă pleci şi tu.

El îi zâmbi sardonic şi o strânse mai tare.

- Erin, nici eu nu vreau să rămân mult timp aici. Locul ăsta nu e pentru tine.

- Nu-mi pasă, replică femeia, încăpăţânată. Vreau să fiu lângă tine. Mi-e frică să nu ţi se-ntâmple ceva.

- N-o să se-ntâmple. Măcar atâta vreme cât o să continuu să mă port aşa cum am făcut până acum. Prezenţa ta poate, dimpotrivă, să-i irite.

- Să irite „pe cine“?

- Nu contează pe cine. Poate chiar pe mine! Oamenii ăştia nu glumesc. Ceea ce trăim acum nu este un joc pentru adolescenţii care sunt în vacanţă. Johny nu mai este tânărul nepăsător pe care l-ai cunoscut cândva. Cât despre mine.

Femeia clipi din ochi de câteva ori, încercând să lupte împotriva lacrimilor care stăteau s-o năpădească. Trebuia neapărat să nu plângă. Ar fi fost un semn de slăbiciune şi vroia să-i arate că e tare.

- Aici a fost ucisă Louise, declară femeia, străduindu-se să nu-şi trădeze tensiunea care o cuprindea. Te iubesc, Hunter, şi nu vreau să te împuşte cineva. în condiţiile astea, nu pot să mă întorc la misiune, să fiu atentă la problemele femeilor. Nu vreau să aud la radio că ai fost omorât.

Hunter se opri şi o privi atent, cu un zâmbet vag pe buze.

- Mă iubeşti şi crezi că cineva o să mă omoare. Viitorul nostru mi se pare compromis.

- Nu-mi vine să râd, Hunter!

- Păcat! Speram că e vorba de o glumă. cel puţin în privinţa morţii care mă aşteaptă!

Ea îşi muşcă buzele.

- îţi surâde perspectiva de a-ţi petrece noaptea în cortul meu, într-o tabără cu indieni Sioux? o întrebă strângând-o în braţe.

Capitolul 9

Soarele dispărea la orizont când Hunter şi Erina se întoarseră la corturi după o plimbare prelungită.

Hunter reuşise să-i facă o fotografie celui pe care Sam Whiteman îl bănuia că face parte din grupul Pan-Indian Liberation. Rick Morales manevrase cu multă fineţe până să devină mâna dreaptă a lui Johny, şi nu-i va fi uşor să-l convingă pe acesta din urmă că se înşelase.

Prezenţa femeii nu-i uşura sarcina. Câtă vreme se afla pe meleagurile astea, trebuia să acţioneze cu prudenţă şi s-o supravegheze tot timpul.

-Arsurile încep să se cicatrizeze? întrebă ea.

Hunter purta o cămaşă cu mâneci lungi care-i acopereau rănile.

- Da. Este mult mai bine.

- Biroul ziarului parcă e nou-nouţ. Bernie a mai demonstrat o dată că este întruchiparea eficacităţii. De altfel, nu prea a înţeles de ce m-ai desemnat pe mine să-ţi aduc camioneta.

- Poftim? întrebă bărbatul făcând ochii mari.

- I-am explicat că prezenţa ei este indispensabilă la jurnal, se grăbi Erina să-i răspundă. Că nu ai decât în ea încredere să conducă activităţile de acolo.

-Doamne! Eşti un bun psiholog dacă ai reuşit s-o flatezi în felul ăsta!

Femeia încuviinţă făcând o grimasă.

- O să vedem dacă vei fi la fel de încântată după ce vei petrece o noapte sub cerul liber, pe pământul gol.

Cinară în faţa unui foc de lemne, împreună cu Johny, şi depănară amintiri din cele câteva luni pe care le petrecuseră împreună, cu doisprezece ani în urmă. Pe urmă, Johny îi conduse la cortul lui, care era deoparte faţă

de celelalte, şi se retrase discret.

Era prima oară când Erina dormea în asemenea condiţii şi înţelese repede că la romantismul acestui fel de a trăi se adăugă şi lipsa de confort. Pânza din care era făcut cortul era destul de deasă ca să-i protejeze de adierea rece a nopţii. Mobileirul era destul de restrâns, dar era format totuşi din două scăunele şi două saltele pe care erau aşezate nişte pături ţesute de mână.

O sobă mică se afla la mijloc şi câteva ustensile de bucătărie erau aşezate împrejur. Erina se aşeză pe una din saltele şi se uită la Hunter care făcea focul.

- Mâine dimineaţă mergem să ne spălăm într-un râuleţ care se află nu departe de aici. Vom fi la adăpost de privirile celorlalţi şi vom pleca destul de devreme. Indienii aşteaptă ca roua să se usuce ca să nu-şi strice mocasinii!

îi făcu cu ochiul şi adăugă:

- Aici trebuie să te porţi cu multă demnitate.

- Cu cine crezi că vorbeşti?! protestă ea râzând.

- Cu nevasta lui Hunter Wolf! Soţia indiană merge în urma soţului, nu mănâncă decât după ce mănâncă el şi vine imediat ce este chemată.

- Cum îndrăzneşti să rosteşti asemenea tâmpenii în faţa mea? exclamă femeia, amuzată.

- Mai ales, ai grijă să pleci ochii când vorbeşti cu mine şi nu ridica glasul, continuă el punând ceaunul pe foc.

Se întinse pe cealaltă saltea.

- Si acum, vino în braţele mele, nevastă! O femeie nu doarme niciodată în patul unui bărbat cu care nu este măritată. Ori, tu eşti lungită sub pătura lui Johny Parker!

Erina se conformă acestor indicaţii, apoi se cuibări la pieptul lui. Hunter îi ridică bărbia şi murmură, brusc serios:

- Nu uită regula asta de aur, Erin: nu vei mai dormi niciodată în patul altui bărbat. Lucrul ăsta m-a înnebunit

timp de doisprezece ani.

- N-am fost niciodată fericită cu.

Tăcu imediat, brusc incapabilă să pronunţe numele fostului soţ.

- Regula asta. li se aplică şl bărbaţilor? chicoti ea. O să fiu singura femeie care va dormi în patul tău?

- Erin, nu doresc pe nimeni altcineva în afară de tine. De altfel, numai pe tine te-am dorit întotdeauna.

Se aplecă peste ea şi-i acoperi ceafa cu sărutări în timp ce mâinile lui i se strecurau sub pulover.

- Stiu că n-am dreptul să fiu geloasă, şi totuşi sunt.

O dezbrăcă în pielea goală cu gesturi lente, pline de tandreţe.

- Te-am iubit întotdeauna, îi şopti. Rămâi cu mine şi nu va mai fi niciodată loc pentru o altă femeie în patul meu.

- Te iubesc.

Mai rostise cuvintele acestea. Si cu toate astea, îl părăsise. Poate de data asta. De data asta întorsese spatele lumii căreia îi aparţinea ca să se întoarcă la el. Făcuse în sfârşit alegerea. Un zâmbet de triumf apăru pe buzele lui Hunter în timp ce femeia murmura:

- Hmm! E minunat. Tot praful ăsta.

- O să se risipească, termină în locul ei. O dată cu amintirile dureroase ale trecutului.

-Da.

Când se întinse din nou lângă ea, femeia îi scoase hainele fără să-l scape din ochi. Nu-l mai privise niciodată aşa, înainte.

Nici o urmă de teamă, timiditate sau furie nu i se citea în ochii verzi. Numai încredere şi dragoste.

în clipa aceea, Hunter nu regreta decât un singur lucru: că Erin nu era într-adevăr soţia lui. Si acest gând îl

cutremură, pentru că nu se mai gândise la însurătoare de ani de zile. Pe deget, avea un inel vechi pe care i-l dăduse cândva bunicul. Si-l scoase şi i-l puse femeii pe inelar.

Erina nu puse nici o întrebare. îl acceptă pur şi simplu.

- Iubeşte-mă, Hunter.

- Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna.

- Vino. acum.

Se dăruiră unul celuilalt cu un elan plin de pasiune şi uitară trecutul, restul lumii, ca să nu mai existe decât pentru plăcerea intensă care clocotea în ei.

- Bănuiesc că pânza cortului este perfect opacă. nu-i aşa? murmură femeia puţin mai târziu, cu capul sprijinit de umărul lui.

- Nu chiar. Se văd umbrele din exterior.

- Umbrele?

- Da, ca la teatrul de marionete.

- Oh! Nu. Doar nu vrei să spui că..

Bărbatul izbucni în râs.

- Nu. Glumeam. Lumina focului nu este destul de puternică. în orice caz, atunci când locuieşti în asemenea condiţii, înveţi să respecţi intimitatea vecinilor. Cei mai mulţi au familii numeroase.

- Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, Hunter? Mi-ai spus într-o zi că nu mai trăiesc, dar nu ştiu nimic mai mult.

Hunter trase adânc aer în piept.

- Eram destul de mic când a murit tata. Ne mutaserăm la Los Angeles, în cadrul unui proiect de reamenajare a teritoriului care consta în integrarea indienilor în rândul restului populaţiei, ca să nu mai stea toţi în rezervaţii. Oamenii care erau obişnuiţi să trăiască în mijlocul naturii s-au trezit deodată într-un univers de beton. Tata n-a supravieţuit acestei schimbări. Fraţii mei mai mari s-au

adaptat destul de bine şi locuiesc încă acolo. Ceilalţi, ne-am întors acasă.

Făcu o pauză, apoi spuse în grabă:

- Mama ne-a crescut, apoi s-a stins de îndată ce am ajuns la vârsta să ne descurcăm singuri.

- Câţi ani aveai?

- Paisprezece.

- Ce-ai făcut, atunci?

- Am fost foarte tulburat. Formam o familie foarte unită înainte de aplicarea proiectului guvernamental. Trăiam în mijlocul naturii, aveam câteva vaci. Nu era ceva nemaipomenit, dar ne convenea de minune. La moartea mamei, misiunea m-a trimis la şcoală. Mi-am petrecut mai mult timp în biroul directorului decât în sala de clasă. Cred că am fost un adolescent infernal.

- Aveai douăzeci de ani când ne-am cunoscut şi erai un tânăr neliniştit. Mă speriai şi mă fascinai în acelaşi timp.

- Totuşi, nu eram decât un simplu cowboy!

- Nu era nimic simplu în tine. îmi plăceau la tine tocmai aspectele personalităţii tale care mă terorizau. Felul tău de a gândi era foarte incitant, dar păreai prea îndrăgostit de libertate ca să accepţi să te contrazică cineva. Nu aveai deloc simţul responsabilităţii. Te mulţumeai să profiţi la maximum de fiecare zi.

- Libertatea reprezenta pentru mine o nevoie firească. Trebuia să simt vântul pe faţă, să reuşesc să încalec caii cei mai nărăvaşi. Vroiam tot ceea ce apriori nu puteam avea.

Se întrerupse, o mângâie pe obraz şi adăugă:

- Pe tine, de exemplu.

- Ăsta era motivul pentru care mă doreai atât?

- Te-am dorit la început pentru că te consideram foarte

frumoasă. Pe urmă am descoperit toate calităţile pe care le ascundeai. Dar recunosc că mă atrăgeai pentru că nu aparţineai universului meu, pentru că reprezentai ceva care îmi era interzis.

Era prima oară când recunoştea acest lucru, şi se simţea în acelaşi timp uşurat şi fericit. Asta însemna că nu mai gândea şi nu se mai purta ca altădată.

- Pe urmă mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de tine, ceea ce evident, nu prevăzusem, şi ceea ce complica situaţia.

- Asta ştiu.

Si ea fusese la început sedusă de el pentru că o intriga. Pe urmă, începuse să-l iubească.

- Mă iubeai. când am făcut dragoste prima oară? întrebă ea.

Atunci fusese atât de speriată.

- Mă temeam să nu te ataşezi prea mult de mine. Pe urmă te-am iubit, atât cât eram capabil la vremea respectivă. Vroiam să fii a mea. Mi-ai dat o lecţie de dragoste . şi de libertate.

Erina înghiţi cu greutate. Până la urmă, întorseseră pagina grea a trecutului, dar vroia să ştie ce simţise el atunci.

- Ce lecţie? îl întrebă.

El schiţă un zâmbet, clătinând din cap.

- Văzând că nu te întorceai, m-am gândit să plec să te caut. Eram convins că nu va fi nevoie decât să te iau în braţe ca să fii de acord să mă urmezi. De altfel, ideea aceasta nu mă prea încânta. Preferam să revii de bunăvoie. Am continuat deci să te aştept. Bineînţeles că am încercat să mă distrez întâlnindu-mă cu alte fete. Dar nu era acelaşi lucru.

- Cât trebuie să mă fi detestat, oftă Erina. Eram legată oficial de un bărbat în timp ce aparţineam altuia, şi eram singura responsabilă pentru acest echivoc. Si.

- Acum taci, îi şopti la ureche strângând-o în braţe. Toate astea s-au terminat. Nu te-am urât niciodată, Erin, niciodată. Bineînţeles că erau unele momente în care te-aş fi bătut, dar. nu erai acolo!

îi ridică bărbia şi o sărută pe vârful nasului.

- într-o oarecare măsură, din cauza ta sunt astăzi directorul unui ziar, adăugă el. Dacă am fi rămas împreună, fără îndoială că n-aş fi simţit nevoia să mă lansez în cariera asta. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Mai bine, sărută-mă.

*
* *

Crimson Eagle funcţiona ca o comunitate, cu o conducere democratică ce încredinţa sarcini de îndeplinit fiecărui membru şi se sfătuiau pentru orice hotărâre pe care o luau. Mâncarea era împărţită, munca repartizată pe grupuri şi cele patruzeci şi unu de persoane care locuiau în tabără păreau mulţumite de această organizare.

Nimeni nu se grăbea, dar întotdeauna totul era gata la timp. Erina observă că femeile se reuneau ca să realizeze aceleaşi lucruri ca indienele de la misiune. Dar cel mai mult le plăcea să se adune în jurul focului şi să sporovăiască.

Lui Hunter i se permise să facă fotografii în tabără, dar i se interzise să-i fotografieze pe oameni fără a le fi cerut în prealabil voie.

- Oamenilor nu prea le place asta, le explică Johny Parker când îi întâlni pe Hunter şi Erina în timp ce se plimbau, cu un aparat de fotografiat în mână. Nu le punem

nici o întrebare referitoare la prezenţa lor aici. Le respectăm viaţa privată şi opţiunile.

îi făcu lui Hunter cu ochiul şi adăugă:

- însă pe mine poţi să mă fotografiezi cât vrei, şi poţi chiar să-mi trimiţi fotografia la “New York Times“! De multă vreme nu s-a mai vorbit despre noi în ziare.

- Johny, ăsta este motivul pentru care există tabăra? întrebă Erina. E vorba despre o acţiune publicitară? Cunoştea răspunsul, dar vroia să audă argumentele lui Johny.

- Da, în principiu, răspunse acesta ridicând din umeri. Terenul pe care stăm este al statului, dar ar trebui să ne aparţină.

- Deci lupţi ca să ajungi la noi înţelegeri?. insistă ea.

Johny îşi muşcă buzele. I se întâmpla din ce în ce mai des să se
întrebe care era utilitatea acestei iniţiative. Locuia în Crimson Eagle de un an. La început, în timpul verii, păruse un simplu joc. Membrii taberei se adunau regulat ca să stabilească o strategie.

Toată lumea credea că „rebelii“ se vor întoarce la ei de îndată ce va începe să ningă, dar nu fusese aşa. „Rebelii“ despre care era vorba erau obişnuiţi să trăiască totdeauna în condiţii ideale, şi rămăseseră.

într-un târziu, Johny se hotărî să răspundă:

- Cred că ne-am săturat să fim consideraţi nişte fiinţe invizibile!

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt şi deodată, Erina se simţi
străină. Cu obrajii în flăcări, întoarse capul. Evident, nu cunoscuse niciodată această problemă a „invizibilităţii“, a indiferenţei.

- îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu sora ta, declară el după o tăcere prelungită. Ţin să ştii că nu avea duşmani aici. La fel ca tine.

Erina încuviinţă. înţelegea că i se acorda un statut aparte: nu era considerată o reprezentantă a rasei albe, ci simplu, Erina O’Neill.

- Unde s-a întâmplat? întrebă ea.

Remarcă privirea pe care o schimbaseră cei doi bărbaţi şi insistă, cu o voce nesigură:

- Unde a fost împuşcată Louise?

- Lângă râuleţ.

- De ce poliţia nu a arestat asasinul?

Johny îşi înfundă mâinile în buzunare.

- Cred că nu-i interesează, răspunse cel întrebat. Vroiau doar să arate că era vorba despre unul de-ai noştri, dar neputând s-o facă, au încetat cercetările.

Femeia îl privi pe Hunter.

- Crezi că poate fi posibil aşa ceva? îl întrebă.

- Orice este posibil.

Bărbatul şovăi, apoi adăugă, cu ochii aţintiţi spre Johny.

- însă teoria asta este nesigură, şi Johny ştie acest lucru.

- Hunter, întotdeauna am fost manipulaţi politic. Nu poţi să negi asta! replică Johny.

-Ai dreptatae. Ăsta este motivul pentru care FBI-ul ar fi preferat să-l găsească rapid pe asasinul Louisei, astfel încât povestea să fie uitată cât mai repede. Nu ţi-ar fi greu să te muţi de aici, John. Stii foarte bine.

- Ne vom bate!

- Si veţi pierde! „Ei“ nu vor avea nici o dificultate să vă doboare cât ai clipi. Dar nu vor face acest lucru, pentru că manevra asta i-ar face nepopulari. întotdeauna am fost oprimaţi de guvern, ceea ce ne atrage în general simpatia publicului. Washingtonul nu doreşte să se întâmple nici un incident aici. Si dacă aşa stau lucrurile, după părerea mea, vă vor lăsa să ocupaţi terenul ăsta până în noaptea timpului.

Johny îşi trecu o mână prin păr, gânditor.

- Tu ce părere ai, Hunter? Crezi că trebuie să plecăm de aici?

- Cred în primul rând că aţi făcut nişte greşeli mari. Nu atât moartea Louisei, cât incendiul provocat în biroul meu nu este folositor cauzei voastre.

- Pretinzi că incidentele astea provin din tabără?

Nu era nici o urmă de agresivitate în glasul lui.

-Nu sunt sigur că aveţi aceleaşi obiective şi aceleaşi idealuri toţi cei care sunteţi în Crimson Eagle. Ce ştii precis despre Rick Morales?

- Că pot să am încredere în el.

- De când ai încredere în el?

Johny ridică din umeri. Se simţea extrem de obosit. Nu alesese el să conducă această mişcare, şi Hunter ştia acest

lucru.

-L-am urmat pe Ray Two Bows în afacerea asta. Nu m-am gândit nici o clipă că poliţia o să-l aresteze şi eu o să mă trezesc în fruntea Crimson Eagle-ului. Ar fi trebuit să recurg la ajutorul tău, Hunter.

- Eu nu m-aş fi amestecat ca tine în iniţiativa asta. încerc să te ajut prin intermediul „Plaintalker“-ului, dar cred că n-o să mai fac aşa dacă continui să iei ziarul meu drept ţintă. Cineva pare hotărât să semene zarvă şi evident, crede că atacând Edition Wolf adoptă o tactică excelentă.

Johny se aplecă să culeagă o frunză de pe jos şi o privi în transparenţă.

- Morales este alături de mine de la arestarea lui Ray. întotdeauna am putut conta pe ajutorul lui. Vine din New Mexico, în consecinţă are o viziune obiectivă a situaţiei; de altfel, nu cunoaşte pe nimeni în regiune şi-l consider perfect integru.

- După părerea mea, prietenii lui se află undeva la sud de New Mexico.

- Ce vrei să spui?

- Că aparţine probabil grupării Pan Indian Liberation.

Trăsăturile lui Johny se încordară imediat

-Ăia sunt terorişti! protestă el. Si Rick nu seamănă deloc cu un terorist. Iniţiativa noastră a fost condusă într-o optică pacifistă.

- Cei de la Pan Indian Liberation au fost cu siguranţă implicaţi în atentatele care au avut loc de curând la Los Angeles. Specialitatea lor este tocmai de a transforma acţiuni pacifiste ca a voastră în confruntări violente ca să atragă atenţia opiniei publice. Si în general, nu şovăie să folosească oameni bine intenţionaţi, ca voi, pentru a-şi atinge scopurile.Sunt convins că Morales a fost trimis aici ca să aţâţe focul.

- De ce un terorist s-ar înverşuna împotriva ta? întrebă Johny.

- Sau a Louisei, adăugă Erina. Ea nu era aici decât ca să

fie de ajutor.

Hunter n-avea încă nici o dovadă. Nu-i plăcea să lanseze teorii
nefondate, dar se străduia totuşi se le expună prietenilor lui punctul său de vedere.

- Louise lucra în cadrul Bisericii şi după moartea ei, mai multe stabilimente religioase refuză să mai colaboreze cu cauza

indienilor. Eu reprezint un ziar indian independent. Munca mea constă în a-i informa pe oameni ca să-şi pată face o idee despre evenimentele ce se desfăşoară în jurul lor, fără să fie influenţaţi. Asta nu le convine teroriştilor. Ei preferă ca adevărul să nu fie dezvăluit întotdeauna. în felul acesta le este mai uşor să semene revolta, să manipuleze oamenii şi să-i convingă să se alăture cauzei lor, care se bazează pe violenţă.

Johny clătină încet din cap. în urmă cu câţiva ani, l-ar fi urmat pe Hunter până în pânzele albe dacă i-ar fi cerut. Dar Hunter nu-l susţinea atunci, în vreme ce Morales era alături de el. Johny nu era un conducător înnăscut. Nu-i plăcuse niciodată să ia hotărâri. Avea nevoie de Morales.

- Hunter, de data asta te înşeli. Morales nu este un terorist.

Hunter se apropie de prietenul lui şi-i puse o mână pe umăr.

- John, ajută-te singur. Fii mai suspicios. Ai încredere în judecata ta, care a fost întotdeauna corectă.

Johny încuviinţă fără să scoată nici un cuvânt, apoi se întoarse şi porni spre corturi.

De îndată ce fură singuri, Erina îl privi pe Hunter şi murmură, tristă:

- Aş vrea să mă duci în locul unde a murit Louise.

După tradiţia indiană, un spirit rău bântuia în locul unde fusese omorât cineva. Superstiţiile acestea erau adânc înrădăcinate în sufletul lui Hunter, dar nu putea s-o refuze pe Erina. Nu ştia ce importanţă acorda ea acestei „vizite“.

îi cuprinse umerii cu o mână şi o conduse până la marginea unui râu.

Cu ochii aţintiţi pe iarba moale, Erina avu deodată impresia că vede silueta Louisei întinsă la picioarele ei, vie.

Se cuibări la pieptul lui Hunter şi izbucni în hohote de plâns.

Capitolul 10

în scurt timp, Erina observă că meniurile de la Crimson Eagle erau cam aceleaşi. Cina consta dintr-o supă, câteva bucăţele de carne uscată, şi pâine. Dar nimeni nu se plângea, pentru că mâncarea asta era destul de hrănitoare.

Mesele organizate de comunitate se serveau afară, lângă focul de lemne, şi se formau grupuri-grupuri.

Sprijinit pe un cot, Hunter îşi termina de băut cafeaua. Se întoarse către însoţitoarea lui şi-i adresă un zâmbet călduros, apoi se duse să ducă vesela la bucătărie. Erina se obişnuise cu simplitatea vieţii din tabără. Era încântată să-şi petreacă zilele şi nopţile împreună cu Hunter. Existenţa aceasta, departe de civilizaţie, avea un aspect confortabil şi protector care nu-i displăcea. cu toate că uneori evita să se gândească la incidentele care se întâmplaseră şi din cauza cărora se afla aici.

- Se scoate toba, observă Hunter arătând spre o femeie care venea cu instrumentul. Vrei să dansezi?

Ea pufni în râs.

- Mă tem că n-o să fiu la înălţime. Tu practici dansurile astea?

- Cred că nu sunt mai dotat ca tine în privinţa acestor manifestări folclorice. Sunt un indian crescut la şcoala de la misiune. Când eram copii, părinţii vorbeau „indiana“ când nu

vroiau să-i înţelegem. Dar lucrurile s-au schimbat. Astăzi, copiii sunt familiarizaţi cu tradiţiile şi obiceiurile noastre din fragedă pruncie. Chiar se organizează concursuri de dans şi se decernează ca premii costume dintre cele mai frumoase, care, de altfel. costă destul de scump.

Râse făcând precizarea asta şi adăugă:

- Uite cum se readuce folclorul la ordinea zilei: conferindu-i un statut şi ridicând preţul trofeelor.

- Situaţia s-a schimbat, pentru că nu-mi amintesc de costumele astea formidabile la primul meu sejur aici. Tu nu te-ai gândit niciodată să participi la acest gen de manifestări?

- Nu chiar, însă le-am urmărit cu interes desfăşurarea. Probabil la fel cum observ astăzi un eveniment despre care urmează să scriu mâine în ziar..

Erina se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz, punându-l pe gânduri.

- Mă întreb dacă indienii mei sărută des. Nu sunt atât de sigur. Oricum, prima dată când am sărutat o fată, a trebuit să beau mai mult ca să-mi fac curaj! Si altădată s-a întâmplat la fel. Aveam nevoie de un asemenea stimulent ca să-mi înving. nu ştiu bine ce.

- Nu mai bei, nu-i aşa?

Era mai degrabă o afirmaţie decât de o întrebare.

- în orice caz, alcoolul este interzis în tabără, răspunse el. Hotărârea a fost luată de comunitate.

în noapte răsunau acum bătăile tobei. Câţiva bărbaţi începură dansul. Câteva femei veniră lângă ei. Cele mai multe dintre ele formară un cerc în jurul dansatorilor, bătând din picioare în ritmul tobei.

Absorbită de spectacol, Erina nu-l văzu pe bărbatul

care se apropie. Silueta întunecată veni şi se aşeză lângă ei. Fără să spună o vorbă, el puse un pachet de ţigări în faţa lui Hunter. Cel vizat şovăi, pe urmă puse o ţigară în gură. Necunoscutul îi întinse atunci un chibrit aprins.

Erina privea în tăcere ceea ce se întâmpla lângă ea, întrebându-se dacă trebuia să accepte şi ea o ţigară. Hunter trase adânc în piept, apoi dădu fumul afară în direcţia omului. Când acesta îşi strânse pachetul de ţigări, femeia înţelese că acest ritual misterios nu o privea.

- Parker spune că eşti prietenul lui, spuse nou-venitul în glasul căruia se simţea un uşor accent din sud. Ţi-am citit ziarul şi cred că nu sunt de acord cu tine în multe privinţe.

- Parker spune de asemenea că eşti prietenul lui, dar, cum nu te cunosc, mi-e greu să-mi fac o părere despre tine.

- Mă cheamă Morales. Sunt convins că ai o opinie în toate problemele, domnule jurnalist. Bănuiesc şi că abordezi unele teme din care nu înţelegi nimic.

Cu ochii aţintiţi la vârful ţigării, Hunter nu răspunse imediat. N-avea nici un chef să fumeze, totuşi, nu putuse să-l refuze. Ţigara făcea parte din obiceiul străvechi.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră.

- Lămureşte-mă, Morales. De unde vii?

- Din New Mexico.

- Aproape de graniţă?

Omul încuviinţă clătinând din cap.

- Probabil că vii dintr-un sat destul de retras, pentru că nici unul dintre prietenii mei care locuiesc acolo nu te cunoaşte, adăugă Hunter.

- Morales e un nume foarte răspândit în regiune, replică acesta ridicând din umeri.

- Mi se pare că te-am mai întâlnit undeva. Poate la Los

Angeles?

- Mi s-a spus că nu eram un interlocutor foarte plăcut. Dacă mă întâlneai undeva, cred că ţi-ai fi adus aminte.

Hunter trase adânc în piept din ţigară, apoi privi cercurile de fum pe care le scosese risipindu-se în noapte. Părea să fie în largul lui, în vreme ce Erina era extrem de stânjenită de tăcerea grea plină de subînţelesuri.

- Ce părere ai de ţigările noastre americane, Morales? întrebă în cele din urmă.

- Se găsesc şi în localităţile mai retrase din New Mexico.

Spunând aceste cuvinte, omul se ridică şi plecă, pierzându-se la
scurt timp în noapte. Imediat după dispariţia lui, Hunter aruncă ţigara în foc şi contemplă în tăcere mişcarea flăcărilor. Nu făcu nici un comentariu, dar se vedea că acum era încordat. Puţin după aceea, îi propuse Erinei se se întoarcă „la ei“.

Se apropiau de cort când vocea lui Johny Parker se auzi în urma lor:

- Hunter!

Ajungându-i din urmă, murmură:

- Trebuie să vorbim. Dar nu aici, să mergem mai bine în cortul vostru.

Hunter aprinse lampa cu kerosen, şi se aşezară toţi trei pe saltele.

- Ce se-ntâmplă, John?

Glasul i se înăsprise după confruntarea cu Morales.

- Astă-seară am stat de vorbă cu Morales, şi sunt convins că nu face parte din grupul Pan Indian Liberation.

John râse cu sarcasm.

- Hmm. Ce-ai făcut, John? L-ai întrebat dacă e terorist?

Si când ţi-a răspuns că nu, i-ai prezentat imediat scuze pentru că te-ai îndoit de el?

Johny nu răspunse.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Hunter. N-am crezut să fie nevoie să-ţi atrag atenţia să nu divulgi cele ce am discutat!

- Ai făcut nişte acuzaţii serioase la adresa unui om în care am încredere, replică Johny. Trebuia să verific eu însumi dacă este adevărat!

- Punându-i chiar lui întrebarea, nu-i aşa?

Hunter oftă din adâncul inimii. Ce rost avea să-i explice lui Johny ce părere îi făcuse Morales în timpul scurtei lor discuţii?

- Morales mai are şi alţi prieteni apropiaţi în tabără? îl întrebă până la urmă.

- La Crimson Eagle au fost create mai multe comitete. Morales îl conduce pe cel consacrat părţii „sociale“, împreună cu doi colaboratori apropiaţi. Si ei au, la fel ca mine, o părere bună despre el.

- Si care este rolul exact al acestui „comitet social“?

- Au grijă de bunăstarea şi de securitatea celor care locuiesc în tabără. Trebuie să ne protejăm, Hunter. Multe persoane, chiar dintre indieni, nu apreciază iniţiativa noastră, pentru că nu o înţeleg.

Hunter puse mâna pe umărul prietenului său.

- Dacă asculţi tot ce-ţi spune Morales, o să crezi în curând că sunt un capitalist fără scrupule şi că Erin a fost trimisă de CIA.

Se întrerupse şi după câteva clipe adăugă:

- Ăsta e de altfel motivul pentru care o să plecăm din Crimson Eagle chiar astă-seară.

Johny îl privi, gânditor.

- Drumul până la misiune e lung şi nu aveţi unde să faceţi o haltă. Dar. cum vreţi. înainte de a pleca. ar trebui toruşi să-mi daţi toate filmele foto cu cadre pe care le-aţi făcut aici.

Hunter îl privi cu duşmănie pe Johny înainte să se ducă spre sacul în care îşi ţinea materialul foto, apoi îi întinse o pungă.

-Aş vrea de asemenea şi filmul din aparat, insistă acesta calm.

Hunter făcu întocmai.

-O să am grijă să-ţi recuperezi toate lucrurile cât mai repede, îi promise Johny.

- Bineînţeles, în afară de fotografiile în care apare Rick Morales. nu-i aşa?

-Sau orice altă persoană care nu a vrut să fie fotografiată. Dar, aşa cum am spus, restul poţi să-l trimiţi la „New York Times“.

Johny puse filmele în buzunare şi-i adresă un zâmbet vechiului său prieten. Era clar că Johny Parker nu era făcut să conducă Crimson Eagle. Nu era un conducător.

-John. insist asupra acestui lucru, declară Hunter pe un ton grav, fii prudent.

-Te înşeli în privinţa lui Morales.

-Poate, dar cu toate astea trebuie să fii vigilent.

-Tu ar trebui să fii vigilent, spuse Johny bătându-şi prieteneşte pe umăr interlocutorul. De multă vreme n-a mai încercat cineva să mă omoare. Ai grijă de tine, Hunter.

Cu ajutorul lui Johny, Hunter îşi puse toate lucrurile în maşină şi plecă din tabără, urmat de Erina, la volanul camionetei.

Doar farurile maşinii străpungeau noaptea. Peisajul de o parte şi alta a drumului era deşertic şi Erina încerca să se liniştească privind stopurile maşinii din faţă, pe care o

conducea Hunter. Când acestea se întâmpla să dispară la o cotitură, se simţea îngrozită de întunericul care o înconjura.

Zgomotul monoton al motorului începea s-o exaspereze. Pierduse noţiunea timpului şi nu ştia cât mai aveau de mers. Nu mai vedea stopurile maşinii lui Hunter care probabil trecuse de culmea unei coline când, deodată, fu orbită de lumina unor faruri din oglinda retrovizoare. Se apropiau din ce în ce mai mult de camionetă.

Erina continuă să meargă la fel, gândindu-se că maşina necunoscută o va depăşi. Dar nu se întâmplă aşa. Enervată, femeia încetini trăgând camioneta cât mai aproape de marginea drumului ca să lase loc s-o depăşească. în loc s-o depăşească, şoferul celuilalt vehicul se apropie şi mai mult.

Femeia simţi deodată că maşina se zdruncină şi îşi încleştă mâinile pe volan, temându-se să nu piardă controlul camionetei. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Dacă cel care o urmărea repeta ceea ce făcuse, camioneta avea şanse mari să se răstoarne în afara drumului. De ce nu se întorcea Hunter după ea?

Străduindu-se să nu se lase copleşită de panică, Erina verifică dacă uşile erau încuiate pe dinăuntru, îşi puse centura de siguranţă şi opri pe marginea drumului. Căută o armă cu care să se poată apăra la o adică şi găsi un baston pe care-l luă în mână.

Cealaltă maşină oprise în spatele ei, cu farurile aprinse. Auzi o portieră deschizându-se, apoi o alta. Picături de sudoare îi îmbroboneau fruntea. Ce avea să se întâmple?

Simţi lovituri violente în caroseria camionetei, aducându-i aminte de ritmul tobei.

- Wolf! strigă unul dintre urmăritori. Să nu te mai întorci

în Crimson Eagle! Nu mai ai ce discuta cu Johny Parker!

Bătăile reîncepură, înteţite, apoi simţi pământul mişcându-i se sub picioare. Maşina căpătase un tangaj periculos într-o parte şi cealaltă. Cu ochii închişi, Erina se ruga, văzându-se deja cu maşina răturnată.

Teribilul balans încetă. Oamenii se urcară din nou în maşina lor şi plecară.

Erina aşteptă, înlemnită pe locul ei. în faţă, văzu alte faruri, care măturau drumul. Un alt zgomot de portieră răsună în noapte. Cu dinţii strânşi, Erina se agăţă cu disperare de bastonul pe care-l mai ţinea în mână.

- Să dea Dumnezeu să fie Hunter, murmură ea.

îşi desfăcu într-o clipă centura de siguranţă şi se cuibări pe podea. Cineva bătu în geam, dar ea nu făcu nici o mişcare.

- Erin! Eşti aici? Of! Ce naiba.

înmărmurită, femeia nu era în stare să facă nici o mişcare. Auzi o cheie în broasca de la uşa din spate, apoi uşa se deschise şi imediat se aprinse lumina din interior.

- Erin, eşti.

Bărbatul urcă grăbit în camionetă şi o văzu în sfârşit, palidă, cuibărită jos, lângă pedale, cu ochii măriţi de spaimă. Câteva clipe mai târziu, Hunter o ţinea în braţe, încercând s-o liniştească.

- Of! Erin, mi-a fost atât de frică atunci când am văzut că nu mai vii după mine. Ce s-a-ntâmplat?

înspăimântată, reuşi totuşi să-i explice în câteva cuvinte cum stăteau lucrurile.

- Dar. ce ai în mână? o întrebă.

- Asta-i tot ce-am găsit, bâigui ea dând în sfârşit drumul bastonului. Credeam că o să găsesc măcar o puşcă.

- Doamne fereşte! Am fi avut mari neplăceri dacă se

descoperea că avem o armă.

- Nici nu se mai pune problema să vii aici. „Ei „ au spus-o!

- Ce naiba.? începu el.

Pe urmă se uită în spate şi continuă:

- Trebuie să ieşim din maşina asta!

Hunter gară camioneta undeva, la marginea drumului, încuie toate uşile şi se duseră împreună la maşina lui.

După ce se instalară, îi spuse:

- Si acum, repetă-mi tot ce-ai auzit.

Erina se conformă spuselor lui.

- Credeau fără îndoială că eu conduc camioneta, oftă bărbatul.

- Probabil. Am auzit deschizându-se două uşi, dar unul singur a vorbit. Nu l-am văzut, şi nici ei n-au căutat să mă vadă, crezând că tu conduceai.

- Ai recunoscut vocea?

Femeia infirmă clătinând din cap, dar el insistă:

- Era vorba despre cel care mi-a oferit o ţigară în tabără?

- Nu ştiu.

Morales ştia că mijlocul cel mai bun de a face presiuni asupra lui era s-o atace pe Erina! Perspectiva aceasta îl speria.

- Erin, trebuie să te întorci acasă cât se poate de repede.

- Nu! ripostă ea vehement. Nu eu îi interesez, ci tu.

-Ascultă, Erin. Omul ăsta ştie ce intenţii am în privinţa lui. Trebuie să mă grăbesc să trec la acţiune înainte să fugă de aici. îmi cunoaşte slăbiciunile: Edition Wolf. şi tu. Prin urmare, aş vrea neapărat să pleci.

Urmă o tăcere prelungită. Femeia mai tremura încă. întâmplarea pe care o trăise nu era deloc plăcută, dar nu

era dispusă să-l părăsească. în urmă cu doisprezece ani, ascultase de glasul raţiunii. De data asta, nu se va mai repeta.

- Rămân! declară, hotărâtă.

Hunter porni maşina şi merseră mult timp fără să scoată o vorbă. Opri la staţia de service din prima localitate pe care o traversară. Aceasta era închisă, dar se folosi de cabina telefonică să-l sune pe şeriful de acolo. îi povesti ce se întâmplase, precizând că nimeni nu-i identificase pe agresori, nici maşina pe care o conduceau. Explică unde lăsase maşina ca să ajungă nişte oameni acolo şi să constate pagubele.

Era aproape două noaptea când Hunter opri în faţa dormitorului femeilor de la misiune. Opri motorul şi o privi pe Erina.

- Mi-ar fi mult mai simplu dacă n-ar trebui să am grijă decât de mine, murmură obosit.

- Dar Hunter, tu eşti ţinta omului acela, nu eu!

Hunter îi puse o mână pe ceafă.

- Dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău, aş fi dispus să accept orice compromis ca să te lase în pace. Ăsta e motivul pentru care vreau să te ştiu în siguranţă. Din păcate, asta înseamnă acum. departe de mine. Erin, o să ne vedem peste un timp.

- Dar, Hunter.

-în primul rând, să nu încerci să nu faci ce-ţi spun, o întrerupse bărbatul, cu un nod în gât. O să vorbesc cu Perry Trueblood ca să-i explic situaţia. îl ştiu în stare să te protejeze. N-o să ţi se întâmple nimic atâta vreme cât nu vei pleca din misiune.

- Si.tu?

Hunter îi făcu cu ochiul, căutând s-o liniştească.

-Am nişte documente compromiţătoare. declară el pe un ton misterios, arătându-i un film foto pe care-l păstrase în buzunarul hainei. Johny nu m-a percheziţionat, ceea ce înseamnă că mai are încredere în mine. Sam Whiteman vrea la fel de mult ca mine să-l vadă pe Morales după gratii, şi Sam e un copoi cu fler. Urmează-mi sfatul, rămâi la adăpost şi totul o să fie bine.

O muşcă în joacă de ureche, şoptindu-i:

-Am să-ţi telefonez în fiecare seară.

- Cât timp poate să dureze situaţia asta?

- Nu ştiu, răspunse el grăbit. Si acum, miss O'Neill, dă-mi voie să te conduc până la uşa ta.

Ieşiră din maşină şi străbătură cei câţiva paşi până la clătire, tandru înlănţuiţi. Ajungând în faţa uşii, Erin i se cuibări la piept şi murmură:

- Nu vreau să pleci.

El schiţă un zâmbet trist. Trecuseră mulţi ani şi, cu toate astea, se regăseau în acelaşi loc, spunând aceleaşi cuvinte.

- Nici eu n-aş vrea să plec. Aş prefera să adorm în braţele tale, epuizat de îmbrăţişarea noastră. Dar mă tem că n-ar fi prea bine. nu-i aşa?

-Ai dreptate. E mai bine să ne despărţim cât mai repede.

Hunter ezită.

- Din păcate, nu pot să te părăsesc aşa. îţi propun să mai facem o plimbare până la ţarcuri ca să-mi iau la revedere de la Gambler.

Erina pufni în râs în vreme ce plecau mână în mână. Vizita la Gambler fusese totdeauna un pretext excelent ca să mai stea o jumătate de oră între patru ochi.

După ce mângâiară îndelung câinele, se plimbară prin prerie. Pe urmă, se aşezară pe iarbă uitându-se la cerul înstelat.

- E la fel ca înainte, murmură Erina zâmbind. Ne-a venit greu să ne spunem noapte bună.

- Da, dar ne-am schimbat de atunci. Chiar dragostea noastră s-a schimbat; s-a maturizat, la fel ca noi.

Reflecţia asta îl puse pe gânduri. Se purtau într-un fel mult mai egoist ca înainte, dar aveau şi mai multe probleme decât atunci. Pe vremea când Hunter Wolf participa la concursuri de rodeo, nici un cowboy nu încerca să-l dea la o parte.

- Până când problema asta va fi rezolvată, noi.

întrerupându-se brusc, se întinse pe spate, trăgând-o şi pe ea.
îi puse imediat mâna la gură ca să nu scoată nici un sunet. Erina îl privi surprinsă şi ciuli urechea, încercând să audă sunetul care îl alertase.

Cu inima palpitându-i, femeia rămase întinsă la pământ în iarba înaltă când Hunter se ridică puţin. Când se lăsă jos din nou, îl văzu muşcându-şi buzele să nu izbucnească în râs.

- Ce.?

El îi făcu imediat semn să tacă. Nu departe, sclipi raza unei lanterne. Erina se linişti auzind zgomotul paşilor îndepărtându-se. Hunter, dimpotrivă, abia se putea stăpâni să nu izbucnească în râs.

- Ce-i atât de comic?

- Era Perry Trueblood! răspunse el între două hohote de râs înfundat.

- în cazul ăsta, de ce ne-am ascuns?

- Chiar vroiai să te găsească aici?

începu şi ea să râdă pe înfundate în timp ce glasul poliţistului conştiincios ajungea până la ei:

- Mi s-a părut totuşi că aud pe cineva vorbind, mormăi el. Probabil că au fost nişte şobolani care alergau. Blestemate animale!

De îndată ce Perry Trueblood dispăru, se ridicară amândoi şi porniră către căpiţele de fân poaspăt cosit. Se întinseră pe paiele împrăştiate pe jos, respirând parfumul natural de soare şi praf pe care-l răspândea fânul.

Strânşi unul în braţele celuilalt, se rostogoliră prin iarbă până când ea puse capăt jocului, dintr-o dată serioasă.

- Sunt femeie, Hunter Wolf! exclamă ea. Si femeile nu se pretează la asemenea exerciţii!

- Da? Si ce fac ele în fân?

- Doar tumbe!

- Trânta e mai amuzantă. spuse bărbatul acoperindu-i faţa cu sărutări.

Ochii mari şi verzi ai Erinei sclipeau în întuneric. Văzând-o atât
de încântătoare, în Hunter începu să se trezească dorinţa.

După ce mai zăbovi câteva clipe, puse stăpânire pe buzele ei, o prinse de umeri, şi dorinţa nebună îi copleşi pe amândoi.

Câteva clipe mai târziu, mâinile lui Hunter o mângâiau pe pielea goală, îi desfăceau sutienul şi-i cuprindeau sânii. Cu ochii pe jumătate închişi, Erina se clătina în acest univers de senzualitate care îi devenise familiar. Simţi că îşi pierdea capul din pricina parfumului viril pe care îl degaja Hunter, prin mângâierile lui care o zăpăceau.

Femeia se îndepărtă puţin şi degetele ei coborâră pe pieptul lui puternic. pe pântec. trecură dincolo de catarama centurii.

- Oh! Nu, Erin, gemu bărbatul. Eu.

- De ce nu, dragostea mea? Nu mă doreşti?

Cu capul dat pe spate, Hunter vibra în ritmul mângâierilor femeii.

- Ba da. Bineînţeles. Cum poţi să te îndoieşti de asta? Te doresc atât de mult.

- De ce nu vii să te refugiezi în mine?

Mâinile îi tremurau când îi desfăcu fermoarul patalonilor, când îi scoase blugii. Se aplecă spre ea şi, fără s-o scape din ochi, murmură:

- Acum, Erin. Nu mai pot aştepta. Mă înnebuneşti!

- Da. acum. dragul meu. Te aştept în mine. Te iubesc atât de mult.

- Si eu te iubesc, Er.

Numele ei se pierdu în noapte, purtat de briza care sufla încet în prerie. înveliţi în deliciosul parfum de fân care plutea în aer, se dăruiră unul celuilalt cu o tandreţe infinită. Aceea a amanţilor care nu se satură să regăsească iar şi iar trupul celuilalt.

Capitolul 11

- Poate n-ar fi trebuit să mă arăt atât de categoric în legătură cu sângele rece de cowboy. remarcă Hunter în vreme ce se îmbrăcau. Tu eşti şireată şi frumoasă ca o vulpiţă! O vulpe cu ochi verzi, şi eu nu sunt în stare să rezist ochilor verzi.

- Hmm! Si ce i-ai propune acestei vulpiţe?

- S-o iubesc toată viaţa.

- Doar atât?

- Asta constituie deja o bază excelentă. Pornind de aici, sunt posibil de realizat mai multe proiecte. Copii, de exemplu.

- Ooo! Hunter, am visat întotdeauna să am un copil. De la tine, evident.

El se apropie şi o luă în braţe.

-Ăsta e motivul pentru care nu ai încă? Ţineai ca eu să fiu tatăl?

Erina încuviinţă clătinând din cap.

-Am sperat că într-o bună zi, poate ne vom întâlni din nou.

- Doamne, oftă el. Cât timp pierdut!

-Nu chiar pierdut, Hunter, pentru că acum sunt sigură unde se află fericirea mea. Am plătit suficient prima mea greşeală de judecată, şi n-am să ratez această a doua şansă pe care mi-ai oferit-o.

- De altfel, nici eu n-o să te mai las niciodată să pleci. Ne vom căsători de îndată ce afacerea asta va fi rezolvată.

Erina îl privi, cu lacrimi în ochi. Dar nu trebuia să plângă. Nu acum.

- Crezi că va mai dura mult? întrebă ea timid.

- Cred că nu.

- Dar. cum poţi să fii atât de sigur? insistă femeia. Si

dacă. Hunter, eu cred că omul ăla e nebun. Nu înţeleg de ce Johny are încredere în el.

- Johny apără o cauză. Morales, de asemenea. Probabil că nu este vorba despre acelaşi lucru, dar cel puţin au găsit un numitor comun. Morales vorbeşte aceeaşi limbă ca Johny. Eu, nu.

- însă Johny nu ştie totuşi că eşti simpatizant.

- în situaţia actuală, nu i-ar fi de ajuns. Ray Two Bows avea anvergura unui şef, dar n-a rămas mult timp la Crimson Eagle. Johny l-a succedat şi Morales îl ajută să rezolve numeroasele probleme care apar.

- Crezi într-adevăr că propovăduieşte violenţa?

Hunter clătină din cap, oftând.

- Nu ştiu ce propovăduieşte. Stiu doar că de când a venit el în tabără, nu mai pot să am o discuţie serioasă cu Johny şi că nu mai sunt informat despre ceea ce se întâmplă acolo.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare: eşti sau nu simpatizant?

Hunter nu răspunse imediat.

- Sunt indian, spuse în sfârşit. M-am născut şi am crescut într-o rezervaţie. Deci este normal să fiu simpatizant. Dar am plecat de acolo ca să devin jurnalist şi viziunea mea despre lume s-a schimbat.

- Ce vrei să spui?

- Nu e uşor de explicat. Am călătorit, am văzut alte locuri, alţi oameni, şi am înţeles că noi nu reprezentăm decât o parte infimă din lume. Că pământul nu se roteşte în jurul cauzei indienilor, chiar dacă şi aceasta e importantă. Când totul e bine, trezim interesul naţiunii, dar de îndată ce survine cea mai mică problemă, nimeni nu

mai vrea să audă vorbindu-se despre noi. Si atunci apar schimbări ca cea de la Crimson Eagle.

Viziunea lui Hunter era bineînţeles mult mai cuprinzătoare decât cea a lui Johny.

- Tu ştii ce înseamnă să fii un străin aici, nu-i aşa? o întrebă mângâind-o pe obraz.

Erina clătină din cap.

- Munca mea constă în a încerca să am o părere obiectivă despre evenimentele care se desfăşoară în regiune, continuă el. Dar nu este atât de simplu pentru că, într-o perioadă, eram angajat în această luptă şi astăzi nu mai sunt. Mi se întâmplă deseori să-mi pun întrebări în legătură cu utilitatea articolelor mele. Ceea ce denunţ eu o să fie de folos cuiva? Va schimba ceva în situaţia actuală?

- N-ai remarcat nici o schimbare?

- Ba da. Mi se pare că s-au făcut unele progrese în politica dusă de Sfatul Tribal. Si pe urmă. cel puţin vorbele mele stârnesc reacţii: focuri de armă, un incendiu, şi astă-seară, a fost cât pe ce să.

Incapabil să continue, o strânse mai tare în braţe.

- Nu vreau să te pierd, dragostea mea. Un post excelent mă aşteaptă la un ziar din Los Angeles. Nu depinde decât de mine să merg acolo. Ai accepta să mă însoţeşti dacă aş hotărî să vând totul aici?

Erina se depărtă puţin de el ca să-i vadă expresia feţei. O expresie impenetrabilă.

-Te voi urma oriunde ai merge, Hunter, ceea ce nu exclude casa de lângă Edition Wolf, pentru că sunt mândră de ce ai făcut aici.

- Si eu sunt mândru de munca pe care o faci tu la misiune.

Până atunci, Hunter nu avusese ocazia să i-o spună,

dar asta era
părerea lui sinceră.

- Marlys şi cu tine formaţi o echipă excelentă şi acum sunt convins de succesul iniţiativei voastre, ceea ce n-am crezut la început, trebuie să recunosc.

- Hunter, nici nu-ţi închipui cât de fericită sunt să aud asta.

- Sărută-mă ca să-mi arăţi!

Buzele lor se întâlniră într-un sărut prelung.

- Mmm! murmură bărbatul când se despărţiră. Chiar eşti fericită?.

- Mult mai mult decât crezi. Cât timp îmi acorzi ca să-ţi dovedesc? îl întrebă femeia, cu subînţeles.

- Dacă ar fi numai după mine. Ar fi mai bine să nu ne găsească zorii aici.

O privi în ochi şi continuă, pe un ton din care răzbea tristeţea:

- Trebuie să plec, Erin.

Se sărutară din nou, apoi se îndepărtară încet unul de celălalt.

- Hmm. ai putea să vii să mă vezi din când în când, propuse ea. Cred că „el“ nu.

- Nu.

îi zâmbi şi-i luă un fir de iarbă care rămăsese agăţat de părul ei blond.

- De acum, pericolul este mai mare, şi nu vreau ca „el“ să mă urmărească până aici. O să-ţi continui rolul de „consilier conjugal“ în timp că eu voi avea grijă să rezolv problema asta.

- „Problema asta“? Vorbeşti ca şi cum ar fi vorba despre o întâlnire cu bancherul tău! Hunter, omul ăsta e foarte periculos! Poliţia ar trebui să se ocupe de el, nu tu!

Bărbatul clătină din cap râzând.

- Ce s-a întâmplat cu detectiva noastră?. Credeam că nu ai deloc încredere în poliţie. Oricum, poliţia va fi cea care va intra în acţiune. Am nişte documente importante despre Morales. Mai are şi Sam alte câteva, şi cred că vor fi suficiente pentru a-l inculpa.

Femeia îl privea cu un zâmbet sceptic în colţul gurii.

- Fii liniştită, nu ţin să joc rolul poliţiei. Mă mărginesc să observ şi să transmit informaţiile.

- Au fost omorâţi oameni pentru mai puţin de atât, spuse calm femeia.

El îi ridică bărbia şi o privi adânc în ochi.

- Mie n-o să mi se-ntâmple.

Erina îşi muşcă buzele. Ar fi vrut atât de mult să-l creadă.

- O să-mi telefonezi? îl întrebă ea timid.

- Da. Voi încerca să te sun în fiecare zi.

Despărţirea era cu atât mai grea cu cât nu ştiau când aveau să se revadă. Primele raze de soare apăreau pe cer când o părăsi în faţa uşii ei.

*
* *

Aşa cum îi spusese Erinei, Hunter nici nu se gândea să se lanseze el însuşi în urmărirea lui Morales. Era sigur că acesta nu va întârzia să se manifeste după ce îi va fi citit următorul editorial.

„Plaintalker“-ul începea să se bucure de consideraţie în regiune, şi Hunter îşi permitea să scrie articole destul de virulente despre Crimson Eagle. Din păcate, consecinţele se dovedeau stânjenitoare pentru cei de acolo. Morales reprezenta un pericol permanent, în timp ce Crimson Eagle nu era altceva decât materializarea unei doleanţe.

- Am primit fotografiile, spuse Sam Whiteman.

Fotografia lui Rick Morales era deja în dosarul meu, sub numele de Salvador Santana. E mână în mână cu Liberatorii. Poate ar trebui acum să lăsăm afacerea asta pe mâna Biroului Federal.

Gânditor, Hunter privi majusculele pe care le scrisese în blocnotesul lui: SALVADOR SANTANA. Se temea ca FBI-ul să nu acţioneze cu suficientă precauţie.

- Sam, aş vrea să evit incidentele serioase care s-ar putea produce în tabără, oftă el în cele din urmă. Aş prefera să găsesc un mijloc de a-l atrage afară pe omul ăsta.

- Iarăşi? întrebă Sam, intrigat. Te-a agresat deja de două ori. Apropo, ce-ţi mai fac mâinile?

- Cred că or să rămână nişte cicatrice care să-mi amintească de episodul ăsta. Ce ştii precis în legătură cu acest Santana?

- E foarte şiret. Suntem convinşi că a participat la răpirea lui Hernandez, dar nu avem nici o dovadă. Cele două persoane pe care le-am arestat pretind că nu l-au văzut niciodată. Si de atunci, a dispărut.

Hunter bău o înghiţitură de cafea, aducându-şi aminte de evenimentul care se întâmplase în urmă cu un an şi jumătate. Doctorul Hernandez, un mexican naturalizat în Statele Unite, fusese răpit, apoi asasinat cu bestialitate şi abandonat pe un drum pustiu, ca urmare a unei emisiuni televizate în cursul căreia denunţase practicile Liberatorilor.

- Sam, Johny Parker nu este în stare să stăpânească situaţia. Nu este deloc în măsură să conducă tabăra. Dacă se amestecă FBI-ul, o să aibă o reacţie absurdă ca să-l protejeze pe omul ăsta, şi asta riscă să se termine cu un masacru. Am nevoie de ajutorul tău.

- Mi-e imposibil să plec imediat din Los Angeles, pentru că am o problemă de rezolvat. îmi promiţi să stai liniştit până vin?

- Editorialul va apărea în următorul număr din „Plaintalker“.

- Adică?

- Vineri.

- Voi fi acolo.

Hunter închise telefonul şi rămase cu ochii aţintiţi pe foaia de hârtie din faţa lui. Rick Morales era un ticălos. Salvador Santana era un ucigaş fără scrupule.

- E târziu, Erin. Sper că nu te-am trezit.

Femeia închise ochii, încântată să-i audă glasul.

- Nu. M-am întins în pat, dar nu dormeam.

- M-am gândit atât de mult la tine încât am simţit nevoia să-ţi vorbesc.

Hunter trase un fum din ţigara pe care o avea în mână, pe urmă o sprijini pe scrumieră.

- Doar n-ai început din nou să fumezi, nu-i aşa? întrebă femeia, neliniştită.

Cum naiba de ghicise?

- Nu, nu chiar.

- Dacă spui că asta face aşteptarea mai uşoară, poate o să mă apuc şi eu.

- N-are rost. îţi garantez că nu ajută deloc.

Bărbatul îşi încrucişă picioarele, dădu capul pe spate şi continuă:

- Vorbeşte-mi despre tine, Erin. Cum eşti îmbrăcată?

- Cu o cămaşă de noapte.

- Ce culoare?

- Verde, mi se pare. Dar drept să-ţi spun, nu sunt sigură. Stai puţin, să aprind lumina.

- Nu. Rămâi lungită pe pat în întuneric şi încearcă să-ţi închipui că sunt lângă tine.

Erina îşi muşcă buzele, simţindu-se deodată teribil de frustrată de absenţa asta care nu se mai termina.

- Ooof!. Nu-i aşa uşor. Hunter, îmi lipseşti atât de mult.

- Crezi că săptămâna asta nu mi s-a părut şi mie infernală? Dar în curând o să fiu cu tine.

- Hunter, de ce nu îţi iei liber câteva zile? Am putea să plecăm împreună undeva. Nu contează unde. Poliţiştii vor avea grijă să rezolve problema dacă le spui ce ştii. De ce nu apelezi la Interpol?

- Cred că ai văzut prea multe filme poliţiste, iubita mea.

Nu-i spusese despre recenta discuţie pe care o avusese cu Sam. N-avea nici un rost să-şi mai facă griji şi din cauza asta.

-Am stat de vorbă cu un poliţist. La momentul potrivit, poliţia va intra în acţiune. Dar până atunci, eu trebuie să rămân la jurnal şi tu la misiune. în felul ăsta pot să te sun atunci când nu-mi găsesc somnul.

*
* *

Situaţia cu Morales începea să semene cu un eşec, şi Hunter era ultimul care trebuia să facă ceva.

Ca în fiecare săptămână, „Plaintalker“-ul apăruse vineri. Hunter era convins că Morales citise editorialul în care ridica nişte întrebări referitoare la “braţul drept al lui Johny Parker“. Cine era? Ce stătea la baza interesului său pentru indienii de acolo?

Sam avusese nişte probleme şi nu venise încă, dar urma să apară în cel mult două zile. Hunter spera ca Morales să nu se manifeste până atunci.

Sâmbătă seara, Hunter îşi aranja hârtiile în birou când sună telefonul. Tresări, apoi întinse mâna spre aparat şi,

curios lucru, ezită să ridice receptorul.

Cuprins de un presentiment negru, se hotărî totuşi să răspundă.

- Hunter Wolf? auzi în receptor.

Vocea era gâtuită, imposibil de identificat, neomenească.

- Chiar el, reuşi să articuleze.

- Ascultă!

Zgomote ciudate ajungeau până la el, apoi un geamăt. Strângând telefonul în mână cu toată puterea, aştepta.

- Hunter? Sunt bine. în primul rând, nu vreau să.

- Erin? ţipă el, cuprins de panică.

Urmă un nou geamăt, apoi alte zgomote.

- Erin!! Unde eşti?!

-în momentul de faţă este împreună cu „braţul drept al lui Johny Parker“.

Lui Hunter i se înceţoşă privirea. O teamă teribilă îl cuprindea. La care se adăugă imediat o furie rece.

- Dacă îi faci ceva, te omor, Morales! O să te urmăresc până în pânzele albe ca să te omor.

Un râs sarcastic se auzi în receptor.

- Contez pe sentimentele tale, Hunter Wolf, pentru că nevasta ta este foarte încăpăţânată. Cred că vrea să te protejeze, ceea ce este ridicol. Ai zece secunde s-o convingi să fie mai cooperantă. Ţi-o dau acum.

Hunter trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

- Erin, fă exact ceea ce-ţi spune să faci. Te implor să nu faci o nebunie. îţi promit c-am să te scot curând din ghearele lui.

- Si acum, TU trebuie să faci exact ce-ţi spun, declară cu răceală Morales. Dacă nu-mi urmezi întocmai instrucţiunile, îţi garantez că n-o să şovăi nici o clipă să-i

tai gâtul frumoasei tale.

Capitolul 12

Telefonul a sunat seara devreme. Erina tocmai mânca un sandviş cu şuncă. Adusese aparatul în bucătărie şi-l deschise, cu ochii pe „Plaintalker“ şi scrisorile pe care le primise şi pe care nu avusese timp să le citească. Avea să facă asta după ce mânca.

- Alo? Erina O’Neill?

- Da.

- Ah! Ascultaţi. Tocmai am lăsat un bărbat pe drum, lângă movila Rattlesnake. Stiţi unde e?

Erina se întrebă ce o interesa pe ea treaba asta, dar încuviinţă.

- Bine. A rămas cu maşina în pană. Omul mi-a dat numărul ăsta de telefon ca să vă contactez. în cheamă Wolf.

- Hunter? reacţionă ea imediat.

- Da, ăsta e. Hunter Wolf. Nu prea îmi place să iau pasageri necunoscuţi, mai ales pe drumurile astea pustii. De altfel, omul nu vroia să-şi abandoneze maşina. Ar trebui să vă grăbiţi. A trecut ceva timp de când aşteaptă.

- Foarte bine, mă duc acolo imediat. Cam la ce distanţă de movila Rattlesnake se află?

- Imediat după prima curbă. Nu puteţi să nu daţi de el. Maşina e pe marginea drumului.

- Perfect. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.?

- Cu plăcere.

Necunoscutul închise imediat.

Femeia clătină din cap zâmbind. Movila Rattlesnake se afla doar la vreo zece minute distanţă de misiune, dar drumul până acolo era cam accidentat. Si-l închipuia pe Hunter, stând pe o piatră, tunând şi fulgerând. Era o ocazie nesperată. Vroia atât de mult să-l revadă.

Hunter îi propusese într-o zi să facă o plimbare la movila Rattlesnake, dar îl refuzase pentru că locul era cunoscut a fi bântuit de şerpi cu clopoţei. Avea să descopere în sfârşit panorama despre care-i vorbise.

Erina luă o funie groasă cu care să remorcheze maşina lui Hunter şi porni la drum. Movila se detaşa pe cerul roşu şi Erina străbătu drumul minunându-se de frumuseţea locului. Imediat după prima curbă, zări maşina albă staţionată pe marginea drumului. Părea goală. Hunter escaladase promontoriul ca să admire apusul de soare.

Femeia frână şi opri lângă maşina lui Hunter. Se pregătea să coboare când îşi aduse aminte de şerpii care bântuiau prin zonă. Se cutremură o clipă, dar se hotărî să iasă din maşină. Perspectiva de a se întâlni cu Hunter o făcea să-şi înfrângă temerile.

Când se apropie de maşina albă, observă că nu era vorba despre maşina lui Hunter. încruntată, se aplecă să se uite pe fereastra portierei ca să se convingă. Se ridică în grabă, deodată neliniştită. Se pregătea să se întoarcă la maşina ei când fu alertată de un zgomot.

O siluetă sumbră apăru brusc lângă ea. Femeia făcu un pas înapoi, dar necunoscutul o prinse de mână şi o trânti la pământ, fără să-i dea drumul.

- N-are rost să te împotriveşti, îi şopti la ureche. Ai putea să te răneşti şi bărbatul tău o să fie furios pe mine. Or, eu nu vreau decât să-l fac să asculte glasul raţiunii.

întinsă pe pietrele drumului, Erina nu avea altă perspectivă decât cerul înroşit de razele apusului. Trase un urlet din toată inima. Dar bineînţeles că nimeni nu putea s-o audă, pentru că locul era pustiu.

Rânjetul agresorului îi confirmă inutilitatea gestului ei. Atunci încercă să scape din mâinile lui.

- Mă tem că n-o să-ţi poţi păstra calmul în micul voiaj pe care o să-l facem, miss O'Neill.

Groaza se întipări pe chipul femeii când îl văzu pe agresor introducând o cheie în broasca de la portbagajul maşinii albe. Adunându-şi toate forţele, încercă se se elibereze din strânsoarea de fier, şi întoarse brusc capul ca să încerce să vadă faţa agresorului. Evident, nu fu surprinsă să-l descopere pe Rick Morales.

- Ce ai de gând cu mine?

- O să faci o călătorie în portbagaj. E mai bine pentru amândoi să rămâi acolo. Dacă te las să stai în maşină, bineînţeles că n-o să rezişti tentaţiei să fugi, şi ar trebui să folosesc violenţa ca să nu faci aşa ceva. N-aş vrea să păţeşti ceva înainte să ne întâlnim cu domnul ziarist.

- De ce eşti aşa pornit împotriva lui Hunter?! răcni ea. Nu este decât un motiv pentru care.

Nu reuşi să-şi termine fraza, pentru că Morales o împinse în portbagajul maşinii. Femeia se împotrivi şi făcu totul să-şi recapete libertatea dar în zadar.

- Vreau să te previn de la bun început, miss O'Neill, că lada asta se închide ermetic. în locul tău, nu mi-aş sparge pieptul ţipând şi n-aş prea gesticula, ca să economisesc oxigenul.

Spunând acestea, trânti capacul. Cufundată deodată în întuneric, Erina începu să lupte cu panica ce o copleşea. Nu avea o poziţie prea confortabilă şi într-adevăr, în curând aerul începu să se rarefieze. Trebuia să se gândească la altceva! Carol Walks. Urma să o întâlnească mâine dimineaţă.

Conformându-se ordinului lui Morales, Hunter s-a dus cu maşina într-un sătuc situat la vreo douăzeci şi cinci de kilometri la sud de McLaughlin. Acolo, a primit un telefon

să se întoarcă la Editions Wolf. De data asta, Morales/Santana a refuzat să-l lase să stea de vorbă cu Erina.

Cu mâinile încleştate pe volan, a făcut drumul înapoi, încercând să alunge gândurile sumbre care nu-l lăsau în pace. Santana îl ţinea în şah. Dacă vroia, putea să-i ceară să se întoarcă în sătucul ăsta de îndată ce va ajunge în McLaughin, şi n-avea de ales, câtă vreme Erina era la el. La ce torturi o supunea în clipa asta? Fără îndoială, şi ea era la fel de terorizată ca el.

Nici o lumină nu se vedea prin ferestrele de la Edition Wolf. Fără îndoială că stinsese totul înainte de a pleca. Era de asemenea sigur că nu încuiase uşa, dar aceasta nu vroia să se deschidă acum. Fu nevoit să descuie uşa, şi după ce intră înăuntru, se duse spre birou şi apăsă pe întrerupător.

Erina era aşezată la masa de lucru. Clipi din ochi, orbită de lumină. încleştată de braţele fotoliului, se uita fix la el, neîndrăznind să rostească nici un cuvânt. Fără să se mişte, îi făcu semn cu privirea spre dulapul care se afla în dreapta ei.

Hunter se uită acolo şi descoperi o siluetă întunecată, cu o puşcă îndreptată spre ea.

- Intră, Wolf...

Zâmbetul lui Salvador Santana nu era altceva decât un rictus sinistru.

- Eşti foarte rapid, declară el. îmi convine de minune, pentru că vreau să rezolvăm afacerea asta în cele mai mici detalii.

în timp ce intra în cameră, Hunter o privi cu atenţie pe

femeie, căutând vreo urmă de violenţă. Slavă Domnului, se părea că nu păţise nimic. Aruncă o privire ucigaşă spre Santana.

- Câtă vreme afacerea asta nu ne priveşte decât pe noi doi, pe ea las-o să plece!

- Sunt convins că purtarea ta va fi ireproşabilă câtă vreme se va afla şi ea aici. Miss O'Neill este genul de femeie pe care un bărbat vrea s-o impresioneze. Nu am petrecut decât câteva ceasuri împreună, dar sunt sigur că nu mă va uita atât de curând. nu-i aşa, miss O'Neill?

O expresie îngrozită era întipărită pe chipul Erinei. întoarse privirea în faţa zâmbetului triumfător al agresorului ei.

- Erin. Ai păţit ceva?

Ea infirmă clătinând din cap, dar Hunter nu se simţi liniştit doar cu atât. Santana izbucni în râs.

- Este nemaipomenită! N-am fost în stare să capăt nici o lămurire de la ea.

- Ce i-ai făcut? insistă Hunter.

- Am folosit-o ca momeală ca să te întâlnesc. Tu ai metodele tale ca să atragi atenţia oamenilor. Asta e metoda mea.

- Sunt gata să te ascult până la sfârşit. Las-o să plece, şi o să fiu numai urechi.

- Numai urechi?! îl luă în zeflemea mexicanul. Uite o expresie tipic americană. Problema ta, Wolf, este că ţi-ai uitat originile ca să te converteşti la lumea americană.

Hunter făcu un pas spre birou, fără se gândească.

- Santana, nu înţeleg de ce te preocupă problemele mele.

Erina îşi înălţă sprâncenele auzind acest nume pe care nu-l
cunoştea, dar nici unul din cei doi bărbaţi nu-i acordă vreo o atenţie.

- Mă deranjază şi sunt aproape sigur că ai contacte la Los Angeles şi cu CIA. Ori, orice indian care se respectă, consideră CIA un duşman.

- N-am absolut nici o legătură cu CIA, replică el. Cunosc pe cineva care lucrează la departamentul de poliţie din Los Angeles, ceea ce este cu totul altceva. Am vrut să aflu cine eşti cu adevărat.

- Mă îndoiesc că o să descoperi într-o zi. Nu mă vezi, nu mă auzi, pentru că nu faci parte dintre ai noştri.

- „Ai noştri“? repetă Hunter mai înaintând puţin. Eu sunt indian Lakota şi în acelaşi timp cetăţean american. Tu cine naiba eşti?

- Nu mişca! strigă Santana, atingând cu ţeava puştii tâmpla Erinei. Pentru moment, sunt cel care are în mână viaţa femeii tale. Vrei să mă înfurii?

- Nu, răspunse Hunter pe un ton neutru.

- E încântătoare, adăugă teroristul, cu un zâmbet cinic pe buze. Are o piele moale, delicat parfumată.

Neliniştea se citea în ochii mari şi verzi.

- Fără îndoială, nu ţi-ar plăcea s-o atingă şi altcineva, nu-i aşa?

- într-adevăr.

- Eram sigur. Ăsta e motivul pentru care am crezut că este mai bine să moară o dată cu tine. O să fie foarte romantic, Wolf. O să muriţi amândoi în flăcări, şi ziarul tău drag o să ardă cu voi.

- Si Johny Parker va afla în sfârşit cine eşti, Santana,

punctă Hunter.

-Asta nu contează, replică el ridicând din umeri. Crimson Eagle nu mai înseamnă mare lucru, Parker nu mai e bun de nimic.

- Vrei să-l omori şi pe el? S-au ai făcut-o deja?

- Nu, bineînţeles. Parker e absolut inofensiv. Am putea chiar să-l folosim din nou.

- Nu şi dacă mă omori pe mine.

- Te înşeli, replică banditul cu un râs sardonic. Nici nu-ţi închipui ce uşor poate fi manipulat un om căruia îi e frică.

Trebuia neapărat ca Morales să continue să vorbească. Asta-i distrăgea atenţia.

-Si lui Johny îi era frică să ia orice decizie, nu-i aşa? insistă Hunter.

- Se temea să nu facă greşeli. Credea că nu e în stare să conducă tabăra. Vroia să-l ghideze cineva, şi eu am acceptat să joc rolul ăsta.

Hunter avansa imperceptibil spre birou. Santana simţea brusc nevoia să povestească ce se întâmplase, să se justifice în numele cauzei. Chiar în faţa unor oameni care urmau să moară.

-La început, Crimson Eagle a fost creat într-o optică pacifistă. Ceea ce nu seamănă deloc cu metodele tale, continuă Hunter.

- Cum poţi să protestezi într-o manieră „pacifistă“?. spuse Santana pe un ton glacial. Haide, Wolf, să nu ne amăgim! Nu eşti conştient de suferinţele alor noştri?

-De ce ai omorât-o pe femeia care-i susţinea pe indienii Lakota?

- Trebuia să explodeze o bombă în tabără. oamenii să simtă miros de sânge. opinia publică să nu mai susţină cauza asta, astfel încât suflarea revoltei să se trezească în Crimson Eagle.

înmărmurită, Erina asculta aceste cuvinte înfricoşătoare. Omul ăsta îi omorâse sora doar ca să producă o tulburare în tabără. Hunter nu-l scăpa din ochi pe Morales, ori Santana, şi ceva în privirea lui o îndemna să nu-i distrag' atenţia vorbitorului. Ea remarcă faptul că Hunter se mai apropiase de birou.

- Santana, a venit ceasul să mai lansezi o bombă? Ăsta-i motivul pentru care eşti aici?

- Nici o revoltă nu porneşte fără un fitil, răspunse el gânditor. Dar tu nu ştii să le vorbeşti oamenilor, Wolf. Le spui lucruri pe care n-au nevoie să le ştie. Nu faci altceva decât să creezi confuzie în mintea lor.

- Mă mărginesc să transmit nişte informaţii. Apropo de informaţii, te-ai gândit la reacţia oamenilor din regiune când vor afla de moartea mea subită?

- Probabil vor fi furioşi, şi vor fi lansate numeroase acuzaţii. Poate o să devii chiar un martir, Wolf. O să mă străduiesc să fac din tine un erou.

Ţeava puştii din mâna lui Santana coborâse puţin. Hunter trebuia să acţioneze cu repeziciunea unui fulger. Ca pe vremea când participa la întreceri de rodeo.

Se trânti o uşă. Santana ciuli urechea într-acolo şi Hunter profită de această clipă de neatenţie să sară pe el. Erina se ridică imediat. Santana îşi scăpă puşca din mână în acest asalt. Arma fu propulsată spre uşa biroului, care se deschise brusc şi o mână cu manichiură perfectă întră în posesia ei.

- Hunter, ţi-ai pierdut.

Bernie se întrerupse brusc. Se uita buimacă la Erina şi la cei doi bărbaţi.

- . puşca? termină nou-venita, cu jumătate de glas. Dar ce se-ntâmplă aici?

Erina îi luă imediat puşca din mână şi îndreptă ţeava spre Santana. Total absorbit de lupta corp la corp, Hunter nici nu remarcase ce se întâmplase.

- Hunter! strigă ea, brusc îngrozită de furia rece pe care i-o citea în ochii negri. Arma e la mine! Lasă-l! O să-l omori.

El întoarse brusc capul şi, sesizând cum stăteau lucrurile, se ridică puţin de pe Santana, care gâfâia sub el.

- Nu mi-a făcut nimic, insistă Erina. Opreşte-te!

Santana, buimac, clipi din ochi de câteva ori şi îşi pierdu cunoştinţa. Erina oftă uşurată şi-i întinse arma lui Hunter.

- Am văzut lumina, începu să explice Bernie, incitată, şi m-am gândit că era prea târziu să mai lucrezi. Cine-i. ăsta?

- Un ucigaş, Bernie, răsuflă uşurat Hunter. Sună la poliţie.

Puţin mai târziu, aşezat pe marginea biroului, Hunter informa
poliţia despre evenimentele care se întâmplaseră. Santana fusese deja dus la secţie. Erina, clătinând din cap confirma spusele lui Hunter, fără să ridice privirea.

- Joe, noaptea asta a fost o încercare foarte grea pe care a trebuit s-o trecem toţi. îţi propun să punem capăt interogatoriului ăsta mâine dimineaţă.

Joe Tiger îl privi surprins pe Hunter, dar nu insistă şi porni spre uşă. De îndată ce poliţistul dispăru, Hunter se apropie de femeia care nu făcuse nici o mişcare. îngenunche lângă ea mângâind-o cu blândeţe pe faţă,

murmurând:

- Linişteşte-te, Erin. Acum, totul s-a terminat.

Ea ridică uşor capul, se cuibări la pieptul lui şi izbucni în hohote de plâns.

- Hai să ne întoarcem acasă, îi şopti el acoperindu-i faţa că sărutări.

O ajută să se ridice şi o susţinu cât dură drumul dintre cele două clădiri.

Din momentul în care-l sunase Santana până când intrase în posesia puştii, trăise un infern. Si îşi promisese să nu se mai îndepărteze niciodată de ea, să vegheze tot timpul asupra ei.

Erina respira cu nesaţ aerul proaspăt al nopţii. Hunter închise uşa casei, o încuie şi o întrebă:

- Mai vrei ceva înainte să te răpesc în camera mea?

- Nu, şopti ea.

- Mâine o să mergem să-ţi iei lucrurile de la misiune. Te las pe tine să stabileşti data căsătoriei. însă de acum înainte, o să rămâi lângă mine. Mi-e prea frică să nu te pierd, Erin.

Femeia schiţă un zâmbet poznaş şi porniră spre cameră. Acolo, el o dezbrăcă la lumina veiozei de pe noptieră, fără s-o piardă o clipă din ochi, încântat să o regăsească intactă. Apoi se întinse lângă ea.

- La început, am refuzat de mai multe ori să vorbesc cu tine la telefon. Stiam c-o să-i urmezi instrucţiunile şi eram îngrijorată în legătură cu ce avea de gând cu tine.

- Si. atunci? Cum te-a convins să accepţi?

Erina ridică uşor din umeri.

- Ooo! N-a fost nevoie să insiste prea mult. N-aveam nici un gând să fac pe eroina! Cred că până la urmă am

renunţat la cariera de detectiv!

Hunter o privea mai departe, încordat. îi ascundea ceva ca să-l scutească de nişte chinuri în plus?

- îţi garantez că nu mi-a făcut nimic, insistă femeia sesizându-i îndoielile. Măcar de n-aş fi fost atât de proastă încât să cred că ai rămas cu maşina în pană.

- Nu era treaba ta să mă protejezi, Erin!

- De ce?

- Pentru că, până la proba contrarie. cine e bărbatul aici?

Pufniră amândoi în râs, destinşi în sfârşit.

- Si. eu sunt femeia. Nu este de-ajuns ca să formăm o pereche?

- Si chiar să facem copii. Propun să începem chiar acum.

Capitolul 13

Johny Parker mai citi o dată cuvintele înscrise pe frontonul edificiului: Editions Wolf. Hunter pornise de la zero şi realizase până în cele mai mici detalii acest ziar, şi fusese cât pe ce ca Rick Morales să dea foc clădirii, cu Erina şi Hunter înăuntru.

Trebuia să-i ceară scuze lui Hunter. La drept vorbind, îi datora mai mult decât nişte simple scuze, dar acum nu prea îşi dădea seama cum ar fi putut să îndrepte tot răul pe care i-l făcuse din cauza incompetenţei lui. îi venea foarte greu să se ducă la Hunter în asemenea împrejurări.

Coborî din vechiul lui Jeep şi se apropie de edificiu, observând în trecere stricăciunile pe care le avea camioneta firmei. Clătină încet din cap. Poate o să aibă şi el într-o bună zi propria afacere?.

Intră, dar nu văzu pe nimeni înăuntru şi nici un zgomot nu ajungea până la el. Johny n-avea niciodată ceas, prin urmare nu ştia dacă venise deja ora închiderii. Dar, în cazul ăsta, de ce rămăsese uşa deschisă?

-Ai uitat ceva, Bernie?

Glasul lui Hunter se auzi din încăperea alăturată. Mai auzi şi o femeie râzând şi, crezând că nu alesese momentul cel mai potrivit să-i facă o vizită prietenului său, se pregătea să plece înapoi.

-Johny!

Acesta întoarse capul. Hunter era în cadrul uşii, privindu-l bănuitor.

-Ai venit să mă spionezi din nou?

Johny înghiţi un nod apoi, cu mâinile în buzunare, îl fixă pe omul pe care-l admirase întotdeauna. Fără îndoială, Hunter avea motive să se îndoiască de el. El însuşi, Johny, fusese vreodată în stare să aibă o relaţie clară cu Hunter?

Nu făcuse o greşeală enormă de apreciere a omului alături de care trăise în Crimson Eagle?

- Să fie Johny Parker? întrebă Erina pe un ton ironic. Omul ăsta o să ne lase vreodată în pace? A venit timpul să-şi găsească o nevastă!

- Nu asta e problema, draga mea. Fără îndoială, nu ar fi nici o problemă să găsească una. însă după aceea, n-o să ştie ce poate face cu ea!

Erina apăru în sfârşit, cu un zâmbet pe buze, şi îşi strecură braţul pe sub al lui Hunter.

- Sunt sigur că, dacă mă săruţi, o să-şi scoată agenda şi o să-şi ia notiţe, adăugă Hunter.

în faţa unei asemenea primiri, Johny se simţi dintr-o dată mai liniştit.

- într-adevăr, mai am multe de învăţat, oftă el. Si se pare că tu m-ai depăşit mult în materie.

- într-adevăr, dar mi-a trebuit mult antrenament. Dincolo, eram la repetiţia finală.

- Repetiţia finală? repetă Johny, surprins.

- Da, dragul meu. Repetam sărutul de la ceremonia căsătoriei. Toţi invitaţii or să fie cu ochii pe noi la biserică. Trebuie deci să mă pregătesc, pentru că nu vreau să-i decepţionez!

Johny îşi înălţă sprâncenele.

- Felicitări! Era timpul.

- Aşa ne gândeam şi noi, replică Hunter strângând mâna pe care i-o întindea Johny.

- Hunter. îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat din cauza lui Morales, declară el calm.

Inspiră profund şi continuă:

- în realitate. aş fi vrut atât de mult să te înşeli. că l-am

ascultat pe un străin şi am întors spatele unui prieten.

-Ai crezut că o să te abandonez dacă nu mai aveam cum să te ajut la Crimson Eagle? Poate ai dreptate; era vorba despre un fel de abandon.

Johny îl privi surprins.

- N-am considerat niciodată că m-ai abandonat. Numai că nu înţelegeam de ce nu te implicai mai mult în cauza noastră. Morales spunea că eşti plătit de americani, şi l-am crezut. Dar acum ştiu că nu eşti un om care să se vândă.

- N-am nimic de vândut, Johny, spuse el zâmbind. Nu sunt decât un ziarist. Si am hotărât să-mi fac meseria altundeva. Unii spun că este imposibil să te întorci la casa părintească, şi cred că au dreptate.

- Ce vrei să spui? întrebă Johny Parker ridicând sprâncenele, nelămurit. Doar n-ai de gând să pleci în vreme ce ziarul tău este în plin avânt.

-Am luat deja hotărârea, Johny. Poziţia mea nu e deloc simplă aici. Mi-e cu neputinţă să lucrez corect dacă oamenii nu acceptă metodele mele.

- Ce metode?

-Orice jurnalist are dreptul să observe situaţia ca să-i informeze pe ceilalţi. Repet asta de zeci de ori în fiecare zi, dar nimeni nu mă ascultă. Nimeni nu mă înţelege. Dacă vii la mine, te primesc ca pe un prieten. La fel ca pe jumătate dintre indienii din rezervaţie. V-aş împrumuta maşina, cel mai frumos costum al meu, v-aş ajuta în măsura în care pot. Dar când sunt în biroul meu, nu mai am prieteni. în jurnalism, trebuie să fii neutru şi obiectiv, altfel informaţiile sunt eronate.

Erina nu-l scăpa din ochi. Stia cât de greu luase această hotărâre. Ezitase câteva zile.

- înţeleg ce vrei să spui, declară Johny. Dacă iei apărarea cuiva, alţi cinci cred că eşti împotriva lor. Cred că de asta l-am lăsat pe Morales.

Lăsă ochii în jos.

- Să uităm povestea asta, Johny. Viitorul ne aşteaptă. în ceea ce mă priveşte, cred că e mai bine să plec de aici pentru un timp şi să lucrez la un alt ziar. Tu, ce ai de gând?

- Ar trebui să mă recalific, mai devreme sau mai târziu, explică el zâmbind încurcat. Dar sunt sigur că tu ar trebui să rămâi, Hunter. După părerea mea, Crimson Eagle este sortită eşecului. Unii cred că am abandonat deja iniţiativa asta. Si nu cred să mai dureze mult până să se aleagă praful.

Se uită fix la Hunter şi spuse, pe un ton ferm:

- Nu trebuie să pleci! Tu eşti glasul nostru. Toate ziarele din oraşele mari comentează articolele tale, lumea nu uită de noi. Fără tine.

Clătină din cap, neputând să continue.

- Si tu ce o să faci după Crimson Eagle?

Johny îi făcu cu ochiul prietenului său.

- Totul depinde de ceea ce mi-ai propune.

Blondie râcâia la uşa stăpânului ei, scâncind deprimată. Vroia să doarmă la picioarele patului său. în ultima vreme, se petrecuseră multe schimbări în casă. O nouă fiinţă se instalase acolo, şi propria ei pătură fusese dusă în camera de oaspeţi.

Răsună un nou scâncet.

- Ce-i draga mea? întrebă deodată Hunter.

- Nebunule! replică Erina râzând. Nu sunt eu, ci căţeaua. Nu eşti în stare să ne deosebeşti?

Bărbatul râse poznaş şi o luă în braţe. Scâncetele de la

uşă porniră din nou.

- într-adevăr, e Blondie. Căţeaua casei. Cum am putut s-o confund cu încântătoare vulpiţă care care mi-a schimbat viaţa?

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? exclamă femeia, mimând indignarea. N-am schimbat decât locul câtorva mobile. şi mă culc la tine în pat în fiecare seară.

- Dar pătura? De câte ori mi se întâmplă să mă trezesc noaptea, complet îngheţat?

- Te plângi, Hunter Wolf?

- Bineînţeles că nu! Ba dimpotrivă, sunt încântat! în felul ăsta, pot să te strâng mai bine în braţe!

Blondie scoase o schelălăitură de data aceasta. Hunter se ridică şi se uită sever către uşă.

- Du-te şi te culcă, Blondie! Ce înseamnă scena asta de gelozie?

- Nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să am atâtea rivale, oftă Erina, poznaşă. Chiar şi Bernie s-a dovedit mai înţelegătoare decât animalul ăsta!

- Fără îndoială că Bernie preferă să danseze cu Sam Whiteman decât să urle disperată în faţa uşii ăsteia. Mi-a spus că nu va pleca la Los Angeles înainte de căsătoria noastră.

Ghearele râcâiau din nou uşa de lemn.

- Hunter. Doar n-o să lăsăm animalul să demoleze uşa!

- Sărmana Blondie! Las-o în pace. O să schimb uşa înainte să vând casa.

Erina îşi muşcă buzele.

- Deci. Eşti ferm hotărât să pleci?

- Mi s-a părut că. am luat împreună această hotărâre, draga mea.

El îi ridică bărbia cu două degete şi o privi adânc în ochii verzi.

-Locul ăsta nu e pentru tine, Erin. Vreau să fii fericită. Si pentru asta, trebuie să-ţi ofer un fel de viaţă pe care o femeie ca tine.

- Nu, Hunter, i-o tăie ea. Nu trebuie să-mi oferi o viaţă deosebită. Depine de noi cum ne facem viaţa. Pentru prima oară, fac ceva util, la misiune. Este nevoie de noi aici. Nu încerca să te convingi că abandonezi ziarul din cauza mea, pentru că sunt perfect în stare să fiu fericită aici.

Femeia îi trecu degetele prin păr.

-Chiar vrei să vinzi?

-Nu.

- N-aveam nici o îndoială. Niciodată nu ţi-a plăcut să depui armele.

-Dar. tu? Eşti sigură că nu te vei plictisi într-o zi de viaţa asta?

Ea oftă şi schiţă un zâmbet.

-Am descoperit în sfârşit importanţa anumitor lucruri, Hunter. Dragostea pentru tine contează pentru mine mai mult ca orice pe lumea asta.

Hunter păstră tăcerea câtva timp apoi continuă, cu o voce gâtuită:

- Acum doisprezece ani, am suferit atât de mult când m-ai părăsit. Am reuşit totuşi să supravieţuiesc şi cred până la urmă că experienţa aceasta a fost benefică. Dar. astăzi, Erin, n-aş suporta să te mai pierd o dată.

- Acum doisprezece ani, te iubeam aşa cum iubeşte o adolescentă un băiat de vârsta ei.

-Am fost totuşi foarte legaţi unul de celălalt.

- Da, recunoscu femeia mângâindu-i buzele. Am cunoscut pasiunea împreună. Si n-am regăsit această pasiune decât aici, când m-am întors.

- însă dragostea mea de astăzi este alta, pentru că şi eu m-am schimbat. Mă simt pregătit să înfrunt toate problemele care vor apărea pentru că ştiu că le vom depăşi împreună. Că dragostea noastră este de acum destul de puternică încât să reziste tuturor încercărilor vieţii.

Erina îi zâmbi şi murmură:

- Si aşa va fi, pentru că sunt o femeie foarte încăpăţânată. după cum ai putut deja să constaţi!

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *